PETER CHEYNEY

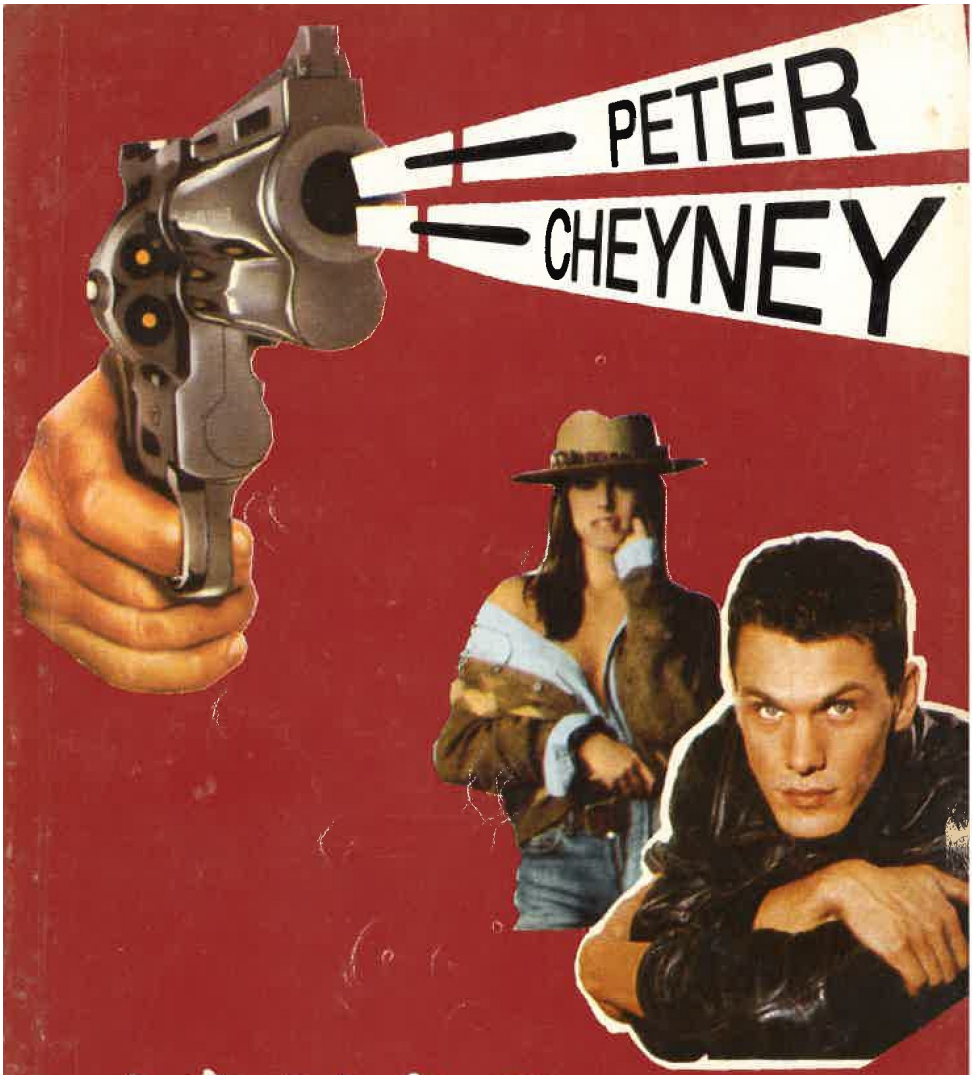

ADJOS, FERNANDA

Ilustraţia copertei : ADRIANA BELLU

DON’T GET ME WRONG
© Collins. 1939

Toate drepturile asupra acestei
ediţii în limba română aparţin
Editurii VIVALDI

PETER CHEYNEY

ADIOS, FERNANDA

În româneşte de DINU GEORGESCU

EDITURA VIVALDI
BUCUREŞTI 1993

CAPITOLUL 1

VI-L PREZINT PE PEDRO

Nu mă înţelegeţi greşit !

Vă fac cadou Mexicul. Vă fac cadou ţara asta împuţită, cu cele mai bune urări, şi vă priveşte ce faceţi cu ea. Eu unul nu vreau să am nimic comun cu ea, nu-i vreau nici măcar nisipul din bocanci sau praful alb care mi-a intrat sub limbă în clipa asta.

Mă întreb dacă dama din Matehuala avea sau nu dreptate. Vă asigur că ştia ce vorbeşte cînd a spus că *americanos* n-au ce căuta aici, mai ales de cînd au început neplăcerile cu petrolul. În orice caz, avea dreptate doar pe jumătate.

Nimeni n-a trăit ca lumea aici, cu excepţia acestor *mexicanos*, şi singura dată cînd un *mexicano* îţi dă ceva, e cînd moare sau nu mai are nevoie de acel lucru. Mi-am făcut socoteala că unii dintre ei sînt aşa de meschini, încît nu se îndură să cheltuiască banii pe nimic.

Eu unul am o groază de idei preconcepute. Mai degrabă îmi trec timpul cu un tigru furios decît cu golanii de pe aici care

se pricep să arunce cu cuţite.Mai degrabă fur hrana unor crocodili fioroşi decît să-i spun unei dame mexicane că m-am săturat de geografia ei şi că nu mai am chef de joacă.

De cealaltă parte a *estanciei*[1] se află un tip cu pantaloni. colanţi şi c-o pălărie ridicolă, care toarnă la poveşti unei dame oarecare, spunîndu-i ce mare toreador e el şi cum a înfruntat taurii. După expresia damei, am înţeles c-a mai auzit istoriile astea şi că nu-i face nici o plăcere să le asculte,
chiar dacă ar fi adevărate.

Poate ca e nevastă-sa. Dacă e adevărat, atunci dama a făcut o proastă alegere. Eu unul mă căsătoream cu taurul.

Comand o altă *tequila*[2] şi, cînd chelnerul mi-o aduce, încep cu el o mică discuţie politicoasă. Îmi spune că le vorbesc limba foarte bine şi eu îi răspund că tata era mexican din partea mamei, şi alte tîmpenii. O vreme batem cîmpii. În cele din urmă tipul începe să mi se destăinuie. Îmi zice că îi e lehamite să tot care la băuturi în bomba asta şi că vrea sa se însoare c-o damă, dar că n-o poate face fiindcă n-are bani. Îi spun că asta-i situaţia în viaţă, dar îi propun să gîndească rapid şi calm, şi atunci poate îi dau zece dolari americani.

Îi povestesc că sînt un *americano* care îşi pierde vremea pe aici, căutînd să cumpere o fermă pentru nişte oameni de

[1] Local de noapte. Sp.
[2] Ţuică mexicană.

la New York, iar el îmi răspunde că acei *americanos* care vor să cumpere o fermă acum în Mexico, ţinînd seama de cît de rău merg lucrurile, trebuie să fie ţicniţi. Dar, după el, mai toţi *americanos* sînt ţicniţi.

În timp ce tot trăncăneşte, mă priveşte c-o privire vagă. Bag
mîna în buzunar şi scot nişte bancnote făcute sul. Dezlipesc cîteva bilete. Devine interesat.

Îl întreb dacă îl cunoaşte pe un anume Pedro Dominguez. Zice că nu-i sigur, dar c-are să se gîndească şi-are să-mi spună. Îi dau banii şi-mi declară pe loc că-l cunoaşte pe numitul Pedro Dominguez, şi că individul are să vină la local, mai pe seară.

Exact cum mi-am închipuit că stau lucrurile.

E cald ca-n iad. Pe drumul care duce la *mesa*[1], un tip cîntă una din acele *fandangos*[2] mexicane, triste, care mă deprimă
complet. Totul aici e atît de deprimant, încît aş răsufla uşurat
dacă aş muri.

Într-un colţ al localului e un cetăţean care n-are decît o mînă, cu care încearcă să stoarcă o lămîie şi să toarne sare în *tequila*. Îmi aruncă nişte priviri lungi care mă nelinişţesc şi mă întreb dacă nu cumva şi-a dat seama cumva ce învîrtesc pe aici.

Damele din stabiliment sînt uscate şi sfrijite. Cînd o damă mexicană arată bine, atunci e grozavă, dar cînd arată rău, îţi vine să te uiţi mai degrabă la un film pe care l-ai văzut de şapte ori. Au ceva enervant. Dacă nu le faci curte, te urăsc,

[1] Platou. Sp.
[2] Dans spaniol.

iar dacă le faci, atunci vă asigur c-ai să primeşti ce meriţi, adică o bătaie bună.

Chelnerul se uită afară prin uşa deschisă. Alături, pe zidul de *adobe*[1] văd cum se caţără o şopîrlă.

Mă uit din nou la chelner şi-mi spun că seamănă c-o şopîrlă. Are ochi palizi şi plictisiţi şi nu şi-ar schimba expresia nici dacă te-ar vedea arzînd pe un foc de vreascuri. Mă gîndesc că poate l-ar amuza.

Aprind o ţigară.

Îi spun că-i foarte inteligent că şi-a amintit de Dominguez atît de repede, aşa că ce-ar fi să-şi amintească şi de-o damă pe nume Fernanda Martinas, care locuieşte prin apropiere.

Îmi rînjeşte. Zice că-i o coincidenţă ciudată dar dama Martinas vine în fiecare seară să cînte la *estancia* şi că atunci cînd vine, Dominguez nu-i prea departe de ea. Acest Domniguez e un individ dat dracului cînd îl apucă pandaliile şi mai ales cînd îi intră în cap ideea că n-are de ce să fie prietenos cu cei care dau tîrcoale damei Martinas. Îi răspund că aşa sînt unii oameni, ciudaţi, şi el spune că da, aşa crede şi el.

Intru la bănuială în privinţa chelnerului. Încep să mă întreb dacă n-are să se furişeze afară pe uşa laterală şi să spună patronului borţos pe care l-am văzut cînd am intrat, tot ce-am discutat. Fusesem informat că patronul nu e o problemă, deşi toţi cei de pe aici mint de sting şi nu spun adevărul nici daca îi plăteşti.

Aşa că stau în continuare pe scaun şi mă uit prin uşă la verandă, întrebîndu-mă cum se face că mă aleg cu asemenea misiuni. De ce naiba nu sînt trimis la New York ?

[1] Cărămidă.

Poate c-aţi cunoscut femeile din Mexic. Sînt fie grozave, fie îngrozitoare, dar mai ales îngrozitoare. Au curbe nostime şi temperament focos. Poate că-i din cauză că mănîncă prea multe *tamales* piperate. În orice caz, un poliţai mi-a spus mai de mult că e primejdios să parchezi pe o curbă.

Tot felul de tipi intră în local, iar uneori şi cîte o damă. Se aşază la mese şi comandă băutură. Unii din ei se uită la mine, deşi se prefac că nu mă bagă în seamă. Dacă mă bagă în seamă, atunci par să nu mă poată suferi, deşi, în fond,

mexicanii nu pot agrea pe nimeni.

După vreo zece minute, soseşte patronul. E gras şi îmbrăcat şic. Poartă o camaşă argintie groasă şi un sombrero mare şi negru. Centura pantalonilor o taie în două şi burta îi atîrnă peste ea. Tipul nu-mi place prea mult.

— *Señor*, zise el, aţi întrebat de Dominguez. Cu ce pot să vă fiu de folos ?

— Nu ştiu încă, îi răspund.

M-am săturat de tipi ca el. Am învăţat, cu mult ani în urmă, cînd am început să am de-a face cu ei, ca merită să fii politicos cu mexicanii, deşi, în unele clipe, mă apucă greaţa de atîta politeţe. E una din acele clipe.

— *Señor*, zice el...

Îşi întinde labele în faţa mea. Are palmele umede şi unghiile murdare. Degetele îi seamănă cu nişte gheare.

— ...nu-mi place să mă amestec în lucruri care nu mă privesc, dar am băgat de seamă că atunci cînd oamenii se interesează de Dominguez, am neplăceri. Îşi întinde din nou labele spre mine.

— Nu vreau să am neplăceri în local, *Señor*.

Mă uit la el.

— Ridică-ţi greutatea de pe picioare, grăsane, şi ia loc. Bănuiesc că vrei să-mi spui că cineva are chef să-l treacă cu forţa pe Dominguez peste graniţă. În ce mă priveşte, nu-i decît un alt bandit local. Pe de altă parte, e poate tipul care
l-a înjunghiat pe un poştaş federal american în New Mexico, acum trei săptămîni, îi spun, în timp ce suflu un cerc mare de fum.

— Cred că voi, mexicanii, n-o duceţi prea rău acum. Mai ales de cînd guvernul vostru fură petrolul cetăţenilor, iar voi v-aţi apucat de jaf.

Fac semn chelnerului şi-i spun să ne aducă nişte whisky, dacă are.

— Pentru liniştea dumnitale sufletească, îi spun patronului, te asigur că n-am venit ca să mă încaier cu Dominguez. Vreau doar să stau de vorbă cu el. E vreo interdicţie în privinţa asta ? Cred că se poate discuta cu oamenii, chiar şi în Tampapa.

Zîmbeşte vag politicos.

— Fireşte, *Señor*. Oamenii sînt liberi să spună ce vor. Atît că cei din guvern nu-l prea îndrăgesc pe Dominguez. Le face probleme din cînd în cînd. Îi place să stîrnească mici revoluţii. Uneori, încununate de succes. Asta-i tot.

Se aşează la masă. Chelnerul se întoarce cu whisky-ul şi îi aduce şi lui o băutură. Stăm şi ne uităm unul la altul.

— Ascultă, eu sînt un om curios din fire. Poate că mă interesează cei care au voit să discute cu Dominguez. Poate că sînt gata să-ţi dau nişte bani, dacă spui ce ştii despre el.

— Ce amabil din partea dumneavoastră, *Señor*. Dar nu ştiu nimic. Ştiu doar că nu vreau să am buclucuri în local.

Se uită din nou lung la mine, îşi goleşte paharul şi pleacă. Îl urmăresc cum merge prin restaurant şi îmi vine un chef

nebun să-i trag un şut în dos, în pantalonii lui colanţi, doar aşa, ca un cadou de ziua lui de naştere.

Mă uit spre uşă şi văd că apare dama Martinas. N-am văzut-o mai înainte, deşi am auzit multe despre ea, şi-mi spun că ea trebuie să fie. Neapărat.

Este exact doctoria de care am nevoie. Dacă n-aş fi atît de obosit după tot praful mexican înghiţit, ca şi după *frijoles*[1] şi *tequila* care îmi ard maţele, cred c-aş fi interesat de ea.

Păşeşte ca descendenta unei mari familii spaniole, dar cu niţel sînge indian în ea. Doar aşa, ca să fie la înălţime. Are tot ce-i trebuie. O piele cafenie şi moale, un păr de catifea neagră. Ştie cum să se coafeze şi coaforul ei nu locuieşte prin aceste coclauri. Silueta ei te face să te întrebi dacă nu-i produsul imaginaţiei, iar mersul ei pe picioruşe are ceva hotărît, menit să-ţi dea de înţeles că posedă ce se cheamă farmec şi încă sută la sută.

Poartă o rochie de mătase, adînc decoltată şi un şal mexican roşu, strîns pe umeri. Pe cap are un sombrero alb. Îşi ţine capul drept şi se uită de jur împrejur de parcă ar fi înconjurată de gunoaie.

La naiba, poate că misiunea mea are să aibă şi unele laturi bune, la urma urmei.

Înaintează prin mijlocul localului şi se aşază la o masă, la stînga orchestrei de pe platformă. Cînd se aşază, dă de înţeles consumatorilor că nu-i o fiinţă timidă cînd e vorba să-şi arate gleznele. Sînt convins că ştie că are glezne frumoase şi speră că la vederea lor, clienţii au să comande din nou băuturi. N-arată rău de loc.

După cîteva minute soseşte orchestra. Mă uit la ei şi încerc să găsesc cuvinte ca să-i descriu. Am auzit odată un tip spunînd că un altul arată ca o sperietoare depravată.

[1] Un fel de sarmale foarte condimentate.

Bănuiesc că descrierea li se potriveşte celor din orchestră. Stau jos, îşi iau ghitarele şi se uită de jur-împrejur cu acea expresie tîmpă, pe care o au mexicanii cînd trebuie să se apuce de treabă. Apoi încep să cînte. Cîntă o melodie stupidă, lentă care mă îngreţoşează. Mă gîndesc la orchestra lui Ben Bernie şi ce n-aş da să fiu înapoi la New York.

În regulă ! În local are loc puţină mişcare. Doi sau trei tipi se scoală şi încep să danseze. E cald ca-n iad. Se bălăbănesc de colo-colo, ţinînd strîns partenerele, de parcă le e frică să nu le piardă. Observ că nimeni nu-şi bate capul s-o întrebe pe dama Martinas dacă are chef să cînte.

Îmi aprind o altă ţigară. Cînd ridic privirea, îl văd pe chelner cu ochii aţintiţi la intrare. Se uită de la uşă la mine şi

cred că rînjeşte. Bănuiesc că e felul lui de a-mi spune c-a sosit Dominguez. Toţi se fîţîie şi par neliniştiţi. Dominguez intră în local şi rămîne în prag, de unde se uită în jur. O vede pe dama Martinas. Rînjeşte.

E un individ înalt şi subţire, îmbrăcat în negru şi cu decoraţii de argint pe vipuşcă, o cămaşă de toreador şi un sombrero cu bor argintiu. Are o faţă lunguiaţă şi ascuţită, un nas mare, gură cu buze subţiri, dinţi albi. Nu poartă nimic la şold, dar înăuntrul jachetei se vede o umflătură. Îmi spun că individul are asupra lui un revolver obişnuit, calibru 32, cu ţeava scurtă şi mîner de fildeş, cum le place acestor bandiţi.

Orchestra decide să se oprească din cîntat. Îi fac semn chelnerului şi comand un alt whisky, deşi ştiu că beau prea mult, mai ales cînd e bine să stau treaz. Cînd îmi aduce băutura, orchestra începe din nou sa cînte. Dama Martinas se ridică şi începe şi ea să cînte. Are o voce înaltă şi cam

ridicolă, dar nu neplăcută, în timp ce boceşte despre iubitul ei de pe munte, un cîntec de mare succes şi cam morbid, care sună aşa de trist, încît mexicanii sînt fericiţi să-l asculte. La urmă, toată lumea aplaudă. Oamenii îşi închipuie că e ceva de bună calitate.

Stau pe loc şi nu fac nimic. Dominguez se uită prin local. Zîmbeşte, ca şi cum s-ar bucura de aplauzele primite de damă. Îmi spun că-şi închipuie că erau şi pentru el. Apoi se duce la masa ei şi ia loc. Ea îl priveşte şi rînjeşte fericită. Apoi, se uită la orchestra şi începe să-i spună ceva, arătînd spre muzicanţi. Dominguez continuă să rînjească. Se uită de jur-împrejur. La naiba, eram sigur, vrea şi el să cînte. Se suie pe platforma orchestrei, smulge o ghitară de la un tip, se întoarce şi îi dă drumul.

Poate c-aţi auzit cîntecul. Se numeşte „Sombrero“ şi, dacă eşti în Mexic, poţi să pariezi la sigur, pe şireturile de la pantofii de anul trecut că, indiferent de cît de mic e localul în care te afli, un tip sau o damă are să se ridice şi să cînte „Sombrero“ în orice clipă. Iar cînd are să termine de cîntat, toată lumea are să aplaude.

Îmi zic c-a venit vremea să iau iniţiativa. Îmi croiesc drum şi mă apropii de masa lui.

— Foarte frumos, *Señor*. E un cîntec nostim, dar cam demodat. Poate că vrei să-ţi cînt şi eu ceva.

Întind mîna şi înşfac ghitara de pe masă. Pedro se uită la mine. Are ochi reci. În cealaltă parte a restaurantului îl văd pe patron care mă priveşte îngrijorat. Poate că într-o clipă are să aibă motive să fie îngrijorat.

Încerc cîteva note la ghitară şi încep să execut un cîntec foarte la modă. Continui cu un cîntec spaniol învăţat de la o damă în Parral. Cîntecul e despre o damă care nu ştie niciodată ce-o aşteaptă şi care, chiar dacă e convinsă că e

îndrăgostită de tipul ei, se poate încă înşela. Ştiţi la ce mă refer, unul din acele cîntece.

În timp ce cînt, o examinez din cap pînă în picioare pe dama Martinas. Îi arunc nişte priviri focoase care ar pătrunde şi prin oţelul unui cuirasat, dar nu mişcă. Se uită la mine cu un fel de rînjet vag şi superior. Ochii ei mă urmăresc calm, fără să clipească sau să se agite. În timp ce cînt, încep să-mi spun că damicela ar fi în stare să te ciuruiască bine cu o mitralieră, în timp ce culege trandafiri cu mîna cealaltă. E genul ăsta de damă.

Termin cîntecul şi îi înapoiez ghitara lui Dominguez. Continuă să zîmbească, însă doar cu buzele. Ochii îi sînt nişte gheţari. Îmi face semn cu mîna spre un scaun de vizavi.

— Ia loc, *Señor*, spune el. Ce mare plăcere să auzi un cîntec
spaniol cîntat cu atîta pasiune de un *americano*.

— Şi de unde ştii că sînt un *americano* ? mă răstesc eu la el

în engleză. Cred că vorbesc spaniola destul de bine ca să nu fiu recunoscut ca american. Dar poate că te-a informat cineva.

Rîde. Văd că tipul înţelege ce vreau să spun, la fel de bine ca mine. Răspunde însă în stil pur mexican.

— Chelnerul m-a aşteptat la intrare *Señor*. Mi-a spus că-i aici un străin interesant, un *americano*.

Scormoneşte în buzunarul pantalonilor şi scoate două *cigarros* lungi. Îmi întinde una şi mi-o aprinde. Tot timpul are privirea aţintită asupra mea.

Face semn chelnerului şi comandă nişte băuturi. Îmi fac socoteala că individul are să înceapă să vorbească dintr-o clipă într-alta, aşa că nu spun nimic. Mă uit doar împrejur,

ca şi cum aş fi fost interesat să examinez clienţii plictisiţi.

Nu ştiu cum, dar am sentimentul că întreg restaurantul ăsta blestemat se uită la mine şi la Dominguez. Poate că-şi închipuie c-are să urmeze o distracţie. Poate că au dreptate !

Cînd chelnerul aduce băuturile, Dominguez se lăsă pe spate şi trage din trabuc. Mă uit la el şi-l văd că rînjeşte.

— N-am cinstea să cunosc numele *Señor*-ului, zice el. Numele meu neînsemnat e Pedro Dominguez. Poate c-ai auzit de el? Doamna, care mă onorează cu prezenţa ei e *Señora* Fernanda Martinas.

Mă ridic şi fac o mică plecăciune damei Martinas. În timp ce-o execut zăresc un fel de rîs ironic în ochii ei.

Ajung să cred că dama Martinas are o gură foarte atrăgătoare. Are buze nostime, nu mari ca ale femeilor de prin preajma locului, şi foloseşte un ruj ca lumea. Trebuie să mă trezesc la realitate fiindcă mă uit la ea prea mult deşi aş fi

în stare să lucrez ore suplimentare la o gură ca a ei.

— Mă cheamă Hellup, îi spun lui Dominguez. Wyllie T. Hellup. Am venit de la Las Lunas, din statul New Mexico, şi caut să cumpăr o fermă pe aici pentru nişte prieteni de la New York.

Începe să rîdă. Rîd şi eu cu el.

— Prietenii dumitale, *Señor* Hellup, trebuie să fie tare proşti. E nebunie curată să cumperi o fermă pe aici. Poate c-ai văzut turmele de vite cînd ai venit.

Dau din cap.

— Bănuiesc că sînt cam ţicniţi. Îi spun. Cînd oamenii se decid să facă ceva, nu mă iau la ceartă cu ei.

Dominguez dă şi el din cap.

— *Señor*, zice el, ferească sfîntul să crezi că vreau să insinuez că nu rosteşti adevărul, dar trebuie să mă

consideri cretin dacă îţi închipui că o să cred povestea cu ferma. Mă refer la basmul pe care i l-ai istorisit chelnerului.

Încep să gîndesc rapid.

O clipă mă trec năduşelile. Mă întreb dacă am făcut o greşeală, dar apoi îmi spun că nu-i cu putinţă. Nu pot exista doi Pedro Dominguez şi poate individul are motivele lui ca să se poarte aşa. Îmi zic să fac pe prostul şi să văd ce se întîmplă.

— Nu te înţeleg, *Señor*, spun eu.

Îşi întinde mîinile.

— De multe ori, zice el foarte încet, oamenii vin aici la Tampapa. Ne spun tot felul de basme nostime ca motiv al venirii lor şi ce-au de gînd să facă.

Seamănă cu un şarpe cu clopoţei şi văd că o parte a gurii îi tremură.

— De obicei, aceşti oameni sînt interesaţi de două lucruri, zice el. Unul e petrolul şi celălalt e argintul. Nu ne spun asta,
oh, nu, îi dau zor că vor să cumpere o fermă sau alte poveşti.
Săptămîna trecută, nu alta, continuă el, a fost aici un tînăr prostănac, pe nume Lariat. A dat de dracu cu poliţia de aici,

şi mă tem c-am fost şi eu vîrît în asta. Ce nenorocire c-a fost împuşcat în timp ce încerca să evadeze din închisoarea din Tampapa. Avem aici o închisoare, într-un loc cald şi cam îndepărtat, şi-ar fi trebuit să aibă atîta minte încît să stea acolo şi să-şi găsească liniştea sufletească în singurătate. Dar nu, a voit să evadeze, în loc să apeleze la serviciile stimatului şi deşteptului nostru avocat Estorado care, fără îndoială, l-ar fi scos de acolo pentru... o mică atenţie.

Înţeleg. Îi zîmbesc cam ironic.

— Nu mă-nnebuni, îi zic eu. Şi ce-ai vrea să fac ? Vrei să cad în genunchi şi să-ţi pup laba neprihănită fiindcă nu încerci să mă bagi şi pe mine pe nedrept în închisoarea voastră infectă ?

Mă aplec peste masă.

— Ascultă, Dominguez, am auzit destule despre tine. Eşti escrocul local, cu clopoţeii la gît, nu-i aşa ? Te crezi Dumnezeu pe două roţi, dar nu eşti decît un alt golan mexican !

Tipul e un artist. Nu-şi pierde cumpătul. Stă pe loc şi se joacă cu piciorul paharului.

— N-am să mă iau la ceartă cu dumneata *Señor*, zice el. Patrula poliţiei are să sosească în orice clipă şi dacă mă enervez, cum fac de obicei, s-ar putea să ajung să împart cu dumneata aceeaşi celulă la noapte, şi asta nu mă încîntă. Nu mă îndoiesc c-am să am ocazia să te întîlnesc din nou în împrejurări mai propice.

Se uită la uşă. Mă întorc şi văd în cadrul ei un locotenent de poliţie rurală şi trei soldaţi.

În regulă, A venit momentul !

Mă aplec peste masă.

— Ascultă Dominguez, îi zic, ştiu cine eşti. Poate că vrei să
mă cureţi şi pe mine, dar n-are să-ţi meargă. Un derbedeu ca

tine şi o cocotă de duzină ca asta, care se ţine după tine... şi rînjesc în direcţia Fernandei, o javră de mexican.

Mă pălmuieşte, îmi trage un pumn care mă trînteşte. Mă ridic, apuc sticla de *tequila* şi încerc să-l pocnesc cu ea, dar băutura se varsă pe Fernanda care stă pe loc cu o mutră stupidă şi începe să urle sau, să caute ceva cu care să mă

trimită pe lumea cealaltă ca să spele onoarea familiei Martinas.

În clipa cînd Dominguez bagă mîna sub cămaşă ca să-şi ia arma, îi dau un pumn peste masă şi mă prăbuşesc împreună cu el pe podea. Urmează un tapaj îngrozitor, urlete şi mă pomenesc că mă apucă doi poliţai, în timp ce locotenentul şi un altul îl înşfacă pe Dominguez. Toată lumea zbiară şi răcneşte în acelaşi timp. Îl aud pe chelner şi pe patronul borţos dînd patruzeci şi nouă de versiuni a ceea ce s-a întîmplat, şi, peste toate, o aud pe Fernanda răcnind c-am numit-o cocotă de duzină şi aşa mai departe.

Locotenentul, un tip jalnic, nebărbierit de trei zile, ridică mîna şi hărmălaia încetează.

— *Señores*, spune el, mergeţi amîndoi la închisoare. E un drum lung pe jos şi-o să aveţi timp să vă gîndiţi la situaţia în care vă aflaţi.

Ne scot pe amîndoi afară din restaurant şi ne leagă mîinile la spate cu o frînghie pe care o ţine un poliţai. Apoi se suie pe cai şi-o iau la pas, în timp ce caii ne umplu gura cu praful ridicat de copite.

Dominguez are o bucată din trabuc în gură şi sîngerează de la o tăietură de deasupra ochiului, de cînd l-am pocnit.

Mă uit peste umăr. Fernanda stă în cadrul uşii şi se uită la noi. Sombreroul ei alb se vede limpede în masa de golani.

Adios, americano ! strigă ea, sper c-ai să dai ortul popii, de
febră, la închisoare.

E miezul nopţii cînd ne vîră la zdup în Tampapa. Cînd poliţaiul închide uşa celulei de piatră, Dominguez se duce şi se aşază pe banca de lemn de lîngă zidul din fund.

Eu rămîn la uşă şi mă uit printre gratiile de fier, în timp ce gardianul se îndepărtează. Cînd dispare, mă întorc şi mă uit la Dominguez. Şi-a pus picioarele pe bancă şi-a scos o altă havană din buzunar. O fumează calm şi frumos, ca şi cum n-ar avea nici o grijă pe lume. Mă apropii de el.

— Şi acum ? îl întreb.

Îşi ridică privirea spre mine şi ride. Cînd te uiţi la Dominguez, nu arată chiar aşa de rău. Are o faţă care se vrea bună, dar care a fost tăbăcită în copilărie, dacă mă înţelegeţi.

— Era singura cale, *Señor* Hellup, zice el. Aici putem vorbi. Afară, dacă vorbim, toţi se uită la noi, toţi ne bănuiesc.

Ş-apoi, nu sînt prea popular în regiune în momentul de faţă. Îmi pare bine că ţi-ai dat seama ce voiam, dar nu cred c-a fost nevoie s-o înjuri pe Fernanda aşa de urît. Dă din umeri cu un gest cam trist.

— Nu-ţi face sînge rău. Mi-a venit pe limbă şi nu m-am putut abţine. Mă duc la uşă şi mai arunc o privire. Totul e liniştit. Mă întorc la el.

— În regulă, îi zic. Dă-i drumul şi vorbeşte repede. Şi spune-mi tot ce ştii, Dominguez. Fiindcă te plătesc în funcţie de cîte îmi spui.

Îşi scutură cenuşa ţigării de foi. Lumina lunii intra printre zăbrelele ferestrei de cealaltă parte a celulei sus pe zid, şi îi cădea pe faţă.

Individul are oare de gînd să-mi spună adevărul ?

CAPITOLUL 2

CACEALMAUA

E ora trei şi Pedro nu vorbeşte încă.

Am obţinut o ghitară de împrumut, o jumătate de sticlă de *tequila* şi un pachet de ţigări de la un gardian, pentru trei pesos, şi sînt gata să stau acolo, pînă cînd tipul ăsta începe să spună adevărul.

Am descoperit că nu merită să-i grăbeşti pe mexicani. Dacă au chef, au să vorbească. Dacă nu vorbesc atunci aştepţi pînă încep să gîndească în dolari americani, ceea ce fac întotdeauna pînă la urmă. Sînt nişte oameni simpatici şi-au să-ţi încredinţeze sufletul lui *Madre de Dios*, în timp ce-ţi taie beregata, şi, deşi nu-mi pasă de beregată, gîndul mi se pare frumos, dacă mă înţelegeţi.

Stau cu spatele la zidul cu fereastra cu gratii, de deasupra. În felul ăsta, lumina lunii cade pe Pedro.

Pot să-l supraveghez în timp ce zace pe bancă şi să-i privesc faţa ca să văd cînd îi vine ideea să vorbească.

Ciupesc cîteva corzi de ghitară şi încep să cînt încet, mai mult ca să nu adorm. Repet un cîntec pe care obişnuiam să-l cînt unei dame cînd eram în misiune în Munţii Ozarks. Dama era o bomboană. Era bine dotată. Avea o statură mică şi se ţinea după mine. Dar ce temperament ! Odată a încercat
să-mi vîre un cuţit de bucătărie în ochi, fiindcă aruncasem o privire învăţătoarei locale. Dragostea poate fi un iad. Dar sînt sigur c-aţi mai auzit asta.

Pedro se întoarce pe-o parte în timp ce cînt :

„Eşti o damă cu draci
Şi vreau să fim împreună.
Şi să ştii că-mi placi
Deşi eşti cam nebună.

O să mestecăm gumă
Şi-o să cîntăm.
Căci nu-i de glumă
Cînd ne amuzăm.

Eşti o damă cu draci
Care îmi dă frisoane.
Şi să ştii că-mi placi,
Cînd ai toane."

Pedro zice că-i un cîntec nostim. Apoi întinde mîna, îi dau ghitara şi începe să cînte o cucaracha încîntătoare. Cînd vrea, cînta destul de bine. La urmă, lasă ghitara din mînă şi mă priveşte. Are un aer serios.

— *Señor* Hellup, zice el, trebuie să înţelegi că importanţi sînt banii. Nu pomeneşti nimic de bani. De la un *caballero*[1] la altul...

Iau ghitara şi încep să-i ciupesc corzile. Banii încep să-l trezească la realitate.

— Ascultă, Pedro. Cred că vorbim aceeaşi limbă. Cred, de asemenea, că eşti un tip isteţ. Felul în care ai pus la cale să ajungem la închisoare ca să discutăm liniştit arată că eşti deştept şi, eu unul, sînt gata să-ţi încredinţez tot ce ştiu. Dar cei care m-au trimis nu sînt ca mine. Nu se încred în nimeni.

Habar n-au ce tip grozav eşti tu, Pedro. Ei zic că trebuie să-mi zici tot ce ştii înainte de-a primi banii, şi poţi să mă crezi cînd spun că, de îndată ce-mi spui ce ştii, ai să fii plătit pronto. Mă înţelegi ?

Pare trist.

— Banii sînt în Mexic ? întrebă el.

Dau din cap.

— Mda. Pot să-i am într-o zi, dar mai întîi trebuie să-mi spui ce ştii.

Se întoarce pe spate şi începe să se uite din nou în aer. Se gîndeşte la bani. Aprinde o ţigară şi gîndeşte din greu. După o vreme, întoarce capul spre mine şi începe să vorbească.

— Am încredere în dumneata, *Señor* Hellup, fiindcă văd că eşti un *caballero*. În clipa cînd te-am văzut, mi-am spus că *Señor* Hellup e un *caballero*. Am să-ţi spun ce ştiu. Apoi trebuie să aranjăm ca să ieşi de la închisoare. Asta ca să ai ocazia să strîngi banii, după care îmi dai cinci mii de dolari şi te duc la acel loc. Am să-ţi arăt totul, *Señor*.

[1] Domn.

— Mda ? zic eu. Mă uit la mutra lui, dar nu-mi spune multe.

— Grozav, continui eu. Ascultă, Pedro, cum ai ajuns să te ocupi cu treburi d-astea ?

Îşi dă jos picioarele de pe bancă, se întoarce şi se uită la mine. Are o expresie gînditoare. Stă pe loc, cu mîinile pe genunchi şi cu capul sus, avînd pe faţă un fel de zîmbet nostim şi onest pe care îl arborează mexicanii de cîte ori au să-ţi toarne minciuni.

— *Señor* Hellup, zice el, îţi dai seama că sînt un om curajos, foarte curajos. Îţi dai, de asemenea, seama că sînt un om atras fatal de femei. Cu tot respectul, *Señor* Hellup, îţi spun că unele femei s-au omorît din pricina mea.

Îi dau dreptate şi îmi spun că desigur s-au omorît. Îmi mai spun că n-am întîlnit niciodată un mexican pe rază de o sută
şi cincizeci de kilometri în jur de San Luis Potosi, care să nu fie convins că fiecare damă care îl priveşte e nebună după el, dacă îi face un semn. Continuă.

— Faptul c-am avut o mică neplăcere c-o femeie, şi că o mică revoluţie de care am fost legat în chip nefericit, a eşuat în regiunea Coahuila, a făcut să mă dau la fund o vreme, poposind pe lîngă dealurile triste de lîngă Sierra Mojada. În timp ce eram acolo, *Señor*, l-am întîlnit pe *Señor* Pepper.
Mi-a plăcut imediat. Şi el e un *caballero*. Locuieşte într-o casă lîngă dealuri şi, ca dumneata caută o fermă pentru nişte prieteni de la New York.

Încep să-i dau atenţie. Aşadar, Pepper a ajuns pîna la dealurile din Sierra Mojada. Mă întreb ce-a făcut după ce-a plecat de acolo. Aş da orice să-l văd.

— Într-o zi, cînd Pepper e plecat, mă duc la casa lui, zice Pedro. Şi fiindcă sînt un om curios, interesat de tot felul de

lucruri. mă uit prin casă. Caut şi găsesc într-unul din bocancii lui un act de identitate de la Biroul Federal de Investigaţii al Departamentului de Justiţie din Statele Unite. Aha, îmi zic eu, *Señor* Pepper joacă o mică farsă. Cred că e o coincidenţă că noi doi sîntem singurii oameni în această

regiune pustie şi trag concluzia că e acolo, fiindcă vrea să vorbească cu mine şi că poate din timiditate s-a reţinut să mă informeze că lucrează pentru FBI.

Ce minciună ! îmi spun. Pepper nu avea să ţină actul de identitate în bocanc ! care e primul loc unde caută oricine care călăreşte.

— Aşa că aştept să se întoarcă, continuă Pedro, şi cînd vine acasă, îi dau actul de identitate şi îi spun că tot ce ştiu e la dispoziţia lui, cu condiţia ca nişte bani, să zicem cinci mii de dolari americani, să intre în posesia mea. Îmi spune că pleacă să aducă banii şi că se întoarce ca să mă plătească, şi că va fi fericit să mă asculte. Dar, ce păcat, nu s-a mai întors

şi de atunci nu l-am mai văzut. Un om încîntător *Señor*, un om curajos, un *caballero*...

— Mie îmi spui, intervin eu. Nimeni nu l-a mai văzut pe Pepper de atunci. A dispărut de pe faţa pămîntului.Dă din cap.

— Exact, *Señor*, spuse el, fiindcă nu-i nevoie să-ţi spun că sînt oameni în Mexic care în clipa de faţă nu au sentimente prea bune faţă de membrii Biroului Federal de Investigaţii care se vîntură prin ţara asta, încercînd să descopere lucruri pe care, sînt sigur, unii nu le doresc cunoscute.

Mă priveşte şi zîmbeşte. Îmi spun că seamănă cu un şarpe boa cînd se uită la un iepure, care, în acest caz, sînt eu. Se suceşte şi îşi pune picioarele pe bancă, şi rămîne acolo pe spate, cu braţele sub cap, uitîndu-se la tavan.

— *Señor*, Hellup, zice el, am să-ţi spun exact ce i-am spus şi lui *Señor* Pepper. Două săptămîni înainte de a-l întîlni, adică acum vreo cinci săptămîni, am fost vizitat de un prieten al meu, numit Ramon de Puertas. Prietenul meu Ramon, care
ştie că în acest moment nu doresc ca guvernul acestei ţări sau vreo patrulă poliţienească din vecinătate, să ştie unde

mă aflu, îmi sugerează să cîştig nişte bani, asumîndu-mi obligaţia să mă ocup de un bătrîn domn şi de nişte prieteni de-ai lui care trăiesc într-o *hacienda*[1] izolată în munţii Sierra Madre. Bătrînul domn, după părerea amicului meu Ramon, e cam sărit. E un om de ştiinţă care, aparent, face nişte experienţe ridicole, menite să *îmbunătăţească enorm procesul folosit la dinamitarea rocilor din regiunea* cu minereu de argint.

— Ramon îmi mai spune că bătrînul e bogat, că are bani şi că, dacă nu e păzit cum trebuie, unii indivizi, care abundă în această parte a ţării, s-ar putea să încerce să-l jefuiască sau
să-l răpească, împreună cu prietenii lui. Îmi sugerează deci să angajez cîţiva prieteni şi să mergem la *hacienda* ca să-l păzim pe bătrînul domn.

— Ideea mă atrage mult, *Señor*. Mă duc la *hacienda*. Îl întîlnesc pe acest domn bătrîn şi încîntător — se numeşte *Señor Jamieson* — cu care fac toate aranjamentele. Cădem de acord ca în timpul nopţii, eu, împreună cu patru dintre prietenii mei să facem de gardă în jurul *haciendei*, urmînd să locuim într-o căsuţă de *adobe* la partea răsăriteană a proprietăţii. Vom primi mîncarea de la *hacienda* şi pentru serviciile noastre voi fi plătit cu o sută cincizeci de dolari mexicani pe săptămînă.

[1] Conac. Sp.

— Înţelegeţi, *Señor*, că sînt foarte fericit. E o regiune pustie. Departe de lume. Pe aici nu vin decît rar patrulele poliţieneşti de *Rurales*[2], care nu-mi plac deloc.

Se opreşte din vorbit, se suceşte pe bancă, ia o altă ţigară, o aprinde şi rămine cu privirea la mine. Pedro e un bun

actor. Expresia lui mă anunţă că sosim la deznodămînt.

— S-a întîmplat trei nopţi după aceea, *Señor*. Mai mulţi

oameni sosesc seara. Aflu asta de la două servitoare indiene de la *hacienda*. Mai întîi vine o doamnă şi apoi un domn, al cărui nume nu-l ştiu. E curînd după miezul nopţii, şi stau şi mă uit peste mesa, gîndindu-mă ce liniştită e lumea pentru Pedro Dominguez, cînd aud de la *hacienda* un patefon care cîntă. Aud o doamnă rîzînd. Îmi spun cît de frumos e să fie atîta fericire într-o astfel de noapte !

În acest moment, atenţia îmi e atrasă de zgomotul unei maşini care vine pe drumul ce duce la porţile *haciendei*. Îmi iau puşca şi mă îndrept spre maşină ca să văd cine e nou-venitul cînd, *Señor*, aud din *hacienda* zgomotul unei mari explozii.

Cad cu faţa în jos. Mormăi o rugăciune pentru Fecioară şi îmi spun ce mare nenorocire că *Señor* Jamieson a trebuit să aleagă o astfel de noapte ca să se arunce în aer cu experimentele lui ridicole.

— În acea clipă văd alergînd din *hacienda* pe tînărul care e secretarul lui *Señor* Jamieson. Aleargă spre maşina care se apropie, condusă de o tînără femeie foarte frumoasă, căreia îi explică teribila calamitate care s-a petrecut. Această doamnă era aparent o altă invitată la *hacienda*.

O expresie de mare tristeţe i se întipăreşte pe faţă. Îşi întinde mîinile.

[2] Poliţie rurala.

— Ce lucru îngrozitor, *Señor*, zice el. Jumătate din *hacienda* e la pămînt, zidurile au fost demolate şi mobilierul făcut fărîme. Se pare că *Señor* Jamieson explica prietenului, noua sa invenţie cînd a avut loc acest accident îngrozitor. Cei doi servitori indieni au murit, ca şi *Señor* Jamieson, doamna şi tînărul. Numai secretarul scăpă şi asta fiindcă a plecat din *hacienda* să observe sosirea tinerei doamne, care ar fi trebuit să fi fost acolo cu trei ore mai devreme şi care poate mulţumi
sfinţilor c-a fost reţinută, căci altfel ar fi murit şi ea.

Pedro îşi stinge ţigara şi se întinde pe bancă.

— I-am îngropat şi noi cum am putut, înăuntrul zidului răsăritean al *haciendei*, *Señor*, spune el. *Señor* Jamieson era de nerecunoscut. Rupt în bucăţi. Tînărul oaspete nu mai avea cap. Pe servitori nici nu i-am mai găsit, doar resturi de haine.

— Îmi pare foarte rău *Señor*, fiindcă am pierdut un post bun. Înţelegi că nu vreau să raportez asta comandantului celui mai apropiat post de poliţie. În seara următoare, *Señor*, din păcate, atît eu cît şi cei patru amigos, ne-am suit pe cai şi-am plecat prin deşert. Suspină din fundul rărunchilor.

— Ce frumoasă poate fi viaţa, zise el, şi ce tristă. Asta-i tot ce ştiu, *Señor*.

Se întinde mai bine pe bancă, îşi pune mîinile sub cap şi se uită din nou la tavan. Îmi zic că mi-a venit rîndul să spun ceva.

— În regulă, Pedro, dar nu mi-ai spus prea multe, afară de faptul că Jamieson, fata şi tînărul au murit. Ai găsit cumva vreo hîrtie de la bătrîn în timp ce căutai prin ruine ?

— N-a mai rămas nimic, *Señor*, zice el, absolut nimic. Toată acea parte a *haciendei* a fost făcută praf şi ţărînă sau a ars. Fireşte, c-am căutat să văd dacă nu găsesc ceva de valoare, dar n-am găsit nimic.

Îmi aprind o ţigară.

— Asta nu-i o groază de informaţii. Pedro. Pentru cinci mii de dolari... Ce facem ?

Se întoarce pe bancă şi se uită la mine.

— *Señor*, zice el, mă insulţi. Nu sugerez nici măcar o clipă c-ar trebui să-mi plăteşti acei bani mai înainte de-a te duce la *hacienda* ca să te lămureşti de unul singur. Nu-i uşor de găsit. N-ai s-o găseşti decît cu ajutorul unui ghid experimentat, ca mine. E la două zile de mers de aici. Regiunea e primejdioasă şi nesigură pentru dumneata. Suma pe cate ţi-o cer nu-i prea mare, pentru ce-am să fac.

Mă gîndesc în tăcere.

— În regulă. Să spunem că fac o afacere cu tine. Cum ieşim din mizeria asta ?

Îmi zîmbeşte.

— N-are să fie prea greu, *Señor*. Cunosc gardianul de aici. Se lasă convins de raţiune. Dacă pomenim de nişte bani, are să asculte. Senor, iată planul meu. Aşteptăm pînă mîine după-amiază, pentru că dimineaţa nu e propice, fiindcă sînt oameni în jurul închisorii, dar după-amiază locul e pustiu.

— Foarte bine. Cînd vine gardianul, vorbesc cu el şi seara devreme, are grijă să lase uşa descuiată. Dumneata pleci, dar eu rămîn ca garanţie că-i dăm banii. N-are să ne coste prea
mult, să zicem două sute de pesos. Foarte bine. Dumneata pleci, te duci şi aduci banii, dar trebuie să ai grijă să nu te apropii de Tampapa. Cît are să-ţi ia ca să aduci banii ?

— Am banii în maşină. Am parcat-o într-un tufiş în partea răsăriteană a oraşului, înainte de-a merge la restaurant. Pot

să ajung acolo într-o oră, dar va trebui să mă întorc pe jos, fiindcă maşina nu merge bine. Carburatorul e înfundat. N-are să pornească.

— Nu-ţi face nici o grijă, *Señor*. E doar un amănunt. N-ai să ai nevoie de maşină. Cînd ai pus mîna, pe bani, stai ascuns pînă la căderea nopţii. Apoi apuc-o prin mahalalele din Tampapa şi continuă să mergi pe drumul care duce dincolo de închisoare spre *mesa*. La trei kilometri depărtare ai să găseşti un alt drum spre nord. Ia-o pe el şi-ai să ajungi la o căsuţă — o *casa* albă, într-o mică vale în drum spre ţinutul Nazas. E un loc pustiu şi nu trebuie să-ţi faci griji că vei fi văzut. Patrulele de poliţie merg acolo doar rareori, iar gardianul de aici îi va informa de generozitatea dumitale.

— În acea casă ai să găseşti pe *Señora* Fernanda Martinas. Împacă-te cu ea. Explică-i că insulta era doar o farsă şi o parte din plan, fiindcă nu vreau să supăr pe această doamnă de care sînt foarte ataşat şi care are temperamentul unui tigru cînd se înfurie.

— Ea are să aranjeze ca banii pe care îi dai să ajungă la închisoare. Sugerez să trimiţi două sute de pesos pentru gardian şi alţi trei sute pentru comandante. Se întinde din nou. Pare foarte fericit de felul cum face afaceri.

— Atunci, continuă el, am să fiu şi eu eliberat. Am să vin la dumneata la *casa* şi putem aranja să plecăm spre ruinele *haciendei* defunctului domn Jamieson, în Sierra Madre.

Mă priveşte cu un zîmbet larg.

— Ei *Señor*, ce zici ?

— Zic că merge bine, Pedro. Nu cred c-am să uit cum ai pus la cale afacerea asta, cînd va veni vremea.

Cască din răsputeri, se întinde pe bancă şi adoarme. Eu rămîn, fumez şi mă uit la el. În cîteva minute, tipul doarme ca un prunc.

Mă gîndesc în linişte. Nu ştiu dacă acest Pedro spune adevărul sau îl inventează în timp ce vorbeşte. Nu-mi vine să cred istoria cu Jamieson şi cu explozia. Poate că Pedro îşi închipuie că ştiu mai mult. Nu vreau decît informaţii care să mă ajute să ajung la Pepper.

Lumina lunii pătrunde printre gratii şi cade pe fata lui Pedro, făcînd-o sa semene cu o tablă de şah. Încep să mă gîndesc la Fernanda. Ce damă nemaipomenită ! Cum se face că Pedro care nu e decît un escroc şi un bandit, a dat de o damă ca ea. Poate că are dreptate cînd spune că are un temperament de tigru cînd nu e de acord cu tine, dar o damă e şi mai grozavă cînd are nervi.

— Am cunoscut pe vremuri o damă în Chattanooga care nici măcar nu arăta prea bine. Atît doar că în clipa cînd băga de seamă că te uiţi la o altă damă, devenea aşa de atrăgătoare, încît nu-ţi rămînea decît să speri că n-avea să te nimerească cu unul din cuţitele de bucătărie cu care arunca în tine. Cînd am auzit că dama a retezat urechea dreaptă a unui *marine*[1] aruncînd în el cu un cuţit de tăiat friptura de la zece metri depărtare, mi-am amintit brusc că aveam o întîlnire la New York.

Dar în afara faptului că arunca în tine cu cuţite era o dulceaţă de femeie, foarte blîndă cu animalele.

Damele sînt nostime. Mie îmi spuneţi ? Cred că dacă n-ar fi damele la mijloc, m-aş apuca de o altă meserie. Tipul care a spus „*cherchez la femme*“[2] n-a ştiut ce-a spus. Una e să le „şerşezi" şi alta e să ştii ce-ai să faci cu ele cînd ai să le găseşti.

[1] Formaţie militară reputată a avea soldaţi duri.

[2] Caută femeia, fr. metaforă, pentru rezolvarea unei crime, în care este amestecată întotdeauna o femeie.

Orice damă cu o faţă ca lumea şi cu un corp frumos care merită să apară în reclama unui costum de baie va pune întotdeauna ceva la cale, doar ca să se convingă că atrage bărbaţii. De cîte ori dai de dracu, poţi să pui pariu salariul de luna viitoare că la baza neplăcerilor ai să dai de-o damă cu aer nevinovat şi cu un cuţit lung de zece centimetri, ascuns în jartiera ciorapului de mătase, pentru orice eventualitate, cum ar fi ca să cureţe mere cu el.

Ceea ce poate explica tandemul Pedro-Fernanda.

Stau pe loc şi-mi spun că e cu atît mai bine pentru toţi, cu cît am să ies mai repede din închisoare. Mă aflu în Mexic şi trebuie să am grijă ce fac, fiindcă bănuiesc că un act de identitate eliberat de Biroul Federal de Investigaţii îmi va fi la
fel de util ca o îngheţată servită unui eschimos degerat.

Asta e. Mă aşez pe podea şi îmi întind oasele. Închisoarea e infernal de caldă vara, dar îmi spun că cel care aşteaptă îşi primeşte răsplata — răsplata pe care alţii n-o vor !

Lumina soarelui pătrunde printre gratii.

Mă frec la ochi ca să mă trezesc şi-l văd pe Pedro vorbind cu gardianul prin gaura din uşă. Face gesturi violente şi vorbeşte foarte repede.

După o vreme, vine la mine. Rînjeşte.

— S-a aranjat, *Señor* Hellup. Totul are să meargă strună. La ora cinci după-amiaza, gardianul va veni aici, va deschide uşa şi va intra înăuntru. Are să vorbească cu mine.
Dumneata te furişezi afară. Faci imediat la dreapta, mergi pe coridor pînă la capăt şi întorci la stînga. Ajungi la uşa laterală a închisorii. Odată afară, dă fuga pînă în dosul

închisorii şi apuc-o pe cărarea care duce dincolo de *estancia* unde ne-am întîlnit. În dosul ei e *mesa* şi o puzderie de locuri unde să te ascunzi pînă la căderea nopţii, fiindcă trebuie să înţelegi că vor trebui să se prefacă faţă de autorităţi că te caută. După aceea, faci ce ţi-am spus mai înainte.

— Grozav, Pedro. Ai un plan nemaipomenit.

Se duce înapoi la bancă şi începe să cînte la ghitară. Îmi zic c-am început să-l plac. Are simţul umorului.

În curînd soseşte gardianul şi aduce o băutură împuţită, căreia îi zice cafea. O bem, după care îi spun lui Pedro să mă trezească cînd vine vremea Spectacolului.

Apoi mă întind pe jos şi adorm pe loc, fiindcă am descoperit
că dacă n-ai altceva mai bun de făcut, somnul e grozav şi nu te costă nimic.

Cînd mă trezesc, nu deschid ochii sau mă mişc. Stau nemişcat şi mă întreb ce-are să i se întîmple lui Lemmy Caution cînd începe distracţia. După o vreme, Pedro vine la mine.

— Scoală-te, *Señor*. Gardianul va fi aici într-un minut. Pregăteşte-te să faci ce-am aranjat. Totul va merge bine.

— În regulă.

Mă scol şi mă aşez pe bancă. După o clipă, îl aud pe gardian venind pe coridor. Apoi îl aud descuind uşa celulei.

— Acum, *Señor* ! îmi şuieră Pedro. Acum e momentul ! Trebuie s-o faci să semene cu o evadare !

Nu-i urmez sfatul. Mă reped la gardian şi-i dau o directă în bărbie care ar crăpa şi o torpilă în două. În timp ce se prăbuşeşte, îi iau arma din toc.

Pedro se holbează la mine.

— *Señor,* zice el, *Señor*...

— Gura, împuţitule ! îi spun. Crezi că m-ai dus cu poveştile tale despre cum aveam să ies de-aici ? Aveai de gînd să faci cu mine ce-ai făcut cu Lariat, atît că n-a mers !

Sar la Pedro şi îl pocnesc bine în ţeastă cu patul pistolului. Cade ca lovit de trăsnet. Iau cheile de la gardian, trîntesc uşa şi vîr cheia în buzunar.

Sînt pe coridor. Pedro mi-a spus s-o iau la dreapta şi să dau un colţ la stînga. Păi n-am de gînd să fac asta, fiindcă îmi închipui că mă aşteaptă şi nu cred că mă aşteaptă cu flori.

Aşa că mă întorc la stînga şi-o iau pe coridor? La capătul lui e un fel de cameră de gardă. De cealaltă parte se află un pat fixat în zid şi o fereastră. Mă sui pe pat, deschid fereastra şi mă strecor afară.

Mă aflu într-un fel de mic *patio*, pe o latură, a închisorii. La dreapta, în zidul de *adobe* se află o ieşire. O iau pe acolo cu

revolverul gata, în caz că-i vin cuiva idei.

Departe, în faţa închisorii, aud urlete.

De la uşă, o cărare duce la drumul plin de desişuri. O întind în acea direcţie şi încep să fug. La o sută de metri pe drum, mă opresc şi mă uit în urmă. În faţa zidului acelui *patio* se află un tip care mă ocheşte cu puşca. Cad la pămînt cu o secundă mai înainte ca el să apese pe trăgaci şi în timp ce el trage, mă întorc şi trag în el. Se decide să intre la loc în *patio*.

Mă scol şi continui să fug o vreme. E ciudat cît de repede poţi să fugi cînd vrei.

După o vreme încetinesc şi-o iau la dreapta pe o cărare ce duce la desişuri. În zece minute mă aflu la picioarele

dealurilor de la răsărit de Tampapa şi *estancia* se găseşte în spatele meu, la dreapta.

Poate că ştiu mai mult despre ţara asta decît îşi închipuie Pedro.

Continui să merg, apoi mă culc la pămînt şi ascult. N-aud nimic.

Stau pe loc şi-mi trag răsuflarea. Bănuiesc c-am scăpat. Bănuiesc că tipul care mă aştepta era de cealaltă parte a închisorii.

Au să se ducă la locul unde i-am spus lui Pedro c-am lăsat maşina, în partea răsăriteană a oraşului şi n-au s-o găsească, fiindcă se află într-o ravină în partea de nord a oraşului, şi culmea, maşina merge !

Stau pe loc o vreme, apoi mă scol şi mă îndrept spre nord.

N-am o idee precisă de ce fac, dar există un lucru de care sînt foarte sigur şi anume, că indiferent de ce-am să fac, n-am să fac nimic înainte de căderea nopţii. Îmi place bezna, mai ales cînd ai o şansă serioasă ca un individ să tragă în tine doar ca să se convingă dacă te zvîrcoleşti.

După o vreme ajung la ravina unde am lăsat automobilul. Deschid portbagajul şi caut sub fundul fals al unei cutii de scule. Îmi scot Lugerul şi o sticlă de whisky.

Dau o duşcă pe gît şi mă îndrept, cam o sută de metri mai departe, spre un grup de cactuşi. Mă aşez jos, cu Lugerul între picioare, pentru eventualitatea că s-ar putea să vină cineva.

Îmi spun c-ar trebui să dorm niţel fiindcă s-ar putea să nu mai am ocazia.

CAPITOLUL 3

SCUMPA DE FERNANDA

E ora unsprezece cînd mă trezesc.

E o lună frumoasă şi cînd mă uit în jur văd cactuşii şi pomii *joshua* aruncînd umbre ciudate pe lîngă mine. Îmi zic că deşertul mexican e un loc bizar noaptea şi gata să-ţi bage frica în oase. Aprind o ţigară şi încep să mă gîndesc la Pepper.

Îmi spun c-ar fi frumos dacă toţi cei interesaţi ar şti cu ce se ocupă Pepper. Trebuie să vă spun că Pepper e un tip grozav. E un agent bun, foarte curajos. De asemenea, e un tip arătos şi damele îi cad la picioare. Băiatul ăsta e mult prea deştept ca să dispară de pe suprafaţa pămîntului fără un motiv bine întemeiat, afară de cazul că l-a curăţat, cineva între timp.

Nu ştiu despre Pepper decît că e din statul Arizona. Telefonează agentului permanent de acolo şi-i spune c-a

de informaţii despre nişte fapte senzaţionale care se petrec la sud de frontiera cu Mexicul, nişte chestii nemaipomenite. Îi mai spune că e ceva colosal şi c-ar dori să meargă acolo pentru două sau trei săptămîni, fiindcă lucrurile s-au încins, ceea ce înseamnă pentru mine că motivul pentru care Pepper a ajuns în cocioaba din Sierra Madre, unde a dat de Dominguez, trebuie căutat de partea noastră a frontierei. În Mexic există atît telefon cît şi telegraf şi, cînd agentul nostru din Arizona nu mai primeşte nici o ştire de la băiat, se nelinişteşte şi mă expediază pe mine acolo.

Perfect. E clar că dacă Pepper lucra atît de ascuns, trebuie să fi avut un motiv serios. Iată de ce-mi spun Mr. Hellup şi pretind că sînt în căutarea unei ferme pentru nişte *americanos*.

Am auzit de tipul ăsta Dominguez. Am stat o vreme prin regiunea San Luis Potosi şi, pornind de acolo, am mers pînă la Juan del Rio, dincolo de Tamaulipas, apoi în jos spre Hidalgo, încercînd să aflu ceva despre Pepper. Damicela de care v-am pomenit, cea pe care am întîlnit-o în Matahuala, mi-a spus c-a văzut un *americano*, răspunzînd la descrierea făcută, în compania acestui Dominguez şi a unei dame pe nume Fernanda Martinas. Comoara de fată mi-a mai spus că Dominguez e un fel de mic bandit, în stare de orice pentru bani, iar dama Fernanda e înnebunită după el, fără să fie însă prea bine cunoscută prin aceste coclauri.

Chestia e cîte din poveştile spuse de Dominguez despre Jamieson şi ceilalţi sînt adevărate şi cîte sînt inventate. E o istorie cam ciudată şi e genul de istorie pe care un tip de calibrul lui Dominguez n-ar fi avut destulă minte s-o fabrice,

aşa că-mi spun că trebuie să aibă o fărîmă de adevăr în ea. Încep să mă gîndesc la Dominguez.

Două lucruri îţi sar în ochi. Unul e ca Dominguez ştia c-am venit în Mexic ca să aflu ce s-a întîmplat cu Pepper. De îndată ce-am început să vorbesc cu acel chelner despre Pepper şi acea damă, el a şi aflat. Restul a fost o înscenare. Dominguez îi promisese unui poliţai corupt, care avea nevoie de cîţiva dolari, destui bani ca să mă bage la zdup. Apoi aveau să facă acelaşi lucru şi cu mine. „Acelaşi lucru“ însemna încercarea de-a evada. Dacă reuşeau şi cu mine, guvernul american n-avea să fie încîntat, dar ce putea să facă ? Fusesem arestat fiindcă mă vîrîsem într-o bătaie la o tavernă, şi, în conformitate cu legea mexicană, dacă un prizonier încearcă să scape, ai dreptul să-l împuşti.

Toate astea înseamnă că tipul Dominguez nu e prea prost, fiindcă ideea de-a mă băga la închisoare, ca să putem discuta, nu fusese prea rea.

Ăsta-i motivul pentru care cred că ce mi-a spus e adevărat. De ce să-şi bată capul să-mi spună o minciună, atunci cînd ştie că la zece metri afară din închisoare am să fiu aşa de ciuruit, încît am să arăt ca o sită.

Ce-am să fac de-acum înainte ? Stau jos, fumînd cu gulerul de la cămaşă desfăcut, fiindcă, credeţi-mă, e aşa de cald, încît sudoarea îmi curge şiroi pe faţă. Cred că pot să fac două lucruri. Mă pot întoarce la maşină, o pornesc şi-o iau înapoi. Pot să ajung la San Luis Potosi foarte repede, iau legătura cu şeful poliţiei şi-i arăt actele mele de identitate. După care, voi avea sarcina neplăcută să-i explic de ce un agent federal operează într-unul din statele mexicane, fără cunoştinţa guvernului mexican, şi îşi spune Hellup. Cred c-o să-mi daţi dreptate că nu-i o idee prea bună.

Deci care e alternativa ? Vă spun că habar n-am, pentru că dacă am să-mi continui misiunea, am multe şanse să fiu

şi eu curăţat şi, credeţi-mă, nu sînt genul de om căruia asta să-i facă plăcere.

Încep să mă întreb ce s-a mai întîmplat la închisoare după plecarea mea. Să presupunem că era adevărat ce mi-a spus Pedro, că nu erau mulţi oameni pe acolo după-amiaza, asta în cazul cînd Pedro şi gardianul erau încă în celulă. Îmi zic
c-ar fi fost în stare să urle după ajutor, dar că nimeni n-avea să-i ajute, afară de cazul cînd gardianul de afară — cel care mă ochise cu puşca — era complice cu ei. Mi-a trecut prin minte că poate nu era, fiindcă atunci gardianul din închisoare, complicele lui Pedro, ar fi trebuit să împartă cu el banii.

Nu, nu cred că i-au spus. Cred că stătea acolo, la locul lui de pază obişnuit, la uşa închisorii, iar cei doi se aşteptaseră ca el, văzîndu-mă că mă strecor afară din închisoare, să mă împuşte. Să presupunem că nu-i adevărat. Că ştia ce se întîmplă, că s-a dus înăuntru la închisoare şi-a găsit pe Pedro şi pe amicul lui încuiaţi în celulă ? Am cheia în buzunar, nu-i aşa ? Dacă *El Commandante*, care, bănuiesc, e tipul care are alte chei, nu vine pînă a doua zi dimineaţa, aşa cum a sugerat Pedro, asta înseamnă că rămîn închişi în celulă, deci am o şansă.

Iată ce vreau să spun. Trebuie să fac ceva care Pedro n-are să creadă. Cred c-aţi înţeles că i-am spus o groază de minciuni. I-am spus că maşina mea e ascunsă undeva, lucru neadevărat. I-am mai spus că avea carburatorul înfundat. Avea s-o creadă, îmi închipui că Pedro şi-a închipuit că de îndată ce scăpăm de la închisoare, aveam să mă reped peste *mesa*, în direcţia San Luis Potosi, fiindcă aveam să mă simt în siguranţă.

S-ar putea să-i vină ideea să mă împiedice să merg acolo. Aşa că dacă a apucat să iasă din închisoare, bănuiesc că a

găsit un cal şi colindă la întîmplare, căutînd pe Lemmy Caution undeva prin *mesa*, doar ca să-i dea nişte cărţi de vizită cu ajutorul unui pistol.

Iată planul. Pedro mi-a spus unde locuieşte Fernanda, o casă mică şi albă în vale. N-a ezitat să-mi spună fiindcă şi-a închipuit că n-am să ajung niciodată acolo. Crede că-i ultimul loc de pe suprafaţa pamîntului unde m-aş duce. Aşa stînd lucrurile, mă gîndesc să merg la ea, fiindcă Fernanda nu l-a mai văzut pe Pedro de cînd nu l-am mai văzut nici eu, aşa că s-ar putea să am noroc şi s-o păcălesc.

Mă scol şi mă scutur. Mă întreb de ce naiba primesc întotdeauna astfel de misiuni. Într-o bună zi, sper să lucrez într-o afacere pe lîngă New York, sau într-un loc unde damele sînt dame şi unde te plac pentru ce eşti, şi unde un bărbat nu trebuie să înfulece *chili con carne*[1] tot timpul, şi să bea *tequila* după care totul e de două ori mai rău ca înainte. Ce naiba !

Mă întorc la maşină şi zdrobesc carburatorul. Dacă n-o folosesc eu, n-are s-o folosească nimeni altcineva.

Din locul meu, în spatele unui desiş de cactuşi, văd casa. Are un etaj şi se află departe, pe partea stîngă a cărării ce duce spre nord. În jurul ei e un gard de grajd, vopsit în alb, de la care porneşte un fel de alee ornamentală pînă la uşa casei. În lumina lunii casa arată bine.

Din ascunzătoarea mea văd că e lumină într-una din încăperile din faţă, o cameră cu un fel de verandă. Cel care a construit casa — şi e o locuinţă bine construită, în stil spaniol — a făcut-o serios, fiindcă în jurul ei nu se găseşte

[1] Carne tocată servită cu fasole albă.

nici o cocioabă pe kilometri întregi, iar mai departe doar căsuţe modeste. Poate că tipul care a construit-o voia să facă
pe Greta Garbo şi să trăiască izolat.

Odată sosit aici, nu mă mai simt aşa de încîntat de plan. Dacă Dominguez e ascuns în casă cu o băutură într-o mînă şi cu un revolver în cealaltă, sperînd c-am să apar ?

Apoi îmi zic că probabil nu-i în casă. Cum am mai spus, tipul e probabil în drum spre San Luis Potosi, gîndindu-se că m-am îndreptat într-acolo şi a pus să mă caute.

E infernal de cald. Mă ridic în picioare şi îmi fac vînt cu pălăria, după care scot Lugerul din buzunarul pantalonilor şi-l bag în cămaşă, fiindcă îmi spun că dacă cineva are să înceapă să tragă cu arma, acela voi fi eu.

Mă strecor în spatele casei, ţinîndu-mă în umbra tufişurilor de salvie şi cactuşi. Cînd ajung în spate, mă caţăr peste gard şi mă apropii de clădire. Trag cu urechea, dar nu aud nimic. Rămîn pe loc un timp şi îmi spun că lumina din camera din faţă indică prezenţa cuiva. Dacă sînt oameni acolo, atunci stau tăcuţi, aşa încît e cu putinţă ca Fernanda să fie singură. În regulă, mă decid să intru.

Mă întorc pe calea pe care am venit, pe lîngă potecă, peste gardul de grajd, destul de mare, pînă ajung la uşa de la intrare. E o uşă solidă, din stejar, cu decoraţii spaniole de fier forjat, bine fixată în zidul de cărămidă. După cîteva minute aud pe cineva mişcîndu-se înăuntru. Uşa se deschise şi o tînără indiană se uită afară.

— Ascultă, îi zic, e acasă *Señora* Fernanda ?

Dă din cap.

— Mai e cineva acasă ? o întreb.

Clătină din cap.

— În regulă, îi spun. Du-te înăuntru şi spune-i *Señorei* Fernanda că *Señor* Hellup e aici şi-ar dori să-i vorbească.

Pleacă şi lasă uşa închisă doar cu un lanţ. După cîteva minute, se întoarce şi o deschide. Intru. Mă aflu într-un fel de vestibul pătrat. Pe ziduri atîrnă pături mexicane şi mobila
e acceptabilă. Fernanda intră pe o uşă din dreapta. Zîmbeşte.

V-am mai spus, băieţi, că dama asta arată grozav, dar nu v-am spus decît jumătate din adevăr. Poartă o rochie lungă de dantelă neagră, peste care are o capă. Arată sută la sută nemaipomenit. Îmi zîmbeşte, un fel de zîmbet lent.

— Bine ai venit, *Señor* Hellup. Te aşteptam.

Zîmbetul îi dispare în timp ce stă acolo cu un aer trist. Mă gîndesc rapid la Fernanda. V-am mai spus că m-am întrebat de ce o damă aşa de bine înzestrată ca ea îşi pierde vremea cu un individ ca Dominguez. Continui să mă întreb. Poate că Dominguez o are cu ceva la mînă. Toate damele astea au un trecut dubios, dacă reuşeşti să-l descoperi, cum spune un gazetar de scandal.

Îmi trece prin minte că poate ar merita să risc cu Fernanda. Pun pălăria jos şi mă apropii de ea. Fernanda se întoarce şi intră într-o încăpere. E o cameră lungă, ce se întinde de-a lungul întregii case. O parte a ei dă pe verandă şi spre *mesa* de dincolo de drum. Mobilierul e grozav, antichităţi spaniole. Nici urmă de mobilă făcută la Grand Rapids[1]. Camera are stil.

Împinge un scaun masiv spre verandă, aşază o măsuţă alături şi îmi face semn să iau loc. Apoi, traversează odaia la un bufet şi pregăteşte nişte băuturi. Aud cuburile de gheaţă în pahare şi mă întreb cum dracu reuşeşte dama asta să găsească gheaţă pe aici. Sînt de asemenea, foarte

[1] Oraş în statul Michigan cunoscut pentru fabricile de mobilă.

fericit să observ că are şi o sticlă de whisky. O urmăresc în timp ce amestecă băuturile. E una din acele dame care îţi face plăcere să le observi. Se mişcă uşor şi degajat, ca o pisică, şi îşi arată braţele albe prin rochia de dantelă. E formidabilă.

Încep să-mi spun că poate ar trebui să mă concentrez asupra misiunii mele şi, la acest gînd, îmi revin şi mă întreb ce-am să-i spun.

Se apropie de mine cu un pahar şi îl pune pe măsuţa de alături. Continuă să zîmbească.

— Te-am aşteptat mai devreme, *Señor* Hellup. Pedro mi-a trimis un mesaj ca să te aştept mai devreme. Ce s-a întîmplat?

Iau paharul şi încep să sorb băutura încet, ca să am timp de gîndit. Îmi spun că Pedro trebuie să-i fi trimis mesajul cînd discuta cu gardianul, mai înainte de evadarea mea, şi îmi închipui că n-a mai avut contact cu ea de atunci. În orice caz, probabil că minte. Apoi, brusc, mă întreb cum am să acţionez. Am să risc şi-am să fac un lucru la care nu se aşteaptă nimeni. Poate am să-i spun o parte din adevăr şi-am să-l amestec cu destule minciuni ca să pară convingător.

— Ascultă, Fernanda, îi spun, vreau să vorbesc sincer cu tine, fiindcă nu vreau ca o damă bine ca tine s-ajungă în vreo încurcătură din care să nu mai iasă. Înţelegi ?

Mă priveşte. Are pe faţă un fel de zîmbet lent şi şi-a deschis buzele roşii şi frumoase. V-am spus sau nu că dama are dinţi care strălucesc ca perlele ?

— Există un motiv bine întemeiat c-am întîrziat, Fernanda, continui eu. Am evadat din închisoare azi după-amiază, atît că nu m-am dus în direcţia unde sperau, fiindcă acolo mă aştepta un tip cu o puşcă. În regulă. M-am dus şi

mi-am luat maşina şi-am petrecut cîteva ore căutînd un birou de poştă cu telegraf.

O urmăresc ca o pisică. Văd că începe să clipească.

— Aşa că, îi spun, ţinînd seama că poliţaii din statul Texas au aflat între timp ce se întîmplă pe aici şi unde mă aflu, a venit vremea să avem o discuţie deschisă.

Se ridică, se îndreaptă spre bufet şi aduce de acolo o cutie

cu ţigări. Îmi oferă una şi aprinde un chibrit pentru mine. Apoi îşi aprinde şi ea o ţigară şi se aşază la loc pe scaun.

— *Señor*, Hellup, spune ea oarecum calm, aş vrea să înţelegi că în ce mă priveşte tot ce-mi spui sună foarte misterios. Nu prea înţeleg.

— Ah, nu ? Ascultă Fernanda, de cînd îl cunoşti pe Dominguez ?

Dă din umeri indiferentă.

— Nu de prea mult timp, *Señor* Hellup. Trebuie să înţelegi că Pedro are o dispoziţie feroce. E înclinat să ia ce vrea şi rareori cere permisiune. L-am întîlnit acum vreo trei luni şi de atunci l-am văzut de cîteva ori. Am încercat să termin — cum s-o numesc ? — legătura noastră, dar el n-are chef s-o facă. Şi trebuie să mai înţelegi că în ce priveşte un fleac, cum ar fi moartea mea subită, ca rezultat al refuzului meu de-a face ce vrea el, n-are să-l deranjeze prea mult.

Dau afirmativ din cap. Poate că-mi spune adevărul. Poate că aşa stau lucrurile.

— Mda, îi spun, şi nu cred că un alt fleac, cum ar fi faptul de-a mă curăţa, are să-l deranjeze ? Nu-i aşa, Fernanda ?

Face un gest de nepăsare.

— Dacă ai telegrafiat la poliţia voastră din Texas, cred că eşti în siguranţă. Nu cred că Pedro e atît de prost ca să facă ceva care i-ar crea probleme serioase.

Se apleacă pe scaun. Îşi pune mîinile în dosul capului şi se uită la mine. Am încercat, băieţi, să vă spun că această Fernanda e foarte atrăgătoare şi stînd acolo şi privindu-mă cu ochii ei mari, îmi aminteşte de o damă pe care am cunoscut-o în timpul unei misiuni în Sonoita. Încep să-mi spun că Fernanda nu-i foarte de dispreţuit, că poate vrea să facă dragoste cu mine. În orice caz, trebuie să mă încred în cineva, fiindcă mă bălăbănesc de colo-colo, încercînd să găsesc o ieşire.

Se ridică, se apropie de mine şi ia paharul gol. E aşa de aproape de mine că pot să-i simt parfumul, şi vă spun sincer că e un parfum, cum să zic, discret, genul care rămîne în urmă, şi pe care unele dame şmechere îl folosesc şi, care te face să le iei în braţe şi... dar de ce să pomenesc acum de asta ? Poate că şi voi aţi simţit la fel uneori.

Se întoarce la bufet şi începe să-mi toarne din băutură. Mă scol, mă aşez pe braţul fotoliului şi o urmăresc.

— Ascultă, Fernanda, am dat de dracu şi trebuie să am încredere în cineva, aşa că te-am ales pe tine. Dar nu mă înţelege greşit, fetiţo. Să nu-ţi faci nici un fel de planuri în creierul tău pitic, c-ai putea să mă înşeli şi să mă trădezi, fiindcă, şi mort fiind, ai să-l vezi pe Lemmy Caution înapoindu-se din mormînt plin de idei cum să te facă să suferi unde te doare mai mult...

Lasă paharul jos. Ochii i s-au bulbucat.

— *Madre de Dios* ! spune ea. Lemmy Caution... Se îneacă în cuvinte. Îi rînjesc.

— Poate că ţi-au vorbit despre mine ? o întreb.

Dă din cap afirmativ.

Señor, spune ea, anul trecut eram la Heromsillo, ştii, lîngă Sonora. Cîntam în cafeneaua de acolo. Vorbeau despre dumneata. Mi-au povestit despre afacerea Madrales, despre

încurcăturile din Sonoita. Mi-au povestit cum l-ai împuşcat pe Guarcho ; cum l-ai cărat pe Nendesino prin deşertul Sonora, deşi e ţinutul lui, în timp ce toţi oamenii lui te căutau. Mi-am spus că dacă sfinţii aveau milă de mine, poate că într-o zi am să întîlnesc un om ca dumneata. Şi, uite, eşti aici, în aceeaşi cameră cu mine, fumînd ţigările oferite de mine, pe cale de-a bea băutura pe care ţi-am adus-o cu mîndrie. *Madonna*, ce om !

Nu spun nimic. Dacă aş şti cum să roşesc, aş face-o. Se apropie cu paharul în mînă. îl pune jos pe măsuţă, apoi se dă un pas în urmă şi-mi face o plecăciune de parcă aş fi fost regele Siamului sau mai ştiu eu ce. Apoi îmi spune cu o voce blîndă acelaşi vechi clişeu pe care îl spun tuturor celor care sosesc în dugheana cuiva în Mexic, vreau să spun de către cei care se cred bine crescuţi :

— *Señor*, Caution, această casă îţi aparţine... cu tot ce e înăuntru.

Se uită direct în ochii mei şi fiindcă e aşa de aproape, pînă să apuc să-mi dau seama ce face, dama e în braţele mele şi o sărut ca eroul unui film într-o scenă de dragoste după ce regizorul i-a reproşat că n-o face cu mare entuziasm.

Tot timpul, ceva îmi spune să nu mă las tras pe sfoară şi să fiu atent la ce fac, lucru greu de îndeplinit cînd ai braţele pline de cineva ca Fernanda.

Scoate nişte sunete slabe şi se zbate, şi-mi dau seama de ce : revolverul din cămaşa mea o răneşte, aşa că-l scot şi-l pun pe măsuţa cu băutură.

— Perfect, Fernanda. A fost plăcut şi după ce discutăm puţin afaceri, poate ne gîndim şi la dragoste, dar între timp, du-te pe scaunul ăla, stai jos şi ascultă-mă.

Nu zice nimic. Se duce înapoi la scaun şi se aşază pe el. Se uită la mine cu invidia unui copil urît faţă de o vedetă de cinema.

— Uite cum stau lucrurile. Există un tip numit Pepper, care e agent special al Biroului de Investigaţii. Tipul ăsta operează în Arizona. Aşa că îi telefonează agentului rezident c-a descoperit ceva senzaţional şi că trece graniţa în Mexic, şi că va sta aici vreo trei săptămîni. În regulă. De atunci n-am mai auzit nimic despre el, aşa că după o vreme am fost trimis aici să văd dacă nu-l pot găsi.

— Stau o vreme pe loc şi caut o indicaţie. Apoi, o damă din Matehuala îmi spune c-a văzut pe un tip ca Pepper în compania lui Dominguez. Îmi spune că eşti şi tu cu ei şi-mi spune cum te numeşti. Mă întorc la San Luis Potosi şi aflu c-ai fost în Tampapa, cîntînd în bomba aia, şi pun lucrurile cap la cap şi îmi spun ca dacă ai fost acolo, atunci şi Dominguez are să fie acolo. Şi nu m-am înşelat.

— În continuare, Dominguez încearcă să mă tragă pe sfoară. Mă bagă la închisoare cu ideea că vom putea discuta acolo netulburaţi. Apoi, îi vine o altă idee năstruşnică, să mituim gardianul ca să mă lase să evadez, dar mi-am dat seama că nu voia decît să fiu şi eu omorît în timpul încercării. Am avut din nou dreptate.

— Perfect. În timp ce eram la zdup, mi-a spus o mulţime de lucruri despre vremea cînd a lucrat ca paznic al unuia Jamieson la o *hacienda* de la poalele lui Sierra Madre. A mai pomenit şi de o explozie şi de o damă care a sosit prea tîrziu pentru a fi omorîtă în accident.

— Cînd vine vremea, evadez, dar nu aşa cum stabilisem. L-am doborît pe gardian şi l-am pocnit pe Pedro la cap. Îi spusesem că maşina mea era stricată, şi-mi spun c-are să creadă că mă îndrept spre San Luis Potosi unde am să fiu în siguranţă. Îmi închipui, de asemenea, că dacă a reuşit să

scape din închisoare are să pornească pe urma mea cu scopul de-a mă opri să ajung acolo şi să vorbesc. În regulă. Sunt deci aici şi ce facem acum ?

Fernanda e încă pe scaun şi se uită la mine de parcă aş fi cel mai grozav lucru văzut în viaţa ei. Îşi ţine mîinile mici, încleştate în poală. Îmi spun că dama are mare clasă : nici urmă de sînge indian în ea, că-i o adevărată *Señora* spaniolă şi sută la sută aristocrată, dacă mă înţelegeţi.

— Lemmy, spune ea, am să-ţi mărturisesc adevărul. Am fost în compania lui Dominguez fiindcă am fost silită. Am un soţ, şi-am fost forţată să mă mărit cu el cînd eram foarte tînără. Un om foarte rău. Mi-a făcut viaţa infernală. Cu prima ocazie, am încercat să scap. M-a prins şi m-a adus îndărăt. Atunci m-am gîndit la Dominguez, unul din oamenii de care soţul meu se teme, căci e un criminal. I-am dat lui Dominguez toţi banii pe care îi aveam ca să mă ia de acolo. Ştiam că soţul meu avea să se teamă să mă urmărească, dacă ştia că sunt cu Pedro. Nu m-am înşelat. Dar n-a existat niciodată nimic între Pedro şi mine. Nici un bărbat n-a însemnat ceva pentru mine pînă în clipa asta ! Te iubesc !

Se ridică de pe scaun, se apropie de mine şi îmi dă un sărut care l-ar fi trezit pe Rip Van Winkle[1] din somn. Apoi se întoarce la scaunul ei şi se aşază la loc. Tot ce face dama are ceva lent şi plin de graţie şi de premeditare.

— Nu ştiu decît puţin despre Pepper. Ştiam că Dominguez a plecat cu un tînăr care era un *americano*. Nu ştiu nimic altceva. Pedro însă mi-a pomenit de acea *hacienda* de lîngă Sierra Madre. E un drum lung, mergem o zi cu calul pînă acolo. Asta-i tot ce ştiu.

[1] Personaj principal din povestirea cu același nume de scriitorul american Washington Irving. Eroul doarme timp de douăzeci de ani și la treizeci nu mai recunoaște nimic în jur.

Se scoală şi îmi ia paharul şi se duce la bufet. Bag de seamă că nu mai toarnă whisky de data asta. Îmi umple paharul cu limonadă şi gheaţă. O damă precaută.

— Pedro mi-a trimis un mesaj de la închisoare, zice ea. Mi-a spus c-are să fie aici astă-seară. Cred însă că ai dreptate cînd spui că-şi închipuie c-ai apucat-o spre San Luis Potosi. A plecat după tine ca să te omoare. Nu vrea să ajungi acolo şi să vorbeşti.

Îmi aduce paharul cu limonadă. Apoi se întoarce la bufet şi rămîne pe loc, sprijinindu-se de el în umbră.

— Uite cum stau lucrurile, Lemmy. Dacă Pedro se îndreaptă spre San Luis Potosi ca să te caute, n-are să renunţe cu una cu două. La urmă, are să creadă c-ai scăpat. Are să se întoarcă aici. E posibil să-şi închipuie că poţi fi atît de naiv încît să te duci la *hacienda*. Dacă asta crede, atunci să revină. Are să se odihnească şi apoi va porni din nou după tine. Pentru că acum trebuie să te omoare.

— Aşadar, dacă vrei să pleci la hacienda ca să vezi ce s-a întîmplat acolo, trebuie s-o faci imediat. Dacă Pedro se întoarce, am să aranjez ca să ai destul timp să ajungi acolo, şi, cînd ai terminat ce ai de făcut, să te poţi întoarce aici. Dar nu trebuie să rămîi în Mexic. Trebuie să te întorci în Satele Unite.

— Şi ce se întîmplă cu tine ?

Dă indiferentă din umeri.

— Într-o zi, cînd ai să fii la New York, am să-ţi trimit o scrisoare. Poate c-am să vin să te văd. Ce părere ai ?

Rînjesc.

— Merită s-o încerci. Îmi sting ţigara.

— În regulă, Fernanda, am să fac cum spui tu. Am să plec la *hacienda* că să arunc o privire pe acolo. Apoi poate c-o

întind din Mexic sau poate că nu. Poate c-am să mă întorc să am o mică discuţie cu tine.

Mă scol şi mă îndrept spre verandă. Mă întorc cînd o aud că se mişcă.

Vine spre mine cu faţa crispată. Mă întreb de ce, pînă văd micul revolver negru din mîna ei.

— Prostule, spune ea. Aşadar, m-ai crezut. Curajosul, deşteptul de Lemmy Caution a fost destul de fraier ca să fie păcălit de-o femeie. Du-te şi stai cu spatele la zid !

O fac. N-am să vă spun ce înjurături trag la adresa mea. Eu... să fiu dus de o damă ca ea ! Şi ce dracu vrea să facă

acum ?

Stau pe loc şi mă sprijin de perete, cu faţa la verandă şi alături de bufet. Se apropie pînă cînd e doar la cîţiva metri de mine. Îşi ţine arma îndreptată spe stomacul meu. Simt cum îmi curge transpiraţia pe ceafă.

— Am să te ucid *Señor* Caution, zice ea. Unde preferi să te împuşc ? În cap, în stomac sau în spate ? Cred că un glonţ tras în stomac face ca agonia să fie mai lungă. Poate vrei
să-mi spui.

Îmi zîmbeşte ca un diavol.

Creierul îmi lucrează în disperare, dar nu văd cum aş putea să scap. Mă tot întreb de ce m-am încrezut în dama asta. Eu unul, nu mă prea înşel la adresa lor.

Apoi încep să mă înjur din nou. Mă întreb ce-are să spună Biroul cînd au să audă că fraierul de Caution a fost curăţat de o damă din Mexic, de una care a folosit un truc vechi ca să-l facă să-şi lepede arma.

Se apropie şi mai mult. Se uită direct la mine şi revolverul din mînă e ferm ca o stîncă.

— În regulă, fetiţo, îi spun. Am fost un fraier. Împuşcă-mă unde vrei, fiindcă nu-mi mai pasă, dar am să-ţi spun un lucru, şi anume că agenţii Biroului au să pună laba pe tine la fel de sigur cum ţii acea armă în mînă. Poate în anul ăsta, poate la anul, dar au să te înhaţe.

— Ce nostim ! zice ea. Atunci... adios, *Señor* Caution !

Văd că degetul i se încordează pe trăgaci. Mă cambrez pentru glonţ. S-a terminat aici...

Apasă pe trăgaci şi partea de sus a revolverului se deschide şi dinăuntru sare o ţigară. Mi-o oferă cu o mică plecăciune. Moare de rîs. Stau pe loc şi arăt ca cel mai mare idiot care a scăpat de sub supravegherea mamei lui. Nici măcar nu mă simt uşurat cînd se apropie şi îşi încolăceşte braţele în jurul gîtului meu. O simt gata să izbucnească în hohote de rîs. Dama ştie să joace teatru !

Apoi îmi dau seama de situaţie şi încep şi eu să rîd. Trebuie să recunoaşteţi că dama Fernanda are un mare simţ al umorului. Iau ţigara şi ea mi-o aprinde.

— Lemmy, zice ea după o mică pauză. E clar că ai nevoie de cineva care să se ocupe de tine. Aşa c-ai să faci ce-ţi spun eu. Uite planul meu. Am să-ţi pregătesc nişte mîncare. Între timp, te duci la grajdul de la capătul palisadei. Ai să găseşti un cal acolo. Pune şaua pe el şi întoarce-te ca să iei hrana şi sticla de apă pe care am să ţi le pregătesc.

— Apoi o apuci pe drumul din deşert spre nord. Ai să dai de *hacienda* de partea noastră a dealurilor. Ai să ajungi acolo pînă mîine seară.

— Dacă Pedro se întoarce — şi cred c-are să se întoarcă — am să-i dau veşti false. Am să-i spun c-ai plecat demult şi-ai apucat-o spre Najos. Are să pornească după tine într-acolo. Cînd ţi-ai terminat treaba la *hacienda*, întoarce-te aici. Am să te aştept.

Îşi apropie faţa de-a mea şi văd că ochii îi strălucesc ca stelele.

— Atunci ai să-mi spui *adios* înainte de-a trece graniţa, zice ea, un lung *adios*.

O iau în braţe. Dama e sută la sută ce-a ordonat doctorul. După un minut se desprinde de mine şi dispare.

Ies pe verandă şi cobor la drum. Îmi zic c-am sa dau de cal, am să pun şaua pe el şi-am să fiu gata mai înainte de-a mai inventa ceva care să mă facă sa uit că am o misiune de îndeplinit.

Unii oameni sînt norocoşi, alţii nu. Eu unul... cred că sînt norocos.

Îndrept calul pe drum şi mă uit peste umăr. O văd pe Fernanda stînd pe verandă, uitîndu-se la mine şi făcîndu-mi semn de adio cu mîna.

În faţa mea se întinde deşertul şi undeva pe acolo e *hacienda*. Îmi spun că viaţa ar putea fi mult mai rea decît e acum.

În orice caz, individul care a spus că nu trebuie să amesteci plăcerea cu afacerile era scrîntit la cap. Ce-mi pasă!

CAPITOLUL 4

ADIO, PEPPER !

Cînd văd unde se află *hacienda*, am un şoc fiindcă cine-a construit-o acolo trebuie să fi fost ţicnit. Îmi spusesem tot timpul că avea să se găsească la poalele munţilor Sierra Madre, unde e umbră şi apă. E însă la dracu în praznic, înfiptă în mijlocul deşertului.

Văd zidul din jurul clădirii, aşa cum mi-a spus Pedro, şi pe vîrful dealului văd *hacienda*. Arată cam sinistră la lumina lunii, ca unul din acele oraşe fantomă despre care aţi citit. Observ că partea din dreapta a casei e dărîmată, dar restul arată destul de bine. Poate că n-a fost o explozie chiar atît de puternică cum şi-a închipuit Pedro.

Leg calul de gard şi păşesc înăuntru. Tăcerea e aşa de grea că poţi s-o tai cu cuţitul.

Sînt îngrozitor de obosit. Ideea de-a alerga prin Mexic nu mă prea încîntă. De ce-o fac ? În timp ce mă apropii de

hacienda, văd lîngă zidul din stînga şopronul unde Pedro şi băieţii lui locuiseră cînd veniseră acolo. O potecă, mărginită de cactuşi uriaşi şi tot felul de pomi duce la casa, căreia un nebun a încercat să-i dea o notă de eleganţă. Îmi vine să rîd, fiindcă mi se pare la fel de absurd ca atunci cînd încerci să căptuşeşti iadul cu azbest, ca să-l faci mai răcoros. Aş fi curios să ştiu ce învîrtea pe aici acel tip Jamieson, cu dama şi secretara lui, ca şi cu alţii.

Mă apropii de *hacienda*. La intrare sînt mai multe trepte de lemn ce duc la o verandă de cărămidă, susţinută de mai mulţi stîlpi. Ştiţi, gen mexican.

Dau un picior în uşă şi intru. Greu de crezut, dar nimeni nu şi-a bătut capul să scoată mobila. Holul e plin de mobilă, acoperită de un praf gros. Nimeni n-a călcat înăuntru, fiindcă nu-i nici o urmă de paşi în casă. Praful e neatins. Îmi spun că e genul de casă care îţi dă un fior de groază.

La dreapta şi la stînga holului se află odăi. Intru şi mă uit de jur-împrejur. Sînt mobilate şi acoperite de acelaşi praf. Ies şi o apuc pe coridorul care duce în spatele casei, în partea care e dărîmată. În timp ce merg, mă împiedic de ceva şi văd că-i capacul unui patefon, unul din cele mari. Poate că cineva îl pusese să cînte cînd casa a sărit în aer.

La capătul coridorului e o altă cameră. Mi se pare cea mai largă din casă, folosită drept cameră de zi. Zidurile sînt încă în picioare, atît că sînt zgîriate şi cu tencuială căzută. În fund n-a mai rămas nimic şi se vede afară. Două laturi ale zidurilor au dispărut şi îmi fac socoteala că întregul grup trebuie să se fi aflat în acest colţ al casei, ascultîndu-l pe Jamieson explicînd ceva, cînd balonul s-a înălţat la cer.

Mă întorc şi mă aşez pe treptele verandei. Îmi aprind o ţigară şi încep să ma gîndesc la Pepper. Am impresia că Pepper se afla aici cînd a sărit în aer casa ! Sînt gata să

pariez ultimul meu dolar că nu se aflase undeva departe, la poalele munţilor Sierra Mohada, afară de cazul că voia să ia legătura cu Dominguez şi bănuiesc că motivul pentru care o făcuse era că Dominguez venea de pe aici. Poate că Pepper era interesat de acest tip Jamieson. Toată povestea e ciudată, căci trebuie să vă daţi seama că un agent al Biroului de Investigaţii nu are voie să alerge de colo-colo şi să faca unele lucruri fără ca cineva să fie la curent cu ce întreprinde şi, dacă ar fi fost în regulă cu Pepper să se ascundă pe aici, dacă avea un motiv serios, ar fi trebuit totuşi cu prima ocazie, să trimită un raport agentului responsabil de la New York sau în New Mexico, unde e un tip cumsecade pe nume Scattle.

Aşa că ce fac acum ?

Îmi aprind o altă ţigară.

Mă întreb dacă nu sînt fraier. Am sosit la casa asta şi nu ştiu care e pasul următor. Am fost întotdeauna un ghidat de instinct şi în multe cazuri am avut dreptate. Mă scol şi încep să mă plimb prin casă, căutînd ceva care să mi se pară ciudat sau izbitor. Nu văd însă nimic. Merg prin încăperile care mai au încă ziduri, mişc mobilierul niţel, sperînd c-am să dau de ceva, dar nu găsesc nimic.

Mă întorc în hol şi mă întreb ce s-o fi întîmplat în casă în noaptea exploziei. Apoi îmi vine o idee.

Au trebuit să înmormînteze victimele exploziei pe undeva în apropiere, nu-i aşa ? Ies rapid din *hacienda* şi mă îndrept spre şopronul unde locuise Pedro cu amicii lui. Alături se află un teren plat, cu nişte desişuri ce se întind pînă în

umbra zidurilor. Văd nişte stinghii care ies din pămîntul care a fost săpat. Am impresia c-am descoperit mormintele.

Mă apropii de ele. Văd cinci stinghii înfipte în pămînt, avînd scrijelit cu briceagul „Odihnească în pace"' în spaniolă, şi cu nume dedesubt. Aşa că-mi spun că sînt numele lui

Jamieson, dama, celălalt tip mai tînăr şi cei doi servitori indieni.

Stau pe loc şi mă întreb ce-i cu povestea asta cu înmormîntarea. Trebuie să înţelegeţi că acest Dominguez e un tip religios. Toţi cei ca el sînt religioşi şi cu cît sînt mai cruzi, cu atît sînt mai religioşi. Mi se pare ciudat că Pedro nu mi-a pomenit nimic despre încercarea lui de-a aduce un preot aici mai înainte de-a îngropa aceşti indivizi.

Scot un suspin puternic, mă întorc la *hacienda* şi încep să caut o cazma. Găsesc una, împreună cu o sapă în şopron. Îmi scot cămaşa şi mă întorc la cimitirul lui Pedro şi încep să sap mormîntul lui Jamieson. Blestem îngrozitor, pentru că, vă rog să mă credeţi, n-am chef să adaug la lista realizărilor mele şi săpatul de morminte.

În regulă. Descopăr multe lucruri. Cînd termin cu săpatul a vreo şaizeci de centimetri în mormîntul lui Jamieson, acolo unde ar trebui să fie sicriul, descopăr că mormîntul e o farsă. Pămîntul a fost săpat pe o lungime de peste trei metri, ca să dea impresia că e un mormînt, dar apoi se vede că săpatul s-a oprit. Mormîntul nu-i decît o înşelătorie. Stau jos şi mă odihnesc, aprind o ţigară şi reflectez niţel, iar apoi încep să sap celelalte morminte.

Cam după o oră ajung la ultimul şi doar acesta contează. Celelalte sînt doar de faţadă. Cînd încep să-l sap îmi dau seama că e cel adevărat. Poate ca e cineva îngropat acolo

şi îmi zic c-ar trebui să aflu cine anume. După alte douăzeci de minute de săpat dau de un sicriu de stinghii grosolane. A început să mă intereseze, căci atunci cînd cauţi morminte e nostim să dai şi de unul autentic, dar în acelaşi timp îmi vine o idee ciudată. După alte zece minute de muncă, scot capacul să pot vedea cine e înăuntru.

E un tip în coşciug şi nu arată prea bine fiindcă e clar că

atunci cînd a avut loc explozia a fost lovit de o groază de lucruri. Faţa şi gîtul aproape c-au dispărut, dar hainele sînt americane. Tipul purta o centură, una din acele centuri texane cu despărţituri de piele pentru bani. Cînd mă uit înăuntru descopăr că ascunde un singur lucru. Dau de un carnet de identitate al Biroului de Investigaţii. E carnetul lui Pepper. Cred că l-am găsit cu siguranţa pe Pepper.

Bag carnetul de identitate în buzunar şi pun scîndurile la loc în coşciug. Apoi îl acopăr cu pămînt şi îl fac să arate cît se poate de natural.

Îmi zic că-mi pare rău de Pepper, dar asta nu înseamnă decît că trebuie să fii atent pe aici, căci altminteri te aruncă cineva în aer în orice clipă.

Cînd îmi termin treaba, mă îndrept spre şopronul unde locuise Pedro şi amicii lui ca să ma uit înăuntru. Văd doar nişte scaune rotunde şi fără spătar, cîteva rafturi, iar pe unul din ele o sticlă de *tequila* plină, ceea ce înseamnă că Pedro plecase în mare viteză fiindcă nu mi-l puteam închipui lăsînd în urmă, fără a fi silit de cineva, o sticlă plină de băutură.

Iau sticla şi mă pregătesc să mă întorc la *hacienda*, cînd văd ceva. Lîngă uşa magaziei e o urmă de pantof cu toc mic — se vede clar la lumina lunii ! — urma unei cizme de cowboy cu tocuri cubaneze ascuţite. Urma e proaspătă, nu are mult praf înăuntru, aşa c-a fost lăsată recent.

Urmele duc spre gardul din zid, iar de acolo spre desişurile din Sierra Madre, apoi mai departe şi, cînd pămîntul se întăreşte, dispar în praful albicios.

Aşa că îmi zic că dacă cineva a putut s-o ia într-acolo, atunci pot s-o fac şi eu. Poate dau de vreo cocioabă la poalele munţilor, cu un bătrîn vagabond înăuntru, care să mă informeze despre ce se întîmplă pe aici. Continui să merg o bucată bună pînă ajung pe vîrful unui deluşor de unde văd o cocioabă de cealaltă parte. Iar alături de ea, un cal legat cu căpăstrul de un stîlp.

Cobor încet dealul şi mă apropii de cocioabă ca să arunc o privire înăuntru. Printr-o fereastră laterală, zăresc un pat simplu şi o masă de lemn, cîteva scaune, mai multe sticle şi o cană de cafea. Într-un colţ se află o ladă cu tot felul de vechituri. Cocioaba pare locuinţa unui *cowboy*, deşi nu sînt *cowboys* pe aici şi nici oameni care călăresc.

M-am dus în dosul ei, deschid uşa şi las să pătrundă lumina lunii. Locul pute a aer cald şi-a *hamburgers*[1]. Mă uit în jur. Văd o lada şi o deschid. Înăuntru se află nişte pantaloni vechi, o camaşă două reviste şi nişte poze cu femei. Damele poartă nişte chiloţi care înlătură orice îndoială asupra motivelor pentru care posesorul lor se despărţise de ele.

Îmi îndrept spinarea şi-mi aprind o ţigară. Deodată, aud calul nechezînd. Mă furişez spre uşă şi mă uit prin deschizătura ei.

Un tip vine spre mine. E înalt şi subţirel, îmbrăcat în pantaloni lungi mexicani, cu un sombrero pe cap şi cu un bolero peste cămaşa albastră. La brîu are un pistol şi cîntă în timp ce înaintează.

Îmi zic c-ar trebui să stau de vorbă cu el. Îi fac semn cu mîna şi cînd mă vede, pare surprins, apoi mă salută şi el tot

[1] Un fel de chiftea servică pe o chiflă.

cu mîna. Încep să fluier un cîntec la modă şi mă îndrept spre el. Cînd sînt la cîţiva paşi, îi spun :

— *Buenos noches, amigo*. Am venit de la casa *señorei* Martinas şi aş dori ca tu...

Tipul e foarte aproape de mine. Mă uit brusc peste umărul lui cu un aer mirat. Se întoarce şi în clipa aceea îl pocnesc în
bărbie. Cade ca trăsnit. Îl ridic, îl pun pe umăr şi îl duc în şopron.

Îi dau drumul pe patul de lemn şi-i desfac centura. Mă uit la revolver E o armă automată calibrul 38 şi cu marca F.B.I.-ului pe ea. Sunt gata să pariez tot argintul din Mexic pe o cutie de sardele ca e arma lui Pepper.

Alături de şopron e un puţ cu o găleată. O umplu cu apă împuţită, o duc înăuntru şi-o deşert peste tipul leşinat. Se hotărăşte pe loc să-şi revină.
Se ridică în capul oaselor şi se uită la mine în timp ce-şi freacă bărbia. Apoi îmi spune ceva foarte urît în spaniolă.

— Ascultă *gaucho*[1], îi zic eu, îmi pare rău de tine c-ai intrat la apă. Am impresia că un amic de-al meu a dat de dracu pe aici şi asta nu-mi place deloc. Te sfătuiesc să vorbeşti repede şi să spui tot ce ştii, căci altminteri am să-mi pun iniţialele pe burta ta cu pistolul. *Sabe*[2] ?

Îmi răspunde c-a înţeles perfect. Apoi începe să bată cîmpii c-ar lucra pentru *hacienda*, că s-ar îngriji de clădire şi că locuieşte în şopron.

Îi răspund că minte cu neruşinare fiindcă apa din puţ e rea iar calul n-are ce să mănînce. Îi mai spun că nu locuieşte aici şi că mai bine să-mi spună adevărul dacă nu vrea să-l curăţ pronto. Îl întreb de unde are arma şi-mi

[1] Bastard. Sp.
[2] Ai înţeles ? Sp.

răspunde că a cumpărat-o acum zece zile de la un tip din Tortuala.

Începe să se plimbe prin cocioabă şi să se jure pe toţi sfinţii că nu mi-ar spune o minciună nici dacă, cineva i-ar da o sută de pesos, şi cînd ajunge lîngă uşă sare într-o parte şi-o zbugheşte afară spre cal de parcă ar fi fost dracu pe urma lui.

Mă reped şi eu afară şi îl ochesc, trag, dar fără rezultat, căci arma n-are gloanţe.

Între timp, individul ajunge lîngă cal. Desface căpăstrul, se saltă în şa şi-o porneşte aşa, călărind nebuneşte în direcţia dealurilor.

Îl privesc cum dispare şi mă îndrept spre *hacienda*. Tipul e foarte speriat şi poate că spunea adevărul cînd afirmase că a cumpărat arma la Tortuala.

Dacă ar fi luat-o de la Pepper, ar fi avut mai multe centuri cu gloanţe.

Mă întorc la şopronul lui Pedro şi iau sticla de *tequila*. Nu-mi fac mari griji în privinţa tipului care a întins-o. Îmi spun că se află la dracu în praznic, departe de orice amici care l-ar putea ajuta ca să revină şi să se răfuiască cu mine. Am sentimentul că oricum e mult prea speriat ca să întreprindă ceva.

Iau sticla şi mă duc îndărăt la *hacienda*. Dau tîrcoale, căutînd apă. După o vreme găsesc un rezervor ascuns foarte abil într-un zid din holul de la intrare. Rezervorul e plin pe jumătate şi apa are un gust mulţumitor. Umplu o găleată şi o cană şi mă duc să dau de băut calului. Apoi îi dau drumul, încă legat cu o frînghie lungă, ca să caute prin împrejurimi ceva de mîncare. Mă aşez la umbra zidului şi încep să-mi fac unele socoteli.

E o noapte frumoasă. Luna a ieşit şi totul e scăldat într-un fel de lumină albă. Mă apucă un sentiment poetic, gîndindu-mă la o damă dulce pe care am cunoscut-o pe vremuri în Texas.

Era o damă dulce la privit, deşi era doar un lucru în neregulă cu ea. Avea un temperament atît de rău, încît încerca să trîntească în nas şi o uşă turnantă.

Era dură ? Era aşa de dură, încît într-o noapte, cînd am speriat-o, i-a sărit inima în gură şi i-a ciobit cîteva măsele.

M-a învăţat însă mai multe lucruri. M-a făcut să-mi dau seama că un tip care îşi stoarce creierii încercînd să găsească o soluţie la o situaţie şi să se comporte logic e diferit de-o damă care are să facă ce-o împinge instinctul, doar fiindcă aşa are chef.

Practica ce spunea fiindcă în timp ce şedeam acolo într-o noapte, uitîndu-mă cu ochi de îndrăgostit spre camera unde dormea ea ca o păsărică, întrebîndu-mă cum s-o cuceresc fără să scol din somn tot ţinutul, ea se afla de fapt în dosul casei punînd şerpi cu clopoţei în cizmele mele de călărie, ceea ce ar trebui să înveţe pe toţi bărbaţii că instinctul unei femei nu e un lucru de neluat în serios, mai ales atunci cînd ai cam obosit de contururile ei şi te gîndeşti să cauţi ceva mai bine modelat.

Nu-i dorinţa mea, băieţi, să vă învăţ ceva despre femei, pentru că poate aţi fost şi voi la ananghie, dar aş dori s-o spun acum şi aici că nouă sute şi nouăzeci de bărbaţi dintr-o mie îşi închipuie că toate damele pe care le găsesc sînt dulci, moi la pipăit ca nişte copilaşi adorabili, iar ceilalţi zece sînt probabil la puşcărie şi n-ar crede în zîne nici măcar dacă ar ieşi de-acolo.

Dar multe dame nu sînt deloc aşa. Nu dom’le ! O damă e în regulă atît timp cît îşi închipuie că eşti hipnotizat de ce-

are ea şi că te razi de trei ori pe zi şi te întrebi dacă cei mai buni prieteni nu-şi dau seama de asta. Dar dacă damei îi intră ideea în capul ei mic şi blond că nu te gîndeşti decît cum să te descotoroseşti rapid de ea, sau te vede că te uiţi la mersul trenurilor, atunci, vă jur, băieţi, c-are să se înfurie aşa de tare, încît are să-l facă pînă şi pe William Cuceritorul[1], îmbrăcat în armură şi purtînd pe cap chiuveta de la bucătărie ca să se apere, să arate ca o matahală fandosită care comandă o îngheţată de căpşuni la congresul anual al băutorilor de bere.

În timp ce stau acolo, sprijinit de zidul de *adobe*, bînd din sticla cu *tequila* şi mai înghiţind şi din cană, încep s-o înţeleg pe Fernanda care mi se pare c-are un instinct grozav şi că pe deasupra mai e şi perfect logică în ce face.

În primul rînd, şi mai înainte de-a fi o damă grozavă, e foarte şmecheră. Încep să recapitulez conversaţia cu ea şi încep să mă întreb de ce-a folosit trucul cu bricheta-pistol cu mine. S-ar putea s-o fi făcut ca să se amuze, dar trebuie sa ai un sens al amuzamentului foarte ciudat ca să încerci asta cu un om care bănuieşte că există cineva prin apropiere gata să-l împuşte cu adevărat.

Hai să ne uităm la întîmplare şi dintr-un alt unghi. Perfect. Mai întîi foloseşte trucul exact în clipa cînd sînt gata să încep s-o chestionez asupra afacerilor ei, asupra locurilor unde ea şi Dominguez făcuseră tot felul de combinaţii şi apoi asupra lui Pepper. Dar trebuie să înţelegeţi că atunci cînd a folosit trucul, m-am speriat de-a binelea, şi cine nu s-ar fi speriat ? Mi-a golit mintea de alte gînduri şi de atunci a acţionat cum a dorit. Ea a fost aceea care a tot trăncănit,

[1] William Cuceritorul (1027—1087).Duce de Normandia.A invadat şi cucerit Anglia în 1066.

spunîndu-mi ce credea ea că Pedro avea să-mi facă şi unde avea să mă caute.

Şi mai voia să vin aici în mare viteză. Era nerăbdătoare să vin la *hacienda* şi să nu rămîn acolo ca să văd dacă Pedro avea să se întoarcă. Ştia perfect de bine că nu aveam nici un motiv serios să nu-l aştept să se întoarcă. Mai aveam şi o armă cu mine şi dacă ajungeam la schimburi de foc, bănuiesc că eram la fel de bun ca Pedro, de fapt, aş spune că aş fi fost în stare să-l dezbrac de pantaloni trăgînd în el cu o mitralieră Thomson atunci cînd mă ataca cu un pistol cu mîner de fildeş, calibrul 15.

Vreau să vă mai spun şi altceva. Am plecat de la ea într-o

grabă aşa de mare, încît am uitat arma acolo. Trebuie să vă fi dat seama că mi-am uitat Lugerul pe masă, unde îl pusesem după ce-l scosesem din cămaşă. Toate astea înseamnă că pînă şi un „G-man"[1] poate fi la fel de uman ca oricine altcineva cînd e vorba de-o confruntare şi că Marc Aureliu
n-a fost singurul bărbat care a uitat să-şi ia artileria cu el cînd Cleopatra a început marea scenă de seducţie cu pupăturile ei umede şi false.

Aşa stau deci lucrurile. Bănuiesc că m-a tras pe sfoară. Fernanda voia să plec de acolo repede. Nu voia să fiu în casă cînd Pedro va apare, deşi voia să mă întorc mai tîrziu şi asta pentru două motive, şi va trebui să le admit pe amîndouă ca fiind coerente. fiindcă nu ştii niciodată ce plănuiesc damele.

Mai întîi, s-ar putea să fi pus totul la cale în felul ăsta fiindcă e îndrăgostită lulea de mine şi nu suportă gîndul că puteam fi împuşcat de Dominguez. S-ar fi putut să fi crezut că-l putea expedia dîndu-i indicaţii false, mai înainte ca

[1] Om înarmat.Poreclă dată agenților Biroului Federal de Investigație.

s-apuc să mă întorc ca să reluăm legătura, urmînd ca apoi s-o întind peste graniţă în New Mexico unde putea să mă întîlnească mai tîrziu cînd dispuneam de puţin timp ca să mă ocup de o păpuşă ca ea.

Cealaltă variantă a întîmplării e că dorea să se descotorosească de mine fiindcă îşi închipuia că dacă Pedro se întorcea eu aveam să-l curăţ, ori să-l bat bine, iar apoi să-l leg burduf şi să trec frontiera cu el în New Mexico ca să răspundă la unele întrebări.

Fiindcă băieţi, va trebui să vă declaraţi de acord cu mine asupra unui lucru, şi anume că balivernele pe care mi le-a spus în legătură cu felul în care s-a întîlnit cu Pedro ca să scape de soţul ei rău nu prea sună a adevăr. Mai întîi, băieţi, o să-mi spuneţi că o dama care are destul tupeu ca să agaţe bărbaţi, aşa cum a făcut Fernanda cu mine, n-avea să se sperie de soţul ei nici dacă era măritată cu un crocodil. O astfel de damă ar fi soluţionat orice problemă. În al doilea rînd, dacă avea destui bani ca să-l miluiască pe Pedro s-o ia cu el, înseamnă că avea destui bani ca să intre pe teritoriul Statelor Unite, de unde avea să-i trimită soţului o scrisoare insultătoare prin poşta recomandată.

Toate astea au să mă înveţe minte, oameni buni, că dacă sărut o damă nu înseamnă că o cred, iar dacă o să-mi replicaţi că n-ar trebui să sărut dame în care n-am încredere, atunci am să vă spun că nu cred în pepeni, deşi îmi plac, aşa că mă servesc de ei cînd am chef, şi aşa aţi face şi voi, nu ?

E ora zece cînd mă trezesc şi soarele arde. Mă uit în jurul *haciendei*. E la fel ca mai înainte. Îmi spun că trebuie să fi fost cam ţicnit să dorm într-un astfel de loc cu o armă fără

gloanţe. Oricine mi-ar fi putut face seama pe loc, dacă ar fi vrut. Dar mie îmi place să dorm.

Încep să reflectez la revolverul lui Pepper. Îl scot la lumină şi mă uit în pat unde mă aşteptam sa găsesc magazia. Nu-i gol, căci rezerva e acolo Cînd încerc s-o scot văd că e înţepenită şi trebuie s-o forţez. O dată cu ea iese şi o bucată de hîrtie. Bucata asta de hîrtie era vîrîtă între magazie şi margine.

Mă uit în magazie. Nu are nici un glonţ înăuntru ceea ce e cam ciudat, fiindcă nu pot să pricep de ce Pepper ar fi ţinut aşa arma. Apoi arunc o privire la hîrtie.

E de culoare crem, ruptă de la baza unei coale. Are vreo doi centimetri şi un nume pe ea : „Zellara . Mă întreb cine o fi Zellara şi îmi spun că e poate numele vreunui oraş de prin

ţara asta. Poate că Pepper a scris nota şi-a vîrît-o în patul armei fiindcă nimeni n-avea s-o caute acolo. Şi, totuşi, e de crezut că nu şi-ar fi putut aminti numele fără să-l ţină ascuns.

Sau poate că era doar o bucată de hîrtie pe care o folosise ca să ţină magazia înăuntrul patului. Am pus hîrtia în portvizit şi arma la brîu.

Fac unele mici calcule. Îmi spun că dacă plec acum pot să ajung acasă la Fernanda pînă la noapte deşi nu mă atrage ideea de-a călători prin deşert ziua în amiaza mare, cînd căldura îţi arde pantalonii. Cu toate astea, n-am nici o alegere.

Mai arunc o ultimă privire împrejur, pun şaua pe cal, umplu bidonul cu apa de la rezervorul *haciendei* şi plec. Am fost foarte fericit c-am dat de apă, căci altminteri nu mi-ar fi mers prea bine fiindcă, aşa cum poate aţi citit în cărţi despre

călătorii prin deşert care storc apa din cactuşi şi trăiesc din asta, credeţi-mă că nu e o idee grozavă.

Am tot timpul ca să mă gîndesc în timp ce merg. Îmi fac tot felul de planuri în legătură cu ce-am sa întreprind cînd mă întorc la casa şi aflu că Pedro e sau nu acolo. Am descoperit de multă vreme ca-i bine să faci calcule pentru ca, la momentul necesar, poţi obţine nişte rezultate mai mult decît satisfăcătoare.

E aproape miezul nopţii cînd zăresc casa. Sînt cam la doi kilometri de ea. E cineva fiindcă văd o lumină arzind. Dar eu sînt foarte şmecher. Mă dau jos de pe calul care nu se simte prea bine şi fac ultima parte a drumului pe jos. Ma abat de la drum şi mă apropii de casă din partea apuseană. Leg calul de nişte cactuşi şi încep să mă uit de jur-împrejur ca să văd ce se întîmplă, şi observ pe loc un lucru grozav de interesant.

Praful e gros şi cineva a venit aici cu o maşină. Bănuiesc că

maşina era din Tampapa. Văd cu uşurinţă la lumina lunii urmele lăsate de cauciucuri, ceea ce îmi măreşte interesul, căci cauciucul din faţă e de un model ciudat, cu un şir dublu de romburi.

Mi-au folosit aşadar maşina?

Încep să-mi fac unele socoteli. Mi se pare că Pedro, ori un prieten de-al lui, a găsit maşina acolo unde o ascunsesem şi a chemat pe cineva de la Tampapa s-o repare şi să instaleze un alt carburator, după care au venit cu ea aici.

Mă uit împrejur dar nu văd nimic altceva. Mă scol şi mă îndrept spre uşa din dos a casei. E beznă şi nu aud nimic. Aş fi încîntat să am o armă încărcată, fiindcă nu sînt sigur deloc dacă Dominguez nu mă aşteaptă acolo. Bănuiesc că el e cel care a venit în maşina mea.

În dosul casei e o uşă de plasă metalică. O împing şi intru. Trag cu urechea. Nici un sunet în continuare. Asta mi se pare cam ciudat, fiindcă îmi spun c-ar trebui să aud pe tînăra indiană sforăind undeva. Merg tăcut pe coridor pînă zăresc lumină sub o uşă din partea dreaptă a holului, uşa de la camera cu vedere asupra deşertului, unde am stat cu Fernanda. Ma apropii şi ascult cu atenţie.

După o vreme pun mîna pe clanţă şi încep s-o apăs foarte încet. Cînd termin mişcarea, îmi ţin răsuflarea şi împing uşa. Apoi aştept.

Nici un sunet. Împing uşa puţin mai mult şi vîr capul înăuntru. Mă uit de jur-împrejur. Pedro stă pe un scaun cu spatele la mine. Doarme. Îmi spun că mă aşteaptă să vin pe drumul din deşert. Nu pot să-l văd din faţă, aşa încît nu ştiu dacă n-are o armă în mînă. Mi se pare cam ciudat că Pedro aşteaptă în poziţia asta cu lumina aprinsă. Ar fi trebuit s-o stingă ca să mă poată vedea venind în timp ce eu nu l-aş fi putut vedea.

Încerc să-l păcălesc. Scot arma fără gloanţe a lui Pepper.

— Nu te agita amice, îi spun. Dacă faci o mişcare greşită, îţi zbor creierii pînă în Arizona. Şi, sus mîinile !

Nu se întîmplă nimic. Nu se mişcă. Brusc, îmi vine o idee. Îmi vine ideea că Pedro a fost curăţat.

Mă duc în faţa scaunului şi vă asigur ca nu m-am înşelat. Stă pe scaun cu privirea aţintită peste veranda asupra deşertului. Are o expresie surprinsă, lucru care mi se pare firesc, fiindcă cineva l-a împuşcat de două ori, o dată în cap şi a doua oara în piept.

Pe podea în faţa lui se află arma mea, cea pe care am uitat-o acolo. O ridic şi scot încărcătorul. Lipsesc două gloanţe.

Iau revolverul cu mine şi mă duc la bufet unde îmi amestec o băutură şi fumez o ţigară. Apoi ma aşez pe un scaun, mă uit la Pedro şi încep să reflectez.

Primul glonţ a fost cel din piept, tras de la apropiere. Se văd arsurile lăsate de glonţ pe cămaşa lui albă. Îmi spun că împuşcătura l-a trîntit pe scaun şi cînd a încercat să se scoale a mai primit una în cap.

Îmi mai spun că e nostim fiindcă în ultimele opt ore mă tot întrebasem care dintre noi avea să-l împuşte pe celălalt, şi îmi pierdusem vremea, căci altcineva se ocupase de asta, şi pariez şase la patru cu toată lumea că acel cineva era mica Fernanda.

Mă uit la Pedro şi îmi pare rău de el, daca ma înţelegeţi. Era un tip dat dracului, un şeic al deşertului. Unul din acei tipi care şi-au făcut singuri o situaţie, ridicîndu-se de la drojdia societăţii pînă sus, fără intenţia de a se mai opri.

Încep să mă port ca Sherlock Holmes. Reconstitui scena crimei, operaţie pe care detectivul englez o face întotdeauna cu succes.

Mă gîndesc că poate Fernanda stă pe scaunul mare, se uită la deşert şi se întreabă ce s-a petrecut cu mine, cînd deodată aude o maşină oprindu-se în dosul casei.

O văd ridicîndu-se cu un aer gînditor şi uitîndu-se la uşă, cînd Pedro dă buzna înăuntru. Pedro e foarte furios şi se agită ca un taur într-o zi de fiesta, spunînd tot ce ştie şi ce s-a întîmplat. O întreabă pe Fernanda ce veşti are de la mine.

Fernanda îi răspunde că nu ştie nimic. Fiind însă o damă deşteaptă, se aşază în faţa măsuţei unde am uitat Lugerul.

Pedro o întreabă dacă a venit cineva şi ea îi spune că n-a venit nimeni.

Pedro îi zice atunci „aha” că-i o mincinoasă, fiindcă a văzut că cineva a scos calul din grajd şi c-a lăsat urme în praful din spatele casei. Îi mai spune Fernandei că-i duplicitară şi că-i dată dracului, şi c-are să-i taie gîtlejul de la o ureche la alta, şi poate că vorbeşte serios.

Fernanda îi zîmbeşte iar gînditoare şi în timp ce el se apropie de ea, duce mîna la spate, apucă Lugerul şi îi dă un bilet gratuit spre o destinaţie unde nu sînt griji.

Pedro se prăbuşeşte şi apoi încearcă să se scoale, şi atunci Fernanda îi mai dă un bilet de drum cu ajutorul unui glonţ în cap, aşa, de adio. După care cheamă servitoarea indiană şi-l aşază în scaunul cu vedere pe verandă.

Fernanda se grăbeşte apoi să împacheteze şi o întinde în maşina mea, dar mai înainte de plecare stinge toate luminile din casă cu excepţia celei din camera unde e Pedro ca să-l pot vedea cînd vin călare pe drumul din deşert, şi să mai văd că scumpa de ea l-a curăţat pe răul de Pedro pentru mine, salvîndu-mi astfel viaţa de mai multe ori.

Asta e ce se numeşte o reconstituire a crimei pe care ar face-o marele detectiv, mai ales că are întotdeauna dreptate în ultimul capitol, dacă ajungi pînă acolo cu cititul.

Ce părere aveţi, băieţi, de nostima mea reconstituire ?

Dacă vă place, trebuie să fiţi cam cretini, fiindcă mie mi se pare stupidă.

CAPITOLUL 5

DAMA BRUNETĂ

E ora şapte cînd intru în biroul lui Scattle la Phoenix în statul Arizona. L-am chemat la telefon atunci cînd am trecut graniţa mexicană în New Mexic şi mă aşteaptă.

Cred că v-am spus între timp, băieţi, că Scattle e agentul rezident al Biroului Federal de Investigaţii la Phoenix. E un tip foarte inteligent şi nu îşi pierde vremea cu nimicuri.

Mă întreabă imediat dacă am descoperit ceva în legătură cu Pepper şi îi spun că da, că Pepper e mort ca un cotlet şi că împinge cactuşii de la rădăcina sub un metru de pămînt în deşert, într-un coşciug de scînduri, lîngă o *haciendа* din Sierra Madre.

— În regulă, spune el. Ia uită-te la asta. O să-ţi dea mult de gîndit.

Îmi aruncă pe masă o scrisoare. Cînd o iau în mînă, văd că e trimisă din Mexico City. Al doilea lucru pe care îl

că e datată de acum cinci săptămîni şi e scrisă de mîna de către Pepper. Iata ce spune :

„Dragă Scattle,

Nici nu poţi să-ţi închipui peste ce-am dat, bănuiesc că ai crezut c-am înnebunit cînd ţi-am telefonat acum două zile şi ţi-am spus ca ma pregăteam să trec frontiera în Mexico şi că nu puteam deocamdată să-ţi dezvălui nimic.

Să ştii că n-am putut. Şi pentru aceleaşi motive nu pot să-ţi telefonez nici acum dar sînt pe urmele unei operaţii atît de importante, încît ai sa rămîi cu gura căscată.

Astă-seară au să se întîmple mai multe lucruri şi sper să te contactez în cîteva săptămîni de la cel mai apropiat telefon sau telegraf din deşertul Sierra Mojada (regiunea Caliempo). Între timp, ai putea sa mă ajuţi, dacă strîngi nişte informaţii asupra unuia, pe nume Jamieson. Nu ştiu nimic despre el, cu excepţia faptului că-i englez şi...“

Scrisoarea, scrisă pînă aici cu cerneală, se oprea brusc şi continua cu :

„Trebuie să închei acum. Îţi expediez un raport oficial astă-seară sau mîine.“

Era semnat de Pepper. Arunc scrisoarea înapoi lui Scattle care deschide un sertar şi scoate dinăuntru un raport bătut la maşină.

— Uite, Lemmy, zice el, citeşte asta. Poate c-ai să afli ceva nou.

Iau hîrtia şi văd că e copia unor instrucţiuni din partea directorului Biroului Federal de Investigaţii de la Washington adresat tuturor agenţilor rezidenţi din Texas, New Mexico, California şi Arizona.

„Guvernul Federal.

Prin telefon. Prioritate : urgent.

Se aduc la cunoştinţa tuturor agenţilor rezidenţi ai Biroului Federal de Investigaţii din Statele New Mexico, California, Arizona şi Texas următoarele date :

În urma unui aranjament făcut acum nouă luni între Conducerea Amiralităţii Britanice, din partea guvernului englez, şi guvernul american, numitul John Ernest Jamieson, chimist, cercetător angajat de Amiralitatea Britanică, urma să lucreze în colaborare cu Hadley V. Grearson, chimist cercetător angajat de Marina Statelor Unite, asupra unui proiect de gaze de luptă, descoperite de aceşti domni, şi asupra cărora ambele guverne căzuseră de acord că trebuie să colaboreze.

Primejdia unor dezvăluiri neautorizate în privinţa experienţelor celor doi chimişti fusese prevăzută de guvernele britanic şi american şi pentru acest motiv s-a hotărît ca activitatea ştiinţifică sa aibă loc într-o regiune puţin probabilă de-a intra în observaţia agenţilor străini. Sub pretextul că domnul Jamieson intenţiona să cumpere o casă a fost procurată o *hacienda* şi o fermă într-o zonă pustie a deşertului din regiunea Sierra Madre.

La zece zile după sosirea lui acolo, domnul Jamieson a dispărut. Domnul Grearson, chimistul american, care era pe cale să se alăture domnului Jamieson, şi care a fost văzut ultima oară lîngă frontiera din statul Texas, a dispărut şi el. Este extrem de important că în timp ce aceste ştiri sînt ţinute în mare secret, agenţii rezidenţi ai Biroului din districtele sudice să nu-şi cruţe nici un efort ca să dea de urma persoanelor dispărute.“

Raportul continua prin a da unele amănunte asupra acestor oameni, ca şi alte lucruri. Dedesubt se afla o altă serie de instrucţiuni de la director în ce mă priveşte :

„În atenţia agenţilor rezidenţi din birourile locale ale Biroului Federal de Investigaţii din statele New Mexico, Arizona, California şi Texas :

Agentul special Lemuel H. Caution a fost însărcinat să se deplaseze în Mexic, aparent cu scopul de-a cumpăra o fermă, folosind numele fictiv al unui cetăţean american, Wylie T. Hellup. Ancheta lui va include dispariţia agentului special Pepper, despre care directorul este tentat să creadă că după ce a obţinut unele informaţii asupra dispariţiei chimiştilor Jamieson şi Grearson, a decis sa cerceteze pe contul lui. Agenţii speciali care se ocupă de caz vor înceta deci imediat orice operaţii individuale în această afacere, mai puţin atunci cînd cercetările lor se leagă de cele ale agentului special Caution.

Agentul special Caution, avînd instrucţiuni iniţiale, va contacta la un moment dat Secţia Districtuală a Biroului Federal de Investigaţii în oricare din zonele menţionate mai sus, va avea la dispoziţie aceste date, ca şi asistenţa tehnică şi financiară de care va avea nevoie, după care va raporta direct centralei de la Washington.“

Scattle îmi aruncă o ţigară şi îmi rînjeşte.

— Sînt curios cum ai să te descurci de data asta Lemmy. Mi se pare un caz dificil. Pepper a dispărut de pe faţa pămîntului, ca şi ceilalţi doi, şi trebuie să-i cauţi în lumea întreagă. Băiete, îţi doresc mult noroc.

Nu răspund. Mă mulţumesc să reflectez. Am cîteva idei, dar nu cred c-am să le discut cu el acum, fiindcă, aşa cum am crezut toată viaţa, atunci cînd ai o idee trebuie s-o laşi să dospească niţel.

— Uite ce idee am, Scattle. Cred că ceea ce l-a făcut pe Pepper să se apuce de treabă e la Mexico City, şi va trebui să recunoşti că e un loc unde se poate întîmpla orice. Aşa c-am să merg la Mexico City şi-am să cercetez. De asemenea, am să mă duc sub numele de Hellup, pînă cînd îmi dau seama că n-are să fie prea primejdios să operez sub numele de Lemmy Caution.

— În regulă. E treaba ta, Lemmy. Ia banii de care ai nevoie şi pleacă. Raportează cînd vrei să intri în legătură cu Washingtonul.

— Perfect, îi răspund. Te salut.

Plec.

Am avut întotdeauna un fel de slăbiciune faţă de Mexico City.

Ultima oară cînd am fost acolo, mă fîţîiam c-o damă pe nume Paulette Benito, care în clipa de faţă serveşte o condamnare de douăzeci de ani şi sper că nu-i plac de loc, ca urmare a istoriilor de la Palm Springs.

E un oraş grozav şi dacă trebuie sa fii prudent, asta-i viaţa, n-ai ce face.

Mă dau jos din ,,plana“[1] şi iau un taxi pentru Peranza Hotel, care e un loc nostim ca reşedinţă, cu manichiuriste atît de arătoase încît îţi vine să crezi c-ai nimerit în secţia de înfrumuseţare din Gradina Edenului în ziua cînd le vin în vizită amicii.

[1] Joc de cuvinte : plane avion în engleză e scris în maniera limbii spaniole.

Fac o baie şi mă schimb. Am un costum nou elegant, de comandă, mai multe cămăşi de mătase pe care mi le-a dat o damă din Chatanooga, care susţinea că-i plăcea să simtă ceva mătăsos aproape de piele. După ce-am terminat de îmbăiat şi de îmbrăcat, arăt ca o floare de mai şi mă simt nemaipomenit.

Telefonez să mi se trimită o sticlă de bere, şi rămîn în cameră ca să reflectez, fiindcă am sentimentul că nota lui Pepper, acea scrisă lui Scattle, ca şi raportul de la directorul Biroului, trebuie luate în serios.

Nimic nu e ceea ce pare, cum a spus dama care a turnat acid prusic în ciorba amantului ei, dar în acelaşi timp gîndesc din greu şi sper ca totul are să-mi reuşească.

Voi, băieţi, ştiţi la fel de mult despre treaba asta ca şi mine. Poate chiar ştiţi mai multe fiindcă sînteţi mai deştepţi şi aţi observat ceva care mie mi-a scăpat.

În clipa de faţă nu-mi bat capul cu Pedro şi Fernanda sau cu ce s-a întîmplat la Sierra Madre. Mă preocupă ce l-a stîrnit pe Pepper în ancheta lui.

Mai întîi este la Mexico City unde primeşte nişte informaţii şi hotărăşte s-o pornească pronto spre poalele munţilor Sierra Mojada. Trebuie s-o facă repede încît n-are nici timpul să-i raporteze pe larg în scris lui Scattle. Întîi îi telefonează că pleacă, iar apoi îi scrie o scrisoare spunînd acelaşi lucru şi-o încheie în mare grabă.

Pepper nu-i prost şi după ce-a telefonat lui Scattle nu era să-i mai scrie o scrisoare în care să-i repete ce i-a telefonat. Nu, dom’le, a început să scrie fiindcă între timp a mai descoperit ceva şi avea de gînd să-l informeze pe Scattle.

S-a întîmplat însă ceva în timp ce scria scrisoarea, ceva care l-a silit s-o întrerupă pentru că trebuia să acţioneze imediat.

Îmi spun că trebuie să se fi petrecut ceva care l-a făcut pe Pepper s-o întindă în mare viteză de la Mexico City şi să se îndrepte în grabă spre Sierra Mojade. Poate c-a avut de luat un tren sau mai ştiu eu ce.

Dar, indiferent de ce l-a silit să plece mai înainte de-a termina scrisoarea către Scattle trebuie să se fi întîmplat la Mexico City, neapărat, şi ăsta e punctul numărul unul.

Punctul numărul doi e că sînt gata să pariez o moneda falsă că ceea ce l-a făcut s-o întindă a fost c-a auzit că Pedro Dominguez se afla la poalele de la Sierra Mojade, unde se ascundea după ultimele neplăceri avute, iar Pepper dorea să pună mîna pe el mai înainte ca Pedro să plece în altă parte.

Şi dacă am dreptate, atunci cineva la Mexico City trebuie să fi ştiut că Pedro se găsea acolo şi trebuie să-i fi telefonat lui Pepper sau să-i fi spus, sfătuindu-l să vină de urgenţă, dacă dorea să ia legătura cu Pedro.

Vreau să vă sugerez, oameni buni, că povestea pe care mi-a spus-o Pedro în legătură cu găsitul actului de identitate al lui Pepper în cizmă e o minciună neruşinată. Pepper nu-i atît de fraier ca să-şi ascundă actele de identitate tocmai într-un loc unde orice golan putea să dea de ele. Aşa că cel care l-a informat pe Pepper asupra locului unde se afla Pedro trebuie să-l fi informat şi pe Pedro de venirea lui Pepper. Bănuiesc că Pedro ştia că Pepper e agent federal mai înainte de-a da ochi cu el.

Tot ce ştim după asta e că Pepper a fost omorît la *hacienda*, de cineva şi că Pedro a fost şi el curăţat foarte nostim în casa Fernandei, şi sînt gata să pariez toată berea din Harlem pe o sticluţă de apă de păr de zece cenţi, garantată să facă să crească păr şi pe zidul unui castel, că Fernanda e damicela care l-a împuşcat, deoarece voia să-l

împiedice să mă împuşte sau pentru un alt motiv cunoscut doar de această cucoană foarte elegantă şi atît de pretenţioasă.

Mai ştim, de asemenea, că Fernanda e o bucăţică aleasă, înzestrată cu tot ce trebuie ca să te cucerească şi că e în stare să te sărute ca dama care a pus la cale cursul prin corespondenţă al regelui Solomon intitulat : „Cum să-ţi cucereşti bărbatul fără sîni falşi“, şi că e aşa de şmecheră în

dosul coafurii ei pompadur, tip spaniol, încît ar fi în stare să te facă să crezi că pînă şi consiliul de genii al preşedintelui Roosevelt[1] e adunarea generală a Societăţii Internaţionale a Cretinilor.

Deci :

Uite ce gîndesc eu. Gîndesc că Pepper îşi pierdea vremea pe la Mexico City cînd a aflat ceva, şi tot ce ştiu în ce priveşte activitatea lui Pepper, am aflat-o de la o damă, iar ce ştiu despre dame e că cele, cu cel mai distins şasiu sînt întotdeauna în compania unor canalii, şi că frecventează localurile de noapte la modă.

Aşa că mi se pare că dacă Lemmy Caution de asemenea cunoscut drept domnul Hellup, are să fie un *playboy*, atunci trebuie să alerge de colo-colo şi să vadă dacă nu dă de o damă care are curbe mai atrăgătoare decît celelalte.

Şi, ascultaţi-mă pe mine, băieţi, poate că sistemul meu de gîndire e greşit. Poate că dacă aş fi un detectiv celebru aş lua loc şi m-aş concentra asupra unui indice, atît de fierbinte încît ar trebui ţinut cu o pensetă. Atît că nu sînt genul ăsta. Cînd am îndoieli, urmez ce mă bate în primul rînd la ochi, şi lucrul care mă bate chiar acum la ochi e

[1] Franklin Delano Roosvelt (1832-1945). Preşedinte al Statelor Unite la sfîrşitul anilor 30 şi în timpul celui de-al doilea Război Mondial.

telefonul. Aşa că-l înşfac şi le spun celor de la recepţie să-mi expedieze o manichiuristă inteligentă ca să-mi facă unghiile, fiindcă am descoperit întotdeauna că lucrurile pe care o manichiuristă nu le ştie în ce priveşte barurile se pot stenografia pe marginea unei monede de zece centi, şi nici măcar atunci nu le poţi citi.

E ora douăsprezece şi o noapte plăcută şi mă plimb pe strada principală, reflectînd. Micuţa manichiuristă care s-a ocupat de unghiile mele mi-a dat multe informaţii. Dama mi-a spus că cel mai de vază local de noapte e Estancia Elvira.

Această Elvira e o afacere pe scară mare, cu grădini de vară, două restaurante la modă, două orchestre mari şi un spectacol elegant. Există tot felul de dame de toate dimensiunile pe acolo dar nu sînt de genul celor ieftine. Nici vorbă. Sînt dame culte şi arătoase. Au stil şi chiar dacă una dintre ele mai face o năzbîtie — lucru care amuză pe unii bărbaţi — cînd nu sînt ei la mijloc, nu-i mare lucru.

Cît despre damele din revista de spectacol, sînt alese pe sprînceană şi arată aşa de nemaipomenit că se mărita de circa patru ori pe an. Manichiurista îmi mai spune că una din ele a fost măritată de atîtea ori, încît de fiecare dată cînd aducea acasă un soţ nou, menajera îi cerea tipului să-şi scrie numele în cartea de vizitatori.

Îmi văd frumos de treabă. E o noapte grozava şi Mexico City tocmai se trezeşte. Străzile sînt pline de maşini şi de tipi, iar damele din maşini sînt aşa de colosale încît atunci cînd am să-mi iau vacanţă, am să vin aici chiar cu riscul ca cineva să-mi taie gîtul pe degeaba.

Mai încolo, pe partea dreaptă văd un fel de curte enormă, cu lumini sclipind pe dinafară şi ştiu că e Estancia Elvira.

Mă apropii şi intru. În timp ce merg prin curte, scăpînd ca prin urechile acului de maşinile care vin în direcţia asta pentru spectacolul de varieteu, mă uit la firmă şi rămîn cu gura căscată, de parcă cineva m-ar fi pocnit peste mutră cu un peşte ud.

Şi pe bună dreptate ! Fiindcă acolo, scris cu becuri electrice, e numele damei care figurează în spectacol, şi acel nume e Zellara, acelaşi nume care era scris pe bucata de

hîrtie pe care am găsit-o în magazia armei lui Pepper.

Doamne, asta-i ziua mea norocoasă !

Intru în restaurant, mă aşez la o masă şi comand o mîncare foarte piperată şi nişte bere, şi încep să-mi fac tot felul de socoteli.

Uite la ce mă gîndesc. Mai ţineţi minte cînd am spus că mi s-a părut ciudat că Pepper a păstrat acea bucată de hîrtie, cu acest nume pe ea, cînd putea să şi-l amintească uşor — cum poţi să uiţi un nume ca Zellara ? — dar acum, îmi spun că ştiu de ce-a făcut-o şi, în curînd, am să aflu dacă am sau nu dreptate.

Mi-am zis că Pepper trebuie să fi cunoscut pe dama Zellara. Probabil c-a luat legătura cu ea aici, la Mexico City, şi poate că ea e dama care i-a furnizat informaţia senzaţională care l-a făcut să plece în viteză în interiorul ţării, fără să mai aibă timp să termine de scris misiva către Scattle.

Dar, fie că dama ştia sau nu că Pepper era un agent al Biroului Federal de Investigaţii, e greu de spus şi nu vreau să speculez. Trebuie doar să mă port ca domnul Hellup şi să aflu ce se întîmplă.

Stau la masă şi-mi frămînt creierii ca să găsesc o cale de-a mă apropia de dama asta şi de-a o face să-mi spună adevărul, deşi trebuie să vă daţi seama că nu-i deloc uşor cînd n-o cunoşti deloc.

Mi-a venit gîndul că s-ar fi putut ca Zellara să fi fost niţel îndrăgostită de Pepper, şi că el, crezînd că ea ştia ceva, îi făcuse curte nebuneşte şi reuşise să intre în graţiile ei.

Trebuie să aflu dacă dama Zellara l-a cunoscut pe Pedro, deşi nu merită s-o întreb, fiindcă, presupunînd că l-a cunoscut şi nu-i sigură de mine, nu văd de ce-are să-mi spună.

Apoi, o idee mă izbeşte brusc în creştetul capului, ca un trăsnet. E o idee cam săritä, şi s-ar putea să meargă prost dacă nu se realizează. Dar dacă se realizează... o, Doamne !

Îmi spun că trebuie să-mi asum unele riscuri. Am să fac presupunerea riscantă că Zellara e la fel ca toate damele din spectacolele de varieteu, că bate oraşele de lîngă graniţă, că dă de mulţi tipi care se îndrăgostesc lulea de ea dar că pînă la urmă nu-şi mai aminteşte mutrele lor. Am să fiu una din acele mutre.

A doua presupunere riscantă e că Pepper a încercat s-o cucerească pe Zellara ca să scoată informaţii de la ea. Poate că şi ea îl iubise. În orice caz, aşa am să procedez şi-am să mă bazez pe noroc.

Achit nota de la masă, ies din restaurant şi mă apropii de pista de dans. E un loc formidabil, decorat cu alb, auriu şi verde, cu lumini discrete la masă, şi cu dame de mare calitate. Doamne, de ce n-am timp ca să stau aici o vreme, şi să am vreo zece mii de dolari ca să aflu care damă ştie totul.

Bărbaţii poartă haine de seară, şi au un aer dur. Peste tot pluteşte murmurul conversaţiilor, ca în asemenea localuri.

Iau loc, comand o băutură şi fac semn unuia care pare să fie amploiat. Se apropie.

Încep să-i vorbesc frumos tipului. Îi spun că sînt prima oară la Mexico City şi că îmi place la nebunie. Îi mai spun că m-am ocupat de comerţul de vite şi de cai pe lîngă munţii Sierra şi că nu merge prea bine, aşa că mi-am zis să mă odihnesc cîteva zile, să cheltuiesc nişte bani şi să mă uit la nişte damicele.

Îl întreb despre spectacolul de varieteu şi-mi răspunde că-i foarte bun, iar de acolo duc conversaţia la Zellara. Îi spun c-am văzut o damă cu acelaşi nume cîntînd într-un local pe la Aquas Calientes, iar el zice că-i foarte posibil, fiindcă

Zellara s-a produs peste tot, în tot felul de locuri, şi că nu-i de multă vreme în spectacolele reuşite. Acum însă are un succes nebun.

Îi spun că pricep. Îi mai spun c-am văzut-o pe damă într-un număr senzaţional la Manzanillo cînd ma ocupam de afaceri cu banane, iar el zice că-i în regulă, fiindcă şi ea cîntase acolo, la Casa Mexicali atunci cînd era şi el acolo, ca ajutor al patronului. Îi răspund că-i ciudat şi că mică e lumea, iar el îmi spune că am dreptate şi-o întinde.

Localul se umple. Orchestra, şi vă asigur că ştiu să cînte ! execută nişte melodii grozave, iar chelnerii şi clienţii se foiesc de colo-colo. Unele din damele care vin la bomba asta poartă rochii care l-ar face pe un misit de lucruri furate de la Chicago să sară în lac de furie.

Apoi, deodată, se aude o răpăială de tobe şi spectacolul de varieteu începe. Cortina care atîrnă peste pista de dans se trage într-o parte şi un grup de dansatoare cu picioare superbe începe să se producă într-un număr care ar fi sculat şi morţii din groapă.

Sînt foarte interesat.

Mă fac comod. După cîteva minute, se încheie primul număr. Unele mici cortine de la margine se desfac şi apare Zellara. E o damă bine înzestrată. O adevărată mexicană. Micuţă, subţirică, pare făcută din gumă. Are un trup, grozav, o faţă frumoasă şi nişte ochi cafenii jucăuşi, cum n-am văzut în viaţa mea. Cîntă ceva şi dansează o rumba. Are tot ce-i trebuie.

Am mai văzut dame ca ea mai înainte, dar sînt sigur că dacă cineva îi dădea drumul lui Zellara în Paradis, Adam o rupea la fugă iar şarpele s-ar fi ascuns în dosul unor trandafiri, rugîndu-se la Dumnezeu cu mîinile ridicate spre el. Cu riscul de-a mă repeta, am să vă spun că dama asta e

un model exclusiv şi de comandă, dotat cu tablou de viteză şi prevăzut cu dispozitive antiderapante la curbe. Mi-am spus întotdeauna că dacă aş avea o dama ca Zellara...

Dar de ce să mai pomenesc de asta ?

Cînd se apropie de mine dansînd, o măsor din cap pînă în picioare cu mare atenţie. Faţa ei exprimă multă inteligenţă. Are o bărbie mică, fermă şi nostimă.Bănuiesc că dama poate fi cam dură, dacă vrea.

Merită să încerci orice măcar o dată.

Fac semn unui chelner care stă lîngă masa mea şi îi cer să-mi aducă nişte hîrtie de scris şi un plic. Apoi îi scriu o notă :

,,Dragă Zellara,

Poate c-ai să fi surprinsă să afli că un vechi prieten de-al tău, nimeni altul decît Wylie T. Hellup, pe care l-ai cunoscut la Manzinella cînd cîntai la Casa Mexicali, e aici în primul rînd şi plesneşte de admiraţie pentru numărul tău.

Dar nu numai atît, am ceva foarte important ca să discut cu tine, ceva serios. Poţi să mă vezi la noapte ?

Te sărut, Wylie.“

Vîr hîrtia în plic, îi scriu numele pe el şi-i cer chelnerului să i-l înmîneze cînd îşi încheie numărul. Îi dau un dolar şi mă asigură c-are să se ocupe.

În curînd, Zellara îşi termină numărul şi dispare. Mai comand o băutură şi rămîn pe loc. După o vreme, chelnerul se întoarce cu o notă de la ea. O desfac. Iată ce spune :

,,*Amigo*,

Ce minunat e să întîlnesc pe unul din vechii prieteni de la Manzinella. Mai am un spectacol într-o jumătate de oră, dar după aceea ar fi minunat dacă m-ai invita undeva să luăm supeul.

Adios, Zellara.“

Îi dau chelnerului încă, doi dolari şi nu mi se pare mult. Mă scol şi mă duc la closet. Nu-i nimeni acolo. Scot portvizitul şi iau bucata de hîrtie pe care am găsit-o în revolverul lui Pepper. O compar cu nota pe care am primit-o de la Zellara. Scrisul e acelaşi !

Perfect ! Acum ştiu de ce Pepper a păstrat acea bucată de hîrtie. A rupt-o dintr-o scrisoare sau o notă primită de la Zellara şi a păstrat-o pentru ca mai tîrziu s-o verifice cu scrisul ei. Şi singurul motiv pentru care voia s-o facă era că mai tîrziu avea să caute un exemplar al acestui scris în documentele poliţiei !

Îmi iau pălăria şi plec. Mă îndrept spre hotel şi reflectez niţel. Trebuie să încep să acţionez. Bate la ochi că Zellara e amestecată în plecarea lui Pepper în munţii Sierra, unde se dusese să se întîlnească cu Pedro, şi puteţi să pariaţi pe ce aveţi mai scump în viaţă că Zellara nu opera numai pe

contul ei, că mai e cineva amestecat, iar pentru a afla cine anume nu există decît o cale, îmi zic eu.

Ajuns la hotel, mă sui în cameră şi chem un băiat de serviciu. După o vreme apare. Pare deştept. Îi spun că atunci cînd plec din Mexico City am intenţia să merg în regiunea de exploatare de argint şi că locul nu e prea bun pentru sănătatea mea. Aşa că îi cer să-mi procure un pistol, unul de mărime mică. Ştie cumva cum să-l obţină ? Zice, mda şi îmi dă numele unui magazin unde îl pot cumpăra. Îmi mai spune că dacă vreau să-mi facă un serviciu, e gata să dea un telefon la magazin, care aparţine unui amic de-al lui şi să-i spună că sosesc. Îi spun că-i grozav.

Îi mai dau cinci dolari şi-l întreb dacă mai are cumva un prieten în Mexico City care să fie foarte inteligent şi care să aibă un garaj, genul de om care să nu pună prea multe întrebări şi care să vrea să ciştige cincizeci de dolari. Nu trebuie să se gîndească mult. Fireşte că are un prieten, adică pe vărul lui, un tip pe nume Starita, un om cumsecade, cu un garaj pe Calle Fernando. Îi spun că-i în regulă şi-i cer ca după ce-a telefonat la magazin pentru pistol, să-l cheme pe vărul lui şi să-i spună că sosesc. Se declară de acord şi îi mai dau cinci dolari.

Cobor la parter şi de acolo o apuc spre magazinul unde mi-a spus că voi găsi o armă. E un revolver automat, mic şi albastru, calibrul 22, cu şapte focuri, eficace doar cu condiţia să nimereşti unde trebuie, dar destul de bun pentru ce-mi trebuie.

Mă întorc la hotel şi-mi pun tocul cu Luger-ul la subsuoară. Apoi dau un telefon la recepţie şi cer să-mi trimită nişte bandă adezivă. După ce băiatul de serviciu mi-o aduce şi pleacă, iau micul revolver calibru 22 şi îl vîr în ciorap, aşa ca jartiera să-l acopere şi să-l ţină strîns. Tai o

bucăţică de bandă şi o pun peste patul armei ca s-o ţină strîns şi să pot merge fără ca cineva să ştie că-i acolo şi, mai ales, ca s-o pot scoate doar ridicînd pantalonul şi rupînd eventual şi niţică piele de pe picior.

Apoi mă duc să-l văd pe tipul cu maşina de pe Calle Fernando.

E un individ cu adevărat inteligent. Îi spun ce vreau să facă şi-i cer s-o repete ca să fie sigur şi să nu facă vreo greşeală, după care îi dau douăzeci şi cinci de dolari şi-i spun, să vină la hotel mîine dimineaţă unde va primi alţi douăzeci şi cinci de dolari, lăsaţi într-un plic la recepţie, dacă şi-a îndeplinit cum trebuie misiunea. E de acord să se ocupe de ce i-am cerut.

Nu-i deloc surprins, fiindcă nimeni în Mexico City nu-i vreodată surprins.

Mie îmi spuneţi !

CAPITOLUL 6

SÎNT ÎN STARE ?

E ora două cînd mă întorc la Estancia Elvira, mă duc la intrarea artiştilor şi întreb de Zellara. Cînd intru în cabina ei, îmi dau seama că Zellara arată la fel de bine ca pe scenă.

Odată, cînd eram în Anglia şi mă ocupam de cazul van Zelden, un tip a spus despre o damă că-i „o Venus de buzunar“. Cred că şi Zellara e „o Venus de buzunar“. E ca o statuetă a originalului. Dar, băieţi, e sau nu e bine proporţională ?

În timp ce stau acolo şi-o mănînc din ochi, îmi zic ca n-am văzut niciodată atîta miere într-un borcan. Sînt sigur că Zellara e în stare să stîrnească instincte biologice pînă şi în bătrînul domn care a declarat că se căsătoreşte mai degrabă cu un şarpe cu clopoţei decît c-o damă.

Are părul coafat după moda spaniolă, cu un piepten înfipt în el, poartă o *mantilla* şi o rochie roşie aprinsă care te năuceşte.

Trebuie să ştiţi că sînt niţel nervos, fiindcă aşa după cum v-am spus, băieţi, n-am mai văzut dama asta înainte de astă-seară şi că povestea cu întîlnirea la Manzanilla e în regulă atît timp cît nu-şi aminteşte că n-a avut loc.

Mă măsoară din cap şi pînă în picioare iar apoi îşi fixează privirea asupra mea, cu o mînă pe şold, şi zice :

— Wylie, scumpule, ce plăcere să te revăd !

V-am spus că are o voce delicioasă, care sună ca a unei păsărele cînd îmi spune „scumpule“, şi mă cuprinde un fel de tremur ca atunci cînd sînt sigur că-i plac unei dame. Mă apropii de ea şi îi întind mîna în cazul cînd vrea să ne strîngem mîinile. Îmi, apucă mîna şi mă trage spre ea, şi în clipa următoare are faţa lîngă a mea şi o sărut de parcă ar fi o scenă de dragoste cu Robert Taylor[1].

Vă asigur, fraierilor, că e un sărut atît de divin că atunci cînd îşi dezlipeşte buzele de ale mele mă simt ca bunicul cînd îşi scotea ghipsul de pe picior.

— Ei, fetiţo, îi zic eu, nu-i aşa că-i grozav să ne revedem în felul ăsta după ce ne-am distrat aşa de bine la Manzanilla ?

Ia o tabacheră de argint de pe măsuţa de toaletă, scoate o ţigară dinăuntru şi-mi aruncă şi mie una.

— Ne-am distrat grozav, zice ea. Mai ţii minte, Wylie, noaptea, noaptea cînd a fost nevoie de trei bărbaţi ca să te zvîrle afară din Casa Mexicali iar Zellara a trebuit să alerge a doua zi dimineaţa la postul de poliţie ca să te scoată de

[1] Actor american de cinematograf, cunoscut pentru aerul său seducător.

acolo? Îşi ridică privirea spre mine şi se uită la cer. Caramba. Erai ca nebun !

Cred că-i mai prudent să închei discuţia, altminteri am să dau de dracu.

— Sigur, fetiţo. Zilele alea au trecut, dar avem prezentul, aşa că ce facem acum ?

Îşi lasă capul de-o parte.

— Ştiu un local foarte nostim, Wylie, se numeşte El Doro. Mergem acolo. Mîncăm, bem, vorbim despre... se uită întrebătoare la mine... ce vom face mîine.

Îi rînjesc.

— De acord, deşi sînt mai interesat de ce-o să facem înainte de micul-dejun.

— Hai să mergem, băiete, spune ea.

Luăm un taxi şi ne îndreptăm spre El Doro. Mi se pare ca totul merge pe roate. Cu niţel noroc astă-seară, poate mă aleg cu ceva mai încolo.

Încep să pun la cale un fel de orar. E trecut de ora două dimineaţa şi, deşi ora două dimineaţa nu înseamnă mare lucru la Mexico City, nu vreau să amîn lucrurile prea mult, fiindcă oamenii obosesc repede şi, cînd obosesc, sînt în stare să facă lucruri pe care nu le-ar face altminteri.

Cînd ajungem la El Doro, patronul stabilimentului care o cunoaşte pe Zellara, se repede şi ne găseşte o masă într-un colţ, departe de restul de consumatori. E un local nostim şi liniştit, cu o orchestră de ghitare sus la balcon care nu te deranjează cînd vrei să vorbeşti.

Comand ceva de mîncare, apoi nişte şampanie pentru Zellara şi nişte bere pentru mine, şi în timp ce mîncăm, discutăm pe larg. Îmi spune ce a mai făcut, ca şi despre localurile unde-a cîntat. O ascult şi nu vorbesc prea mult.

Mă uit la damă peste masă şi-mi spun că Zellara are ceva foarte atrăgător.

Mai întîi se comportă firesc. Mănîncă şi bea, rîde şi se uită în ochii mei. De fapt, aş merge pînă acolo încît să spun că e

genul de damă despre care orice bărbat ar afirma că-i nemaipomenită. Ar mai spune că e o damă în care poţi să ai încredere, că e genul care n-are să tragă pe sfoară pe nimeni, fiindcă e o creatură firească, un fel de copil al soarelui care cîntă şi dansează şi e gata de acţiune.

Doamne, sînt sau nu poetic ?

În regulă, ăsta-i felul de-a gîndi despre Zellara al unui om obişnuit, eu însă, am fost păcălit de prea multe dame cînd m-am lăsat dus de mutra lor. Am descoperit că deseori poţi să afli o mulţime de lucruri despre o damă uitîndu-te doar la faţa şi la gleznele ei. Dacă o damă are o faţă grozavă şi nişte glezne perfecte, atunci puteţi fi siguri că are să vă provoace întotdeauna neplăceri. Chiar şi gleznele sunt o posibilă ameninţare pentru o puzderie de bărbaţi.

Damele arătoase produc încurcături, motivul fiindcă sînt arătoase, fiindcă v-aţi dat singuri seama că dacă o damă are picioarele ca nişte burlane, de aceeaşi mărime de sus şi pînă jos, atunci e ceea ce se cheamă o damă „cumsecade“, de genul celor care ies la manifestaţie şi urlă „Jos cu bărbaţii !“ şi îşi petrec timpul liber uitîndu-se prin gaura cheii de la uşa bucătăriei ca să vadă dacă nu cumva bucătăreasa face amor cu vînzătorul de gheaţă.

Sînt cufundat în aceste gînduri profunde cînd Zellara îşi încleştează mîinile sub bărbia ei mică se uită la mine şi zice :

— *Cara*, spune-mi, despre ce-i vorba în treaba serioasă de care ai pomenit ?

Încerc să apar serios.

— Ah, treaba aia, îi spun. Uite despre ce-i vorba, scumpo. Mai ţii minte cînd mă ocupam de afaceri cu banane la

Manzanilla, era acolo un tip pe nume Pepper, un om cumsecade, un fel de ajutor de-al meu, şi ştii, draga mea, continui eu, am avut întotdeauna sentimentul că era

îndrăgostit de tine.

Nici nu clipeşte. Ochii îi rămîn nemişcaţi o clipă. Se uită în continuare la mine cu acelaşi, mic zîmbet pe buze, îmi spun ca dama ştie cum să se poarte.

— *Si*, *si*, zice ea, ţin minte. Pepper era un *hombre*[1] simpatic, foarte simpatic, cum ai zice, un tip bine.

— Fireşte că era, îi răspund eu. Presupun că ştii ce s-a întîmplat cu el după ce s-a lăsat de afacerile cu banane ?

— Habar n-am. Spune-mi ce s-a întîmplat, Wylie.

Stăm amîndoi cu bărbiile sprijinite în mîini şi ne uităm unul la altul ca un cuplu de mincinoşi neruşinaţi, deşi ne jucăm rolurile la perfecţie.

— Am să-ţi spun atunci ce s-a întîmplat. Zellara. Tipul ăsta Pepper era ce se cheamă un mare fraier. Nu era ca mine, un om cu destulă minte.

Căuta tot timpul aventuri. Voia să fie Robin Hood, Paul Bevere şi ultima ofensivă a lui Custer[2] la un loc. Aşa că ce face prostul de el ? N-ai să crezi, dar se angajează la F.B.I. Biroul Federal de Investigaţii. Devine un fel de agent special, un tip care vînează criminali, pricepi ? Poţi să-ţi închipui aşa ceva ? Ca şi cum n-ar fi avut destule necazuri pe capul lui, Pepper s-a mai vîrît şi în asta.

Dă din cap înţelegătoare. Văd că reflectează rapid şi din greu. Se întreabă cum are să rezolve această problemă. Mă

[1] Om. Sp.

[2] George Armstrong Custer (1839-1976).General american care a condus multe campanii împotriva triburilor de indieni din Statele Unite. În 1876 a iniţiat o campanie terminată dezastruos.Metaforic, „ultima ofensivă a lui Custer“ înseamnă o operaţie falimentară.

opresc din vorbit şi nu mai spune nimic. Cîteva minute ne uităm unul la altul. Apoi zise :

— *Cara*. spune ea foarte duios, ce înseamnă asta ?

— Nu înseamnă nimic, scumpo. Ţi-am spus doar că mă aflu în treabă. Îl caut pe Pepper. Vreau să aflu unde este. Am
încercat tot felul de lucruri, dar fără succes şi cînd am venit aici astă-seară şi-am văzut numele tău scris cu lumini de neon lîngă numele localului Elvira, mi-am zis că-i ciudat, fiindcă sînt gata să pariez pe orice că Pepper a încercat să te vadă la un moment dat, undeva, fiindcă am impresia că-şi pierdea vremea pe aici.

Ia sticla de şampanie de pe masă mai înainte ca să apuc s-o fac eu şi începe să umple paharele. O face foarte încet, aşa ca să aibă timp să reflecteze la ce-o să-mi spună. Rînjesc de satisfacţie în sinea mea. Am pus dama în încurcătură şi ea îşi dă seama. Cînd termină de umplut paharul, îl ia, se uită la mine peste el şi-mi spune :

— *Cara*, de ce nu vrei să fii înţelegător ? Nu pricepi că atunci cînd Zellara e în compania lui Wylie nu vrea să se gîndească la Pepper sau la alt bărbat ?

— Scumpo, îi zic eu, eşti o fiinţă delicioasă şi, deşi sînt gata să mă îndrăgostesc de tine pînă peste cap, în acelaşi timp, mă gîndesc la prietenul meu, şi dacă poţi să-mi spui ceva despre el sînt în stare să fac orice pentru tine.

Îşi întinde mînuţa peste laba mea.

— Dragă Wylie, vorbeşti de parcă n-ai şti că în Manzanilla erai singurul bărbat care a însemnat vreodată ceva pentru Zellara.

Suspină, un suspin discret, şi de dragul aparenţelor suspin şi eu, deşi nu mă pricep prea bine la suspine şi sunetul scos seamănă cu cel al unei balene care iese la suprafaţă ca să respire. Îşi ia mantia.

— Foarte bine, Wylie, zice ea, dacă vrei să-ţi vorbesc despre Pepper, atunci am s-o fac. Am ezitat fiindcă Pepper mi-a făcut un lucru neplăcut. Dar nu vreau să vorbesc despre asta
aici. Hai la mine acasă...şi îmi aruncă o privire

promiţătoare... mai bem nişte cafea şi-am să-ţi spun tot ce vrei să ştii. Acum vreau să mă ierţi o clipă, trebuie să merg să mă pudrez.

Îi spun că-i în regulă şi o urmăresc cum se îndreaptă spre closetul doamnelor şi rînjesc fiindcă ştiu că pudratul nu-i decît un tertip al damei. Are să facă ce mi-am închipuit eu. Are să-şi cheme amicul !

Într-o bună zi am să mă supăr şi, cînd damele au să înceapă să-mi spună că mă plac fiindcă sînt deştept — ştiţi poveştile pe care vi le spun cînd ajungi la vîrsta cînd femeile au încredere în tine, un lucru scandalos pentru orice bărbat — cred c-am să mă apuc să deschid un local ca ăsta în care cîntă Zellara. Vă asigur că tipul care a pus pe picioare acest alcov ştia ce face. Apartamentul lui Zellara are patru odăi mari la parter cu decoraţii aurite de fier forjat pe uşi şi între camere. Mobila e formidabilă şi în apartament pluteşte un parfum care te vrăjeşte. Vă spun că locul are atmosferă.

Stau în faţa măreţelor perdele aurii care atîrnă în faţa ferestrelor duble, iar Zellara stă într-un fotoliu larg în cealaltă parte a camerei şi învîrte butoanele de la aparatul de radio. Scoate la vedere o sticlă de rachiu bun şi o ţigară de foi spaniolă care te face să crezi că fumezi o bucată din covor şi m-aş putea considera fericit dacă nu m-ar preocupa cîteva lucruri.

Închide radioul şi îmi spune :

— Wylie, eşti un *hombre* foarte ciudat. Poate că asta mă fascinează la tine.

Îi rînjesc.

— În regulă, scumpo, dar s-ar putea ca mai înainte de-a termina să mă găseşti mult mai ciudat şi mai puţin fascinant. Fiindcă am ajuns aici, vreau să-ţi spun pe şleau despre ce e vorba.

Se aşează mai comod în fotoliu. Are pe faţă un zîmbet foarte plăcut.

— Aşadar, discutăm afaceri, Wylie. Dă-i drumul.

Arunc restul din ţigara de foi şi-mi aprind o ţigară obişnuită. Cînd o aprind, văd scris pe ea „Lucky Strike“[1] şi sper să am şi eu noroc.

— În regulă, îi spun. Uite despre ce e vorba. N-am să-mi pierd vremea trăncănind cu tine, Zellara, şi te previn că de acum înainte va trebui să-mi spui adevărul şi, mai ales, tot ce ştii, fiindcă altminteri s-ar putea să nu fiu prea încîntat de tine.

Ţi-am spus că Pepper era un agent al F.B.I.-ului. Perfect. Opera în statul Arizona. Se deplasa în multe locuri, California, Texas, New Mexico şi peste graniţă în Mexic. Era un agent care opera de ambele părţi ale graniţei şi se ocupa de contrabandişti, falsificatori de bani şi bandiţi care jefuiesc poşta federală.

În regulă. Deci tipul ăsta are o bănuială. Are o bănuială că în Mexic se întîmplă ceva. Atunci telefonează agentului rezident din Arizona şi îi spune că trece graniţa în Mexic ca să afle ce se petrece. Nu poate să-i spună mai mult în acel moment, zice el, aşa c-are să-i scrie mai tîrziu. Pasul următor e să vină la Mexico City. Cînd ajunge aici începe să scrie o scrisoare agentului rezident ca să-i spună despre ce e vorba.

[1] Marcă de ţigări.Literal, „o lovitură norocoasă“.

În regulă. Deci n-a terminat scrisoarea înţelegi ? S-a întîmplat ceva care l-a făcut să plece în mare viteză. Cred c-a auzit ceva sau a primit un telefon, sau, a trebuit să plece rapid, mă rog, aşa ceva. Oricum, o întinde. De atunci nimeni nu mai ştie nimic despre el, unde se află sau ce s-a întîmplat cu el.

Aşa că vezi, la Washington e un tip pe nume J. Edgar Hoover[1], care e directorul Biroului Federal de Investigaţii. E cam demodat şi nu-l amuză să-i dispară agenţii, aşa c-am primit ordin să mă deplasez şi să-l găsesc pe Pepper, fiindcă, scumpo, aşa după cum ai ghicit între timp, nu m-ai întîlnit niciodată la Manzanilla. Ştiai că sînt un agent de la F.B.I. din clipa cînd ai dat ochii cu mine. Dar ai crezut c-ai să-mi faci jocul cum îl vreau eu. Ai crezut că îţi trebuie niţel timp ca să vezi ce-ai de făcut.

În regulă. Vin în Mexic şi alerg ca un bezmetic pînă fac scurtă la picioare de atîta praf prin deşert iar stomacul mi se întoarce de atîta *tequila* proastă în fiecare zi, fiindcă n-am altceva de băut. Pe deasupra, nu-mi plac femeile care locuiesc în deşert fiindcă sînt sfrijite de prea mult stat la soare, iar mie îmi plac damele plinuţe.

Dar nu descopăr mare lucru. Pepper a fost văzut învîrtindu-se de la munţii Sierra şi pînă în regiunea de la Aqua Calientes. Aşa că mă reped acolo să-l caut.

— Nu-l găsesc şi îmi spun că poate s-a îndrăgostit de una din damele năbădăioase de pe acolo, fiindcă mă tem că Pepper e genul de om care pune damele înaintea slujbei.

Zellara se uită la mine şi dă din cap. O vreme nu mai spun nimic fiindcă în minte îi cer iertare lui Pepper că spun astfel de lucruri pe seama lui sărmanul, dar n-am de ales în misiunea mea.

[1] J. Edgar Hoover, (1895-1972).Director al Biroului Federal de Investigaţii, celebru prin felul cum a combătut crima organizată în anii treizeci.

În regulă, Zellara, continui eu. Aşa că am şi eu o inspiraţie. Îmi amintesc că Pepper a scris scrisoarea de la Mexico City, aşa că-mi spun să vin aici şi să arunc o privire prin împrejurimi. Partea ciudată e că în timp ce eram în Mexic,
am găsit ceva care să mă ghideze. Am intrat într-o casă unde fusese Pepper şi-am dat de o bucată de hîrtie cu o iscălitură
pe ea.

Semnătura era „Zellara“ şi astă-seară, în timp ce dădeam tîrcoale prin cartier, primul lucru pe care îl văd la restaurantul ăsta e acelaşi nume „Zellara“, scris cu neon, lîngă cel de Elvira. Aşa că fac deducţii ca Sherlock Holmes şi îmi spun că poate tu eşti dama care i-a scris scrisoarea lui Pepper, şi nu m-am înşelat, pentru că atunci cînd m-am uitat la scrisul tău de pe nota pe care mi-ai trimis-o am văzut că e acelaşi cu cel de pe scrisoare.

Vezi ce vreau să spun, scumpo ? Uite deci cum stau lucrurile : Pepper te-a, întîlnit aici şi te cunoştea. I-ai scris scrisori. Poate că te-ai culcat cu el, nu ştiu. Dar ce ştiu sigur e că îţi faci veacul de mult prin Mexic. Ai ajuns bine în branşa ta. Ai fost o cintăreaţă de *estancia* ani de zile, cîntînd pe la tot felul de bombe mexicane, şi sînt gata să pariez tot ceaiul din China pe un borcan cu sparanghel că-l cunoşti pe un tip Dominguez, iar acest Dominguez e un golan de doi bani, un bandit de drumul mare care e în stare de orice, de la a jefui o gară şi pînă la a fura coroanele de aur din gura unui nou născut.

În regulă. Aşa că-mi continui deducţiile şi ajung la concluzia că Pepper a intrat în legătură cu Dominguez undeva în Mexic, şi am impresia că tu eşti dama care l-a pus în legătură cu el. Ţi-a venit rîndul să vorbeşti, aşa că dă-i drumul.

Un minut nu scoate o vorbă. Se scoală şi se îndreaptă pînă ajunge la înălţimea ei firească. Am uitat să vă spun că atunci cînd dama s-a întors acasă, s-a îmbrăcat într-un fel de capot pufos, cred că se cheamă un neglijeu, şi stă în picioare lîngă aparatul de radio pe care îl foloseşte drept decor. Arată ca un milion de dolari. Are în privire o expresie jignită. Înaintează foarte încet prin cameră spre mine şi îşi lasă mîinile pe

umărul meu. Rămîne alături, se uită în ochii mei şi zice :

— *Cara*, nu înţelegi... nu vrei să înţelegi...

Doamne sfinte, încep să înţeleg că e pe cale să-mi spună că mă iubeşte iar eu îmi spun că dacă toate damele de pe continentul american care au fost îndrăgostite de mine pentru un motiv stupid, ştiut doar de ele, ar fi puse cap la cap, ar face înconjurul lumii de patru ori şi ar mai rămîne destul loc ca să deschizi două mari magazine generale.

— Nu-i clar pentru tine ? spune ea.

— Fetiţo, ceva e foarte clar pentru mine în clipa asta, şi anume că aştept să te aud vorbind. Aşa că du-te şi ia loc în fotoliul ăla mare şi spune-mi ce ştii.

Pare dezamăgită. Se întoarce la fotoliu şi ia loc.

— Ascultă, Zellara, poate c-ai auzit de mine, mă cheamă Caution.

Dă din cap c-a auzit.

— Ştiu, zice ea. Se suceşte în fotoliu.

— Ascultă, uite care e adevăul. Am întîlnit pe Pepper aici. Mi-a plăcut, era un băiat simpatic. Mi-a cerut să fac ceva pentru el, şi anume dacă era cu putinţă să-l pun în legătură cu Pedro. I-am spus c-am să încerc să aflu unde e Pedro şi-am convenit ca atunci cînd am să descopăr, am să-i telefonez lui Pepper. Între timp, m-am ataşat foarte mult de el. Era un băiat simpatic.

— Într-o seară, obţin informaţiile pe care le dorea. Îi telefonez la hotel. Îi spun unde îl poate găsi pe Pedro. A doua zi primesc o notă de la Pepper. În notă îmi spune c-a plecat la Sierra Mojave şi că atunci cînd se întoarce speră să mă vadă. Asta-i tot ce ştiu.

Reflectez rapid. Îmi spune sau nu-mi spune adevărul dama? De unde să ştiu ?

— Ascultă, Zellara, n-am chef să te duc la postul de poliţie,

să-mi arăt insigna şefului şi să pornesc ceva care n-are să-ţi vină bine. Sper că nu-mi ascunzi nimic, nu-i aşa ?

Se uită la mine.

— Vino încoa, spune ea, uită-te în ochii mei şi spune-mi dacă te mint.

Mă apropii şi mă uit la ea. Are ochii plini de lacrimi. Încep să-mi spun că o damă care plînge arată întotdeauna bine. Apoi bag de seamă că parcă, zîmbeşte cînd se uită peste umărul meu.

Am dat de dracu !

Mă întorc brusc şi bag mîna în buzunar după Luger, dar e prea tîrziu. În pragul camerei se află trei tipi. Sînt nişte tipi voinici, poartă haine de seară şi nu sînt simpatici de loc. Pot să vă spun asta fiindcă unul din ei ţine în mînă un Colt automat, calibrul 45, pe care îl îndreaptă spre stomacul meu.

— Nu te agita, zice el.

Se apropie de mine şi îmi ia arma din toc şi-o pune în buzunarul hainei lui. Îşi plimbă mîinile pe şoldurile mele ca să vadă dacă nu cumva mai am o armă. Zellara se apropie de masă şi ia o ţigară. Rînjeşte ca o pisică. Bănuiesc că dama e încîntată de ea.

— În regulă, zice tipul voinic care are armă. Hai cu noi, amice, avem o maşină nostimă şi galbenă care ne aşteaptă afară. Poate că ai chef de-o plimbare.

Îl măsor din cap pînă în picioare. Are cam vreo doi metri şi e american. Ceilalţi doi sînt mexicani. Scot un rînjet slab.

— Mi se pare c-am dat de dracu, îi spun eu. Am impresia că voi, băieţi, o să vă purtaţi urît cu mine.

— N-avea nici o îndoială. O să facem exact asta şi cînd o să terminăm cu tine, nici soră-ta n-are să vrea să schimbe ce-a rămas din tine pentru o pereche de pantaloni vechi. Mişcă,
poliţaiule ! Pe aici !

Mă împinge prin uşă în cealaltă cameră. În timp ce merg, mă uit peste umăr.

— *Adios, carissima mia*[1] îi spun eu. Cu puţin noroc am să pun mîna pe tine într-o zi şi, cînd are să se întîmple, n-ai să mai stai jos cincisprezece ani şi chiar şi atunci ai să ai nevoie de o pernă pneumatică.

Îmi spune un cuvînt urît.

Mă împing afară. Din cameră intrăm pe un coridor. Mergem pe el pînă în spatele casei. Acolo ne aşteaptă o maşină. Mă vîră în spate şi tipul voinic şi cu armă ia loc lîngă mine. Ceilalţi doi sînt în faţă. Pornesc maşina şi-o apucă foarte repede pe strada principală şi apoi prin oraş.

Tipul din dreapta mi-a vîrît revolverul în coastă. Cu mîna cealaltă scoate un pachet de ţigări şi îmi dă şi mie una. O iau.

— Trage cîteva fumuri, zice el. Ştiu un maidan la vreo şapte kilometri de aici şi acolo ai să termini, ciuruit de gloanţe. Cum îţi place perspectiva asta, iubitule ?

[1] Adio scumpa mea.

— Nu-mi place deloc, îi răspund. Mă întreb însă dacă voi, băieţi, v-aţi, gîndit c-aţi putea să faceţi o mare greşeală ?

Îmi rînjeşte. Are dinţi frumoşi, îi văd lucind.

— Ce vrei să spui cu gluma asta, fraiere ? zice el.

Cotim la o intersecţie şi o apucăm pe unul din marile bulevarde care duc afară din Mexico City. Noaptea e frumoasă şi calmă. Mă uit la el şi zîmbesc. În timp ce fac asta, încep să ridic piciorul stîng, şi pantalonul foarte încet.

— Eşti şmecher, îi zic eu individului. Aruncă o privire pe fereastra din spate şi-ai să vezi o maşină a poliţiei. Nu-ţi închipui c-am fost aşa de prost ca să cad victimă unui şiretlic al prietenei voastre. Maşina poliţiei m-a urmărit toată seara, fraiere, şi dacă tu şi amicii tăi încercaţi ceva necugetat, o să vă pomeniţi spînzuraţi pînă vi se lungeşte gîtul. Uită-te doar, fraiere !

Îşi smuceşte capul în spate şi, nici vorbă, vede că la cincizeci de metri în urmă e o maşină. O clipă lasă în jos ţeava pistolului. Ridic piciorul, înşfac revolverul automat calibru 22 şi i-l vîr în burtă.

— Dă drumul la armă, amice, şi încă repede !

Cei doi tipi din faţă au priceput despre ce e vorba. Vorbesc în grabă.

— Opriţi maşina, le spun, şi dacă cineva îşi mişcă cumva urechile am să-l împuşc, şi dacă va trebui să vă împuşc, atunci să ştiţi c-o să vă doară bine.

Opresc maşina. Apuc Coltul pe care tipul de lîngă mine l-a lăsat să cadă pe podea şi scot Lugerul meu din buzunarul lui. Îi dau jos din maşină. În dosul nostru, cealaltă maşină s-a oprit şi ea. Aşteaptă la cincizeci de metri pe şosea. Le spun să se sprijine de maşină şi nu-mi pierd vremea. Văd că sînt surprinşi că poliţaii nu coboară. Acţionez rapid îi pocnesc peste cap cu patul armei calibrul 45 şi cînd zic că-i pocnesc, nu glumesc. Poţi să le auzi ţestele trosnind.

Deschid uşa maşinii. Îi şi pun pe bancheta din spate. Iau revolverele de la cei doi tipi din faţă. Apoi îmi aprind o ţigară şi mă apropii de maşina care ma aşteaptă. Tipul de la garaj scoate capul pe fereastră.

— E în regulă, patroane ? întrebă el.

— Ai lucrat perfect, amice. Uite ceilalţi douăzeci şi cinci de dolari pe care ţi i-am promis.

Vîr Lugerul la loc în tocul de la subsuoară şi înmînez celelalte arme ca şi pe cea automată, tipului de la garaj.

— Dă armele astea vărului tău de la Hotel Peranza. Poate că face o treabă bună, vînzîndu-le proprietarului magazinului
de arme.

Îmi spune că va fi o treabă pe cinste şi mă întreabă ce mai poate face pentru mine. Îi spun să mă ducă înapoi la locul unde aşteptase să urmărească maşina atunci cînd plecasem de la Zellara.

Mă sui în maşină şi-o întindem.

Cînd ajung unde voiam, mă dau jos.

— Salut, dom’le, zice el. Nu vreau să fiu obraznic, dar sînt gata să pariez că eşti poliţai.

— Nu, fii caraghios, îi răspund, sînt negustor de banane din Manzanilla.

— Serios ? zice el, atunci şi eu vînd lenjerie de damă. Salut patroane !

Pleacă. Îmi spun că-i un băiat cumsecade.

Fereastra de la salon, cea cu perdele aurii, e trasă acasă la Zellara. Bănuiesc că îşi închipuie că noaptea are să fie caldă. Poate că are dreptate.

Intru tiptil şi ajung în camera unde ne aflasem mai înainte. De cealaltă parte e uşa care dă la dormitorul ei, cea prin care a ieşit ca să-şi schimbe rochia.

O deschid încet şi pe furiş.

Zellara doarme în patul mare cu cearceafuri de mătase albă, în fundul odăii. Lumina lunii intră pe fereastră şi străluceşte pe faţa ei. Mi se pare că arată grozav, ştiţi, ca un îngeraş din cer, îmbrăcată într-o bluză de pijama dantelată şi cu un sîn mic ieşit oarecum curios la vedere.

Suspin din rărunchi. Nenorocirea cu mine — aşa cum, băieţi, v-aţi dat seama mai de mult —- e că sînt un om foarte
poetic şi că vînez întotdeauna damele frumoase şi dulci, asta

fireşte atunci cînd nu sînt pe urma unor bandiţi sau încerc să mă descotorosesc de-o cucoană temperamentoasă care încearcă să efectueze un dublu nelson pe micul Lemmy.

Stau pe loc şi îmi spun că într-o bună zi am să-mi găsesc o
damă care arată ca Zellara, dar care nu încearcă să-mi dea un bilet numai de dus pe direcţia cimitirului local.

În clipa aceea strănut de m-ar fi putut auzi şi în Islanda. Întorc comutatorul de la lampă iar ea se ridică în capul oaselor şi clipeşte.

Ochii îi ies din orbite. Îi deschide larg şi se holbează la mine. Apoi spune ceva în spaniolă, aşa de obscen, că n-aş repeta-o nici bunicii mele surde.

— Hei, otravă, îi spun eu. Cum te simţi ? Sînt fantoma lui Lemmy Caution venită în vizită la vechea lui prietenă Zellara, „Privighetoarea din Manzanilla“, şi-am să vin în fiecare noapte, la miezul nopţii ca să te bîntui cu gemetele mele de moarte şi să te bat la dos cu o mînă de urzici. Ce

părere ai, escroacă ieftină şi duplicitară, fiica nelegitimă a unui *gaucho*?

Se dezlănţuie.

Mi-e silă să vă spun, băieţi, lucrurile pe care le rosteşte. Mi-a plăcut întotdeauna spaniola pentru că e o limbă foarte expresivă, dar vă asigur că vorbele folosite de damă l-ar onora pe un muncitor mexican de cale ferată al cărui picior e tăiat cu fierăstrăul de canibali. Am cunoscut sergenţi la *marines* care ar fi gata să dea salariul pe patru luni ca să aibă vocabularul ei.

Mă apropii de pat şi mă uit la ea. E atît de furioasă încît ar fi în stare să-şi taie singură gîtul, dacă cineva o plăteşte s-o facă.

— Ascultă, scumpete, îi zic eu, n-am putut să stau departe
de tine. M-am întors fiindcă mă apasă ceva pe inimă şi m-am gîndit că e fie castravetele de la masă, fie sentimentul că m-ai trădat, care îmi face rău la stomac.

Zellara scoase un sunet înfundat.

— Auzi, să-ţi închipui că puteam fi atît de fraier ca să mă îndrăgostesc de tine. Am angajat o maşină ca să mă urmeze de cînd te-am luat de la Elvira şi ne-am dus la El Doro. Ce ghinion pe prietenii tăi !

— În regulă, îi spun. Acum mă bate gîndul să te duc la şeful poliţiei, pe care îl cunosc, şi care n-are să fie foarte amabil cu tine. Spune-mi ceva. Cum se numeşte amicul tău, vreau să spun americanul ?

Îmi spune. De îndată ce aud numele, înţeleg multe. Tipul e în slujba unei bande din Chicago, o adunătură de criminali, cărora le place să se acompanieze la cîntat cu mitraliera.

Zellara se uită la mine.

— Ce-ai de gînd să faci cu mine ? mă întreabă ea.

Îi arunc o privire lungă.

— Nimic, fiindcă sînt foarte pretenţios cînd e vorba de damele cu care ies în lume iar tu îmi aminteşti prea mult de un şarpe cu clopoţei pe care l-am văzut cînd eram copil. Va trebui însă să te scoli pronto, să te îmbraci, fiindcă ai să trimiţi o mică telegramă patronului amicului tău de la Chicago, tipul care te-a plătit ca să-l pui pe Pepper în legătură cu Dominguez, tipul care te-a plătit ca să-l angajezi pe Dominguez să-l omoare.

După aceea, continui eu n-ai decît să ramîi aici, ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Cînd patronul amicului tău de la Chicago primeşte telegrama pe care ai să i-o trimiţi, are să se înfurie. Are să-ţi telefoneze ca să afle ce se întîmplă. Iar amicul tău are să fie prin apropiere, ca să te întrebe şi el, vreau să spun cînd are să-şi revină după lovitura pe care i-am dat-o nu de mult. Aşa că stai pe loc şi spune-le ce vor să

audă, după care te poţi duce să distrezi clienţii la Elvira, noapte de noapte. În compania golanului tău. Mişcă, fetiţo !

Mă priveşte de parcă am înnebunit. Poate că a crezut c-am s-o duc la poliţie, ceea ce n-aş fi făcut nici pentru un milion de dolari.

În timp ce se îmbracă, reflectez calm.

La urma urmei, a fost o noapte plăcută.

CAPITOLUL 7

SPUNE ADEVĂRUL, TONY !

Poate că într-o bună zi am să fiu şi eu vîrît în afacerea cu Pepper şi Jamieson şi sînt sigur c-are să fie mai degrabă decît mă aştept. Treburile de genul ăsta au obiceiul să meargă bine exact în clipa cînd crezi că dai faliment.

Sînt în drum spre casă şi Mexicul se poate lipsi de mine. După ultima discuţie cu vipera de Zellara, nu mi-am pierdut vremea gîndindu-mă, fiindcă am fost întotdeauna un om care a crezut că cel mai bun lucru de făcut e să fii în mişcare.

Eu unul nu cred că merită să rămîi într-un loc după ce ţi-ai încheiat treburile acolo, şi, credeţi-mă, am impresia că le-am făcut figura tipilor care l-au omorît pe Pepper.

Poate că v-aţi întrebat de ce nu mi-am pierdut mai multă vreme, căutînd o explicaţie a dispariţiei lui Jamieson şi Grearson, şi sînt convins că ştiţi că soarta lor e legată de ce s-a întîmplat cu Pepper.

Pepper a pomenit de numele lui Jamieson în scrisoarea pe care începuse s-o scrie lui Scattle. I-a pomenit numele mai înainte ca Biroul Federal să expedieze instrucţiunile în legătură cu dispariţia lui Jamieson de la *hacienda* unde aştepta să se întîlnească cu Grearson. Aşa că Pepper ştia ceva despre Jamieson. Poate că aflase că se punea la cale un act criminal, că cineva intenţiona să-l cureţe pe Jamieson, ceea ce cred că s-a şi întîmplat.

Poate că Pepper a crezut că va avea nevoie de forţă brută în prima operaţie. Se pare că nu ştia nimic despre Grearson, chimistul Marinei, care plecase să-l întîlnească pe Jamieson şi care dispăruse de pe faţa pămîntului după ce fusese văzut undeva în Texas, lîngă graniţa cu Mexicul. Poate că cineva îl curăţase şi pe acest Grearson, ceea ce dovedeşte că şi chimiştii pot suferi accidente ca toată lumea, şi că n-ar trebui să-şi piardă vremea în laboratoare, unde se cred în siguranţă şi se ocupă cu inventarul de mirosuri urîte.

În orice caz, oricine îşi stoarce niţel creierii poate să priceapă că aceşti doi tipi, Jamieson şi Grearson, se jucau cu focul. Inventaseră un nou fel de gaz otrăvitor — bănuiesc că e o coincidenţă că ambii au avut aceeaşi idee în acelaşi timp — iar guvernele american şi englez îşi închipuie că cel mai bun lucru e ca aceşti oameni să meargă şi să locuiască într-o nenorocită de *hacienda* în Mexic, la kilometri depărtare de orice oraş şi să se ocupe de fabricarea de mirosuri împuţite.

Au fost trimişi într-un loc atît de izolat fiindcă guvernele nu
şi-au închipuit că nişte străini au să aibă chef să se bage pe fir. Asta arată că un departament federal era speriat de ceva şi cred că avusese dreptate.

Ştiţi la fel de bine ca şi mine că întreaga lume scrîntită vrea

gaze otrăvitoare. Cred că dacă cineva ar putea inventa un nou gaz mai rău decît cele pe care le avem — sau mai uşor de făcut, de transportat sau de explodat — atunci sînt sigur că o mulţime de canalii ar fi capabile să-şi încerce şansele şi să pună laba pe el.

În regulă. Poate că nişte canalii oarecare au prins de veste de gazul lui Jamieson şi Grearson. Poate că le-a venit ideea să le facă seama chimiştilor. Se poate ca Pepper să fi auzit despre asta în timp ce zburda în Mexico City şi i-a venit ideea să ia legătura cu Pedro Dominguez, fiindcă îşi închipuia că putea să scoată ceva de la el. Tot ce-a scos de la el au fost mai multe gloanţe şi o tăbăceală bună.

Cred c-am uitat să vă spun, băieţi, ca mă aflu într-un loc confortabil în avionul ce merge la San Antonio şi Fort Worth. Şi chiar în clipa asta, o stewardesă, o bucăţică blondă şi atrăgătoare, de care m-aş putea îndrăgosti nebuneşte, dacă n-aş fi angajat în altceva, îmi pregăteşte un cockteil şi, în ce mă priveşte, totul merge de minune.

Nu mă încurc cu nimic pînă nu ajung la Chicago, fiindcă am o idee grozavă că actul următor în această dramă spectaculoasă se va desfăşura în „oraşul cu vînt“[1], şi nu am mari îndoieli.

Sînt gata. Am intrat în legătură cu Biroul Federal la Washington prin telefon mai înainte de-a pleca în această

[1] Denumire a oraşului Chicago.

misiune şi le-am raportat totul prin telefon, ăsta fiind unul din obiceiurile mele năstruşnice, fiindcă nu mă distrează să scriu rapoarte.

I-am pus la curent cu ce s-a întîmplat cu Pepper. Le-am spus tot ce ştiam despre faptul că o contactase pe Zellara şi că trecuse frontiera ca să ia legătura cu Pedro. Le-am spus ce
ştiam despre Pedro, cum am dat de *hacienda* şi în ce hal se afla, şi le-am mai sugerat că n-aş fi deloc surprins dacă Jamieson şi Grearson au fost lichidaţi între timp.

Şi le-am mai spus că plecam la Chicago şi c-am să le raportez din nou de îndată ce-am să cred de cuviinţă.

Dar nu le-am spus nimic despre o damă. Nu le-am spus nimic despre scumpa de Fernanda Martinas şi dacă voi băieţi, o să mă întrebaţi de ce nu, am să vă răspund ca m-am gîndit mult la bomboana aia.

Fiindcă nu sînt prea sigur ce se întîmplă cu ea şi atunci cînd nu sînt sigur în privinţa unei dame nu întreprind nimic.

Fiindcă aşa cum a spus un deştept odată : „Cînd ai îndoieli, nu face nimic !“

Aşa că n-am să fac nimic.

Sînt frînt de oboseală. Sînt aşa de frînt de acest voiaj cu avionul, încît nici nu mai reacţionez cînd dama stewardesă îmi aruncă una din acele priviri ; „degeaba te uiţi la mine, nu mă poţi cuceri“. Aceste stewardese au ceva, nu-i aşa ?

Bănuiesc că sîntem în ultima etapă a zborului. Am schimbat avioanele de patru ori de cînd v-am văzut ultima oară, doar aşa ca să meargă lucrurile mai repede şi sub avion văd luminile din Sprinfield, în statul Illinois.

N-o să mai ţină mult acum.

Poate că vă închipuiţi că nu vreau să vă spun nimic despre telegrama pe care am silit-o pe Zellara s-o trimită după ce-am dat-o jos din patul ei cu cearşafuri albe de mătase şi-am reuşit să-i bag minţile în cap acelui şarpe boa constrictor.

N-am de gînd s-o fac. Nu ascund nimic nimănui, sau poate doar unei dame, şi asta fiindcă unele blonde se grăbesc să anticipeze.

Şi nu vreau ca voi, băieţi şi fetiţe, să comiteţi vreo greşeală sau să vă împotmoliţi în indicii aiurea, ceea ce e o operaţie care nu foloseşte nimănui.

Eu unul urăsc indiciile. Nu mă înţeleg prea bine cu ele. Un indiciu, în cazul că nu ştiţi, e ceva pe care un detectiv de mare clasă îl găseşte în căptuşeala hainei mortului sau ascuns într-o sticlă de apă, şi, în nouă cazuri din zece, indiciul n-are nici o legătură cu ancheta, dar îl face în schimb pe detectiv să se simtă bine şi distrează copiii.

Odată am lucrat cu un copoi care era aşa de şmecher că nu putea să găsească Central Park[1] fără lupă. Individul ăsta, care îşi făcea iluzii că era nemaipomenit, îmi spune că un detectiv fără un indiciu pe care să se bazeze e ca un tip care are o întîlnire c-o brunetă încîntătoare şi uită să-şi scoată pantalonii de la spălătorie la timp.

Eu unul nu cred în argumentul ăsta fiindcă m-aş duce la întîlnirea cu bruneta, indiferent dacă pantalonii sînt călcaţi sau nu. Fiindcă am descoperit de mult că o dungă frumoasă la pantaloni te ajută mult cu damele, deşi nu e chiar lucrul care te face să te înţelegi de minune cu ele. De fapt, aş merge pînă într-acolo încît să spun c-am cunoscut tipi care

[1] Parc din New York.

aveau dungi la pantaloni cu care puteai să tai pîinea şi, cu toate astea, damele i-au tratat de parcă ar fi mirosit urît.

Singura dată cînd am găsit un indiciu a fost la Laramie, în statul Wyoming. Era un individ acolo care a murit într-o bună zi şi a fost găsit de către nevasta neconsolată, zăcînd cu faţa în jos pe treptele de la intrarea casei.

În timp ce detectivul regiunii, care era un tip depresiv şi de ce nu ? căci avea dinţi falşi, puţea a transpiraţie şi îşi scrîntise şi piciorul — lucruri care trebuie să recunoaşteţi nu au să ajute pe nimeni, se repezise, măsura totul şi cerceta cu
o lupă, eu unul am ajuns acolo din întîmplare şi-am găsit o banană pe marginea ferestrei.

Sînt gata să mănînc banana cînd detectivul îmi spune să n-o fac fiindcă e probabil un indiciu. Îmi spune că prezenţa bananei pe marginea ferestrei înseamnă ceva.

Îmi mai spune că mortul, care zace încă pe treptele verandei şi nu e interesat de nimic, era mare amator de banane şi că le mînca tot timpul şi că dacă mănînc această banană, am să ratez reconstituirea crimei sau a felului în care acest tip s-a sinucis, căzînd pe trepte şi spărgîndu-şi capul.

Nu sînt de acord cu detectivul că banana e un indiciu. Cred că nu-i decît o banană, aşa c-o mănînc iar după zece minute doctorul local îmi pompează stomacul fiindcă banana fusese umplută cu destul arsenic ca să-l omoare pe King Kong[1].

Aşa că acest caz a fost rezolvat şi toţi am aflat cum a murit individul.

Asta are să vă dovedească băieţi, că atunci cînd nevasta voastră se plictiseşte de voi trebuie să luaţi un tren spre o

[1] Numele unei gorile enorme dintr-un film american mut.

destinaţie îndepărtată şi încă în mare viteză, fie să renunţaţi să mai mîncaţi banane.

În regulă. Uite ce-am aranjat. Vă întrebaţi probabil de ce, atunci cînd gorilele angajate de Zellara m-au luat la plimbare iar eu am răsturnat rolurile, nu i-am dat pe mîna poliţiei, în loc să-i pocnesc peste ţeastă cu patul pistolului.

Şi probabil că vă mai întrebaţi ce s-a întîmplat cu telegrama trimisă forţat de Zellara. Păi v-am spus că dama îmi dezvăluise numele banditului care era şeful celor trei gorile care încercaseră să mă trimită pe lumea cealaltă. Mi-a spus că numele lui e Pinny Yatlin. V-am spus că ştiu că individul e în slujba unui gangster faimos de la Chicago, pe nume Jake Istria, care se ocupă de jocuri de noroc şi pariuri ilegale, şi are un cazier care ar face ca biografia Satanei să sune ca un manual de şcoală pentru copiii mici.

În regulă. Iată conţinutul telegramei pe care a trimis-o Zellara la îndemnul meu.

„Jake Istria. Hotel Deppene. Chicago.

Trebuie să vorbesc, dar nu poţi să fie uneori prea Prudent. stop. Nu te enerva şi ai grijă. stop. Yatlin nu mai face doi bani. Zellara.“

În regulă. După ce-am trimis telegrama, îi spun lui Zellara c-o poate întinde. Îi spun că nu-mi place de loc şi că aş fi încîntat s-o arunc în Oceanul Pacific atît că ţin prea mult la rechini.

Îi mai spun că dacă mai dau vreodată de ea pe unde călătoresc, atunci am să mă port atît de dur cu ea, încît de cîte ori are să vrea să stea jos are să creadă că poartă glaspapir la dos.

Apoi o întind din Mexico City.

Şi uite ce cred c-are să se întîmple după plecarea mea.

Pinny Yatlin, după ce-a găsit pe cineva care să-i pună nişte gheaţă pe ţeastă, peste cucuiul pe care i l-am lăsat,

are să bea mai multe *cocktail*-uri şi are să se repeadă la Zellara ca s-o întrebe ce dracu s-a întîmplat şi de ce l-a tras pe sfoară.

Ea are să-i spună că nu l-a tras pe sfoară de loc şi că i-am păcălit pe toţi, iar apoi c-am silit-o să trimită telegrama.

Apoi are să-i spună lui Yatlin ce e în telegramă.

Yatlin are să dea fuga la cel mai apropiat telefon ca să-i explice lui Jake Istria la Chicago ce înseamnă textul telegramei.

Yatlin are să-i spună că telegrama nu merită nici o atenţie.

Are să-i mai spună că Lemmy Caution[1] a forţat-o pe Zellara
s-o expedieze, dar că Lemmy nu ştie decît că Zellara l-a trimis pe Pepper să ia legătura cu Pedro Dominguez şi că nu poate dovedi nimic altceva.

Jake Istria are să se întrebe ce dracu urmăreşte Caution cu manevra asta ? Are să devină nervos. Are să mă aştepte să sosesc la Chicago şi să fac mare scandal şi are să fie gata pentru mine. Are să găsească o explicaţie aiurea în cazul că îl iau din scurt. Pentru că pînă şi un *hombre* oribil şi nemilos ca Jake Istria are să se sperie serios dacă are să creadă că un agent federal e pe urma lui şi că federalii se interesează de el.

Dar indiferent de ce explicaţie mincinoasă găseşte, sau ce pune la cale, am să am prilejul să aflu ceva. Are să-mi furnizeze un punct de plecare, pentru că oricine vrea să te înşele are să se trădeze. E atît de expert în escrocherii, încît e în stare uneori să se înşele pe sine.

Aşa că acum ştiţi cum stau lucrurile. Poate că v-am dat un indiciu important.

Sau poate nu-i decît o altă banană.

[1] Calambur. „Caution“ înseamnă „prudent“ în engleză.

Cînd mă dau jos din avion la aeroportul din Chicago — după ce-am aranjat ca să mă întîlnesc cu stewardesa cînd ne simţim gata — chem un taxi şi îi spun şoferului să mă ducă la Hotelul Palissade, un loc liniştit şi confortabil, unde îmi place să stau cînd nu doresc că cineva să ştie cu ce mă ocup.

Rămîn pe loc în faţa hotelului, cu un picior pe scara maşinii şi mă uit de jur-împrejur să văd dacă cineva e interesat de sosirea mea.

Cineva e interesat. E un tip liniştit, îmbrăcat într-un pardesiu gri şi purtînd pantofi eleganţi, ce stă în faţa şirului de taxiuri şi se preface că nu se uită la mine.

Mă sui la loc în maşină şi îi spun şoferului că nu mă grăbesc şi că avînd o fire nervoasă nu-mi place să circul în viteză pe la colţul străzilor, după care mă uit pe fereastra din spate şi văd că tipul în pardesiu a luat şi el o maşină şi vine după mine. Aşa că-mi spun că tipul e curios să ştie unde am să stau.

Intru la hotel şi mă înscriu la birou drept Wylie T. Hellup, apoi mă duc sus în camera mea, despachetez şi îi spun băiatului de serviciu să-mi aducă o sticlă de whisky canadian, după care fac un duş rece şi fierbinte şi mă întind în pat gol-goluţ, o stare propice gîndirii în general. Mă gîndesc, de pildă, la tipul care m-a urmărit şi care acum ştie unde stau.

După o vreme, mă scol şi mă uit pe fereastră. E ora şapte şi văd luminile clipind pe stradă şi stelele lucind pe cer. Îmi spun că acesta e Chicago şi că nu-i un loc prea rău, dacă iei lucrurile cum sînt şi nu te enervezi.

Apoi mai beau un pahar de whisky, ca de plecare, şi mă îmbrac într-un costum de seară elegant. Pentru orice eventualitate, vîr Lugerul la subsuoară, cobor la parter, mă îndrept spre holul de primire şi rămîn acolo niţel, aşa încît tipul în pardesiu elegant, care mă aşteptase la aeroport, să poată vedea că sînt încă acolo.

Apoi ies din hotel şi iau un taxi pînă la poştă. Intru şi vorbesc cu directorul, îi arăt insigna, după care el mă ajută să trimit o telegramă confidenţială la sediul general al F.B.I.-ului de la Washington. Iată cuprinsul telegramei :

„Secret pentru Guvernul federal.

Expediator : L.H. Caution.

Insigna de identificare : 472/B a Biroului Federal. Secţia de Caziere şi Cercetări. Prioritate urgentă. stop. Rog verificaţi cazierul unei anume Zellara, artistă mexicană, de

origine spaniolă, cîntăreaţă şi dansatoare la spectacolul localului Elvira la Mexico City. stop. Pepper a ţinut o mostră a scrisului lui Zellara, bănuind probabil că sus-numita avea cazier în Statele Unite şi Mexic. stop. Vă rog să mă informaţi dacă există vreo legătură între Zellara şi Pinny Yatlin, om de încredere pe vremuri al lui Jake Istria, din acest oraş, văzut de mine ultima oară la Mexico City. stop. Vă rog verificaţi cazierul unei anume Fernanda Martinas, mexicană de origine spaniolă, ce trece drept cîntăreaţă la San Luis Potosi şi în alte districte federale din Mexic. stop. Cooperarea autorităţilor mexicane va fi necesară pentru aceasta din urmă, văzută ultima oară la mine în zona Tampapa din Mexic. stop. Anunţaţi-mă dacă e căsătorită, şi, în caz afirmativ, doresc informaţii despre soţ. stop. Operaţia strict confidenţială, vă rog nu luaţi contact direct. stop. Trimiteţi telegrama pe numele directorului oficiului poştal Roseholm cu conţinutul codificat. Stop. Sfîrşit“.

Mie îmi plac revistele de varieteu. Eu unul nu strîmb din nas la ele, fiindcă am văzut unele dame nostime în astfel de spectacole şi îmi place să privesc picioarele atrăgătoare. Ce se întîmplă cu voi ?

Stau deci într-o lojă confortabilă şi îmi spun că bătrîna mea mamă mi-a spus odinioară că dacă aveam să petrec acelaşi timp urmărind suprastructura damelor, cît am pierdut urmărind lenjeria lor, aveam să ajung departe.

Şi cînd îi răspund că la asta mă gîndeam, mă repede şi-mi zice ca sînt ca tata, şi încă mai rău, şi că mulţi oameni au apucat-o pe drumul pierzaniei mergînd la reviste de varieteu unde s-au excitat şi apoi au dat buzna acasă unde şi-au
bătut nevestele doar fiindcă nu aveau trup ca al damelor din rîndul întîi la revistă, cu pantalonaşi de mătase şi pompoane.

Pentru că atunci cînd reflectezi la asta, Natura e un lucru

foarte minunat şi sînt gata să merg pînă într-acolo încît să pariez o sticlă de whisky foarte bun pe o chintă spartă într-o partidă de poker dubioasă că atunci cînd Natura s-a decis să scoată la iveală o pereche de gambe arătoase la o damă, ştia ce face. Iar dacă nu ştia, atunci nu pot decît să spun că Natura îşi bate joc de noi, credeţi-mă, căci dacă n-ar fi ca unele dame să aibă un trup atît de grozav, n-am avea nici jumătate din neplăcerile care se petrec azi în lume.

N-am cunoscut încă un om care să se prostească sau să înceapă să bea şi să bată localurile sau să declare război chinezilor doar pentru că o damă cu o mutră oribilă şi cu un contur care arată ca cea mai scurtă distanţă dintre două puncte i-a cerut s-o facă.

Nu, dom’le, e doar din cauză că o blondă superbă sau o brunetă misterioasă şi cu ochi mari, nas drept şi o guriţă dulce, şi cu un trup bine conturat, asemeni primei probleme de geometrie plană dată copiilor la şcoală, şi care ştie cum să se fîţîie, îi obligă pe poliţai să lucreze ore suplimentare. Şi de ce ? Fiindcă încearcă întotdeauna să dovedească că poate cuceri bărbaţi care sînt în stare să facă orice pentru ea cu mare plăcere, şi în nouă cazuri din zece are sută la sută dreptate.

În timp ce fac aceste reflecţii adînci mă uit calm la tipul din pardesiul gri şi pantofi eleganţi care se sprijină de un perete al teatrului şi mă spionează.

În curînd, alţi doi indivizi din capul unui rînd de scaune se scoală şi ies din teatru. Mă apropii de tipul în pardesiu gri de la capătul rîndului de scaune.

După cîteva minute îşi scapă bricheta pe podea şi cînd mă aplec s-o ridic pentru el, îmi spune din colţul gurii :

— Am de discutat cu tine, Caution, şi vreau s-o fac liniştit şi pe îndelete.

Îi rînjesc.

— În regulă, îi răspund. Mă întorc la hotelul Palissade. Ţine-te după mine, dar nu-ţi adu prietenii, căci s-ar putea să mă simt, jignit.

— Am să vin, zice el.

Pleacă.

Îmi aprind o ţigară şi o fumez liniştit. Poate că se va petrece ceva nostim. Cînd îmi termin ţigara, ies de la teatru şi mă sui într-un taxi. Merg direct la hotelul Palissade şi cînd ajung acolo îl văd pe tipul în pardesiu gri stînd lîngă lift, citind un ziar. Mă apropii şi cînd liftul coboară intru iar el mă urmează.

Cînd îl privesc în lift am impresia că e cam speriat.

Îşi scoate pardesiul şi îi ofer un pahar de whisky şi altul de apă. E îmbrăcat frumos şi are costumul bine călcat. Judecînd după mutra lui, care e cam lungă şi dură poate fi orice, de la un agent de pompe funebre şi pînă la un membru într-o bandă mai potolită.

Ia loc şi îşi aprinde o ţigară. Eu stau în picioare lîngă fereastră şi nu spun nimic.

— Cred că pot să-ţi fac o propunere, Caution, zice el. Eşti de bună credinţă ?

— Lasă prostiile, îi răspund eu. N-am venit aici ca să mă tîrguiesc său să fac concesii. Te ascult şi dacă îmi place ce-mi spui, atunci n-am să te pocnesc peste mutră, ăsta fiind sentimentul meu în clipa de faţă.

— Aş dori, de asemenea, să ştii continui eu, că nu sînt genul de om căruia i se fac propuneri tot timpul, mai ales de către cineva cu o mutră ca a ta, şi mai sînt şi furios pe

oamenii care mă scot de la un spectacol nostim fiindcă au chef să facă aranjamente cu mine. Aşa că spune ce vrei.

Se gîndeşte niţel şi trage din ţigară. Pare preocupat.

— Îmi asum mari riscuri discutînd cu tine, Caution, zice el. Am auzit că vii aici şi că vei sosi cu avionul. M-am dus la aeroport şi te-am urmărit. Am venit aici pe urma ta. Cînd ai ieşit aseară, m-am luat după tine cu gîndul să stabilesc o legătură şi să discutăm tihnit.

— Şi ce s-a întîmplat ? Ştiu tot ce mi-ai spus. Am fost urmărit în ultimii şase ani de aşa mulţi tipi, încît dacă nu se ţinea nimeni după mine deveneam nervos. În regulă. Ai venit aici... şi încerc să-l trag de limbă... şi presupun că Jake Istria vrea să facem un aranjament.

Am impresia că tipul e gata să leşine. Se uită împrejur de parcă l-ar fi pîndit cineva. Apoi, îşi trece degetul pe lîngă gulerul cămăşii şi răsuflă opintit.

— Pentru numele lui Dumnezeu, zice el, ascultă, Caution, dacă Istria ar şti că discut cu tine, sau cu altcineva, m-ar curăţa pînă să ajung acasă. M-ar vîrî într-o baie de parafină şi i-ar da foc. L-am văzut cum a făcut-o odată unuia. E în stare să-mi scoată ochii din orbite.

— Mi se pare un tip simpatic, îi spun. În regulă, aşadar, Istria nu ştie că eşti aici. Şi ce se întîmplă acum ?

Înghite whisky-ul şi se pregăteşte să-şi mai toarne unul. Aud cum sticla se ciocneşte de marginea paharului.

— Mi-e teamă, zice el. Afacerile au devenit prea primejdioase pentru mine. Vreau să ies din bandă şi mă tem să ies dacă n-am s-o fac complet. Te asigur că nimeni nu l-a abandonat pe Jake Istria fără să fi dorit să se fi omorît mai înainte. Se termină mai repede în felul ăsta.

— Ascultă, golane, îi spun eu. Ce mă tot baţi la cap cu poveştile astea despre Istria ? Mi se pare că-i speriat de-a

binelea. Am început însă să mă plictisesc. Cred c-am auzit toate istoriile astea cu gangsteri celebri şi mai înainte. Mi le povesteau ca să mă sperie cînd eram copil mic.

Îmi aprind o ţigară.

— Scuteşte-mă de drame, îi spun, şi spune-mi ce ştii. Altminteri, chem băiatul de serviciu şi-i cer să te ducă acasă şi să-i spună lui maică-ta să-ţi reducă raţia de bomboane.

Îşi umezeşte buzele. Vă spun, tipul e speriat de-a binelea.

— În regulă, zice el. Am să risc deci... şi, uite despre ce e vorba. Ştii că lucrurile n-au mers prea strălucit pentru oameni ca Istria de cînd agenţii federali au început să-i dea tîrcoale. Bandele au ajuns vremuri grele şi se desfiinţează

una cîte una. Răpitul de copii a devenit o ocupaţie nerentabilă şi, dacă vrei să faci un şantaj, te prind mai înainte de-a lipi marca pe scrisoarea de răscumpărare.

— Aşa că ce ne mai rămîne de făcut ? Nu prea multe, nu-i aşa ?

— În regulă, continuă el. Istria încearcă orice ca să-şi ţină banda la un loc şi să mai facă nişte bani, dar nu-i uşor. O ştiu fiindcă lucrez pentru el de cinci ani. Prostituţia la Chicago nu prea merge iar jocurile de noroc ilegale produc foarte puţin. Oamenii nu se mai tem să te denunţe poliţiei.

— Aşa că lui Istria îi vine ideea să dea o lovitură nemaipomenită. Are în slujba lui pe unul numit Pinny Yatlin, care strînge banii de pe urma prostituţiei în zona controlată de Istria. Tipul a intrat la apă şi poliţia îl caută, aşa c-o întinde în vacanţă la Mexico City pînă se mai domolesc lucrurile,

Îl ascult cu mare atenţie.

— În timp ce se află în Mexico City, Pinny dă peste ceva. Îi telefonează lui Istria şi îi spune c-a descoperit doi chimişti, unul din ei e englez iar celălalt lucrează pentru marina americană. Cei doi pun ceva la cale, cu alte cuvinte au descoperit un nou gaz otrăvitor. Aşa că Pinny îi spune că cele două guverne intenţionează să-i pună pe cei doi să lucreze împreună undeva unde să nu ştie nimeni de ei. Ideea e ca să-i ascundă într-un loc uitat de Dumnezeu în deşertul mexican, unde pot colabora la perfectarea gazului.

— Aşa că Istria se apucă de treabă. Îşi face socoteala că dacă cineva îi curăţă pe cei doi chimişti, se va alege cu ceva. Şi are mare dreptate, nu-i aşa ? Îşi spune că nimeni n-o să îndrăznească să-i facă viaţa amară dacă are în posesia lui formula gazului. Îşi închipuie că guvernul Statelor Unite

e gata să uite că cei doi chimişti au fost omorîţi, fiindcă pot pretinde că omorul a fost săvîrşit de bandiţi mexicani, cu condiţia ca Istria să le dea înapoi formula pentru o sumă frumoasă.

Dau din cap înţelegător. Povestea mi se pare demnă de crezut.

— Istria îşi mai spune că agenţii federali n-au să poată să facă tărăboi pe chestia asta. Dacă încep să protesteze în gura mare că cei doi chimişti au fost curăţaţi şi încearcă să-i facă viaţa imposibilă lui Istria, atunci alţi oameni, din alte ţări, au să audă de gaz. Asta are să se întîmple, nu-i aşa ? Unii străini, care au aflat că există un gaz mult mai eficace, au să se îmbulzească să pună mîna pe el, folosind orice mijloace, nu-i aşa ?

Îmi mai torn un pahar de whisky. Reflectez rapid.

— Aşa că Istria crede că o dată ce-a pus mîna pe formulă, se poate considera în siguranţă. Îşi spune că ţine cinci aşi şi poate să rîdă de oricine, pentru că dacă nu i se respectă condiţiile, vinde oricînd formula unor agenţi străini. Ai priceput ce vreau să spun ?

— Am priceput. Şi ce se întîmplă mai departe ?

Îşi plimbă din nou degetul în jurul gulerului de mătase, apoi îşi mai toarnă un pahar de whisky. Cînd îşi aprinde ţigara, observ că-i tremură mîna.

— Uite ce se întîmplă mai departe. Istria şi Pinny se pun pe treabă. Pinny are mai mulţi tipi care lucrează pentru el în Mexic şi în ultima clipă lucrurile încep să meargă prost. Englezul Jamieson ajunge la *hacienda* şi o păţeşte. E omorît, deşi a fost o tîmpenie. Ar fi trebuit ca Pinny să aştepte pînă ce Grearson, chimistul marinei, ajunge şi el acolo. Acest tip Jamieson nu avea decît jumătate din formulă, partea la care lucrase el. Grearson avea cealaltă jumătate şi Grearson n-a ajuns niciodată la *hacienda*. A fost

văzut ultima dată la graniţa mexicană şi Istria habar n-are unde se găseşte acum, nimeni nu ştie, cu excepţia cîtorva oameni.

Face un fel de pauză. Mai bea şi se uită la mine. Văd c-a transpirat pe frunte.

— În regulă, îi spun, şi cine sunt ceilalaţi doi oameni ?

Bea din nou.

— Bat cîmpii, zice el cu o voce groasă de băutură. N-am dat niciodată eu informaţii poliţiei şi m-am ferit de probleme dar trebuie s-o fac de data asta.

Îşi aprinde o nouă ţigară.

— Istria e un diavol scăpat din iad, zice el. Trebuie să fii dur, dacă lucrezi într-o bandă. Ori tu, ori ei, şi sînt cîteva lucruri cu care nu mă împac. Istria s-a purtat cinstit, şi mi-am riscat viaţa pentru el, dar acum e altceva...

Rînjesc.

— E deci vorba de o damă ? spun eu.

— Mda, zice el. Dar nu-i ce-ţi închipui. E vorba de sora mea, Georgette.

Se opreşte o clipă. Îmi spun că individul are să devină apos şi sentimental.

— Am scos-o din Statele Unite cînd avea trei luni şi-am dus-o într-o mînăstire din Franţa. N-am vrut să fie pe aici şi să fie amestecată cu gangsterii cu care lucram. A primit o educaţie aleasă şi e aproape franţuzoaică. Acum doi ani, a venit aici în vacanţă şi am vrut s-o văd, firește. Nu ştie că sînt fratele ei. Aşa c-o scot niţel în lume. Mă duc cu ea la un spectacol, o plimb şi îi spun că sînt un prieten al tatălui ei. Jake însă îşi vîră nasul şi o vede. Georgette are douăzeci şi şapte de ani şi e o frumuseţe. Ar fi trebuit să-mi închipui că nemernicul de Jake are să încerce ceva. Într-o zi, mă trimite la Denver pentru o treabă şi cînd mă întorc am un şoc.

— Istria deci s-a înhăitat cu dama ?

— Mda, zise el. Canalia nenorocită a prostit-o şi-a făcut-o să se căsătorească cu el. I-a spus tot felul de basme. Dă trist din umeri. În regulă. I-a făcut viaţa mizerabilă. Şi dacă aş fi avut curaj, ar fi trebuit să-l omor. Dar la ce bun ?

— Şi ea ştie cu ce se ocupă Jake ?

— Fireşte. Jake are încredere în ea. Discută cu ea, atunci cînd n-o bate sau cînd nu-i pomeneşte de amantele lui. Aşa că lui Georgette i-a venit o idee.

— Te ascult.

— I-a venit ideea că ştie unde e Grearson, spune el. I-a venit ideea că Pinny Yatlin face joc dublu în afacerea asta mexicană, că l-a răpit pe Grearson, ştiind că fără partea lui, formula pe care o are Jake nu face doi bani. Bănuieşte că Pinny intenţionează să nu-i spună nimic lui Jake pînă cînd acesta nu-i dă jumătate din profit, urmînd ca apoi să-i dea formula.

Se scoală de pe scaun.

— Jake a primit o telegramă de la o damă care lucrează pentru noi în Mexico City. Apoi a primit un telefon de la Pinny. Pinny i-a spus că te-ai vîrît în treaba asta şi, crede-mă, gangsterii au un fel de respect pentru tine. Jake nu s-a simţit prea bine. Crede însă că deţine toţi aşii.

— Îi spune tot ce ştie lui Georgette şi ea se sperie de treaba asta, ca şi mine. Îţi spun că nu-i făcută, pentru astfel de afaceri, să lucreze cu un gangster ca Jake. Vorbea cu mine şi numele tău a fost pomenit. Georgette crede că eşti un tip formidabil. Îşi ia pălăria. Apoi îi vine o idee, o idee năstruşnică, spune el. Şi crede-mă, că fata asta e deşteaptă.

— Mda, răspund eu. Şi ce idee i-a venit ?

Se uită direct la mine.

— E cea mai grozavă din cîte ai văzut vreodată, Caution, zice el. Nu ştie că-i sora mea, şi e aşa de arătoasă, încît uneori mă simt mîndru cînd mă gîndesc la asta. N-a fost făcută să fie păpuşa unui gangster. Are clasă şi e în stare să topească şi inima unei maimuţe de bronz. Şi mai crede că tu eşti un tip dur. Îşi aminteşte cum ai distrus banda lui Jeralza, care l-a costat o mulţime de bani pe Jake, căci era complicele lor, şi căuta un bărbat adevărat, cinstit, aşa că are o propunere pe care pînă şi tu ai fi încîntat s-o auzi.

— În regulă. Despre ce e vorba ? E o damă nostimă şi se topeşte uşor, dar ce legătură are cu mine ? Ce propune ?

— Are să-ţi spună chiar ea. Vrea să vorbească personal cu tine sau nu vorbeşte deloc. Aşa e ea. E cît se poate de onestă.

Mă uit la el.

— Unde ne întîlnim ? Şi cum te cheamă ?

— Mă numesc Tony Scalla. Mîine, Georgette ar urma să meargă la un spectacol de după-amiază. Dacă vrei să vorbiţi, are să fie în apartamentul numărul şaisprezece în blocul Louisiana la ora două şi jumătate, şi are să fie singură.

— Să sperăm că-i singură, îi spun eu ironic.

Îşi aprinde o altă ţigară.

— În regulă, Tony. Poate c-am să fac ce spui. Nu-ţi promit nimic, dar dacă lucrurile se aranjează cum vreau eu, poate că vă scot pe amîndoi din afacerea asta. Poate că vă dau o nouă şansă. Mă apropii de el. Dar vreau să-ţi spun ceva, amice. Dacă încerci să mă tragi pe sfoară, îţi tai amîndouă urechile. Am s-o expediez pe sora ta nostimă într-un loc unde
poate să fie nostimă tot timpul şi n-are să-i pese nimănui. Salut, amice, ne mai vedem noi. Nu face prostii.

Mă plimb niţel prin cameră, mai beau un pahar de whisky şi fac un duş. Apa caldă are ceva care te mîngîie.

Mi se pare că viaţa e caraghioasă, ce părere aveţi ?

Dau drumul la apa rece. În timp ce stau sub duş, încep, să mă gîndesc la vremea cînd mă ocupam de afacerea murdară de la Tampapa şi cînd doream o misiune într-un oraş mare. Uite c-am primit-o.

Încep să mă gîndesc la această Georgette şi poate c-o să fiţi de acord cu mine că-i un nume frumos, Georgette. Mi s-a părut întotdeauna că are ceva mătăsos în el.

Îmi spun că sînt ca dama care mi-a dat cămăşile de mătase, fiindcă mi-a plăcut întotdeauna mătasea lîngă piele.

CAPITOLUL 8

GEORGETTE

Înnod o cravată nouă în faţa oglinzii din cameră şi mă gîndesc la Georgette şi la fratele ei, Tony Scalla. Indivizii ăştia mă intrigă destul de mult şi dacă ai să reflectezi niţel ai să-ţi dai seama că sînt multe posibilităţi interesante.

Mai întîi îmi spun că Tony Scalla e cinstit cu mine. Îmi zic că mi-a spus adevărul, fiindcă mi-a destăinuit toate acele amănute. Mi-a spus destule lucruri ca să-l pot înhăţa pe Jake Istria şi pe el, ca şi pe alţii din banda lui Istria, pentru că am declaraţia lui Scalla că erau toţi vîrîţi în operaţia de a răpi pe chimişti.

Dar n-are să-mi folosească la nimic. N-are să-mi spună unde e Grearson, n-are să-mi spună nimic despre formula care i-a înnebunit pe toţi şi nu înseamnă că bandiţii ăştia,

care operează încă, au să-şi înceteze treburile. Ar însemna să

nu mai auzim nimic despre Grearson, iar pe de altă parte, jurnaliştii de ştiri senzaţionale s-ar putea să înceapă anchete şi întreaga poveste ar ajunge în paginile ziarelor, lucru care n-ar folosi nimănui în general şi mie în particular.

În regulă. Aşa că de dragul argumentului, cum a spus profesorul, am să presupun ca povestea lui Tony Scalla e adevărată. Astfel stînd lucrurile, iată ce ştim :

1.Că cel care a pus la cale operaţia originală e Pinny Yatlin. Pinny a avut ideea de a-i omorî pe cei doi chimişti şi de-a lua de la ei formulele gazului otrăvitor atunci cînd s-a dus în vacanţă la Mexico City.

Bănuiesc că asta s-a întîmplat cînd Pepper şi-a dat seama că era ceva în neregulă şi-a început să-şi vîre nasul în treburile lor.

2.Pinny îl informează pe Jake Istria şi-i spune că-i o afacere colosală. Jake, care n-o duce prea bine şi e în căutarea unei combinaţii pe scară mare, îşi dă acordul.

3.Jake pune la cale unele lucruri cu ajutorul lui Zellara care e în slujba lui Pinny Yatlin la Mexico City şi ia legătură cu Pedro Dominguez care se angajează ca paznic la *hacienda*. Treaba lui e să-i cureţe pe cei doi la momentul potrivit. Cred că ideea de a-l folosi pe Pedro pentru operaţie e foarte bună, fiind un tip care are cazier judiciar încărcat şi că atunci cînd ştirea asasinării lui Jamieson şi Grearson se va afla ar fi fost uşor pentru toţi să spună că n-a fost decît un alt omor în stil mexican, pus la cale de Pedro.

4.Zellara se sperie la sosirea lui Pepper. Îl bănuieşte că e agent guvernamental. Ia legătură cu Yatlin şi-l întreabă ce să facă. Yatlin îi spune că ar trebui să cocheteze cu Pepper şi să-i dea cîteva informaţii, atît cît să-l facă curios. Zellara

îşi îndeplineşte misiunea şi-i spune lui Pepper unde-l poate găsi pe Pedro Dominguez. Între timp, Pedro a primit instrucţiuni să se ocupe de Pepper şi să-l omoare de îndată ce soseşte la *hacienda*, iar apoi să-i îngroape corpul în deşert.

5.Pentru un motiv pe care nu-l înţeleg acum, problemele au început la *hacienda* mai înainte ca Grearson şi chimistul american să ajungă acolo. A fost o întîmplare neplăcută şi dacă Pedro — bănuiesc că el e responsabil de uciderea lui Jamieson — n-ar fi fost într-o asemenea grabă, complicii lui ar fi putut termina treaba. Dacă l-ar fi aşteptat pe Grearson, ar fi căpătat ambele părţi ale formulei şi ar fi fost la fel de în siguranţă ca bunicul la balul elevilor de liceu.

6.Indiferent cine îl are pe Grearson — viu sau mort — posedă şi o parte din formulă, care e la fel de folositoare ca şi cea din posesia lui Istria, adică bună de nimic fără cealaltă jumătate.

7.Fernanda. Nu văd ce rol joacă asta în întreaga afacere, afară de cazul că se înhăitase cu Pedro fiindcă nu voia ca soţul ei să alerge după ea, cum a mai spus. Poate că obţinem într-o clipă informaţii despre ea. Oricum, trebuie să recunoaşteţi că Fernanda e o damă pe cinste în ce mă priveşte şi că l-a ucis cu siguranţă pe Pedro, lucru care mi-a folosit poate la acea vreme.

8.Ţinînd seama de toate astea, puteţi să înţelegeţi de ce Tony Scalla şi Georgette Istria vor să iasă din afacere şi să rămînă nevinovaţi. Vedeţi dacă găsiţi o explicaţie. Jake Istria are jumătate din formula lui Jamieson. O persoană necunoscută, sau persoane necunoscute, au cealaltă jumătate. Nimeni n-o poate folosi, decît dacă obţine cealaltă jumătate şi mi se pare un aranjament perfect pentru un război pe scară mare.

9.În plus, toată lumea se joacă cu dinamită, fiindcă guvernul are să se supere foarte tare pe chestia asta, iar dacă Istria apucă să fie arestat din cauza unei prostii pe care a

făcut-o, atunci n-are să-i meargă prea bine nici lui Georgette, pe care toţi o consideră complicea unui gangster, amestecată şi ea în afacere. Tony Scalla avea să fie şi el arestat împreună cu Istria. Dacă aş fi în pielea lor, aş încerca să ies din combinaţie cît mai am timp.

Am pus aceste lucruri pe hîrtie ca să vă daţi seama, băieţi, cum gîndesc şi de ce cred că povestea pe care mi-a spus-o Tony e adevărată.

În orice caz, asta gîndesc şi cred c-am să acţionez ca şi cum ar fi fost adevărat, căci trebuie să porneşti de undeva.

Blocul de apartamente Louisiana e formidabil, îmi plac astfel de locuri, covoare negre şi gri, portari de bloc în uniformă, flori şi alte fleacuri. Intru şi îl întreb pe tipul de la recepţie dacă o doamnă îl aşteaptă pe domnul Hellup şi el spune că da.

În timp ce urc cu liftul, mă întreb ce fel de damă e această Georgette. Mă gîndesc la celelalte dame din afacerea asta. Fernanda arată grozav şi aş spune că-i şi deşteaptă. Zellara e o dulceaţă, dar nu-i grozavă la capitolul creier. Era doar o şmecheră care se ţinea cu Yatlin şi făcea ce i se spunea poate fiindcă avea să cîştige cîteva mii de dolari.

Iar acum, Georgette !

Liftierul deschide uşa şi intru în apartament. Rămîn în prag cu gura căscată. Sînt ca trăsnit...

Sfinte Dumnezeule !

Nu vreau să vă plictisesc, băieţi, şi nu vreau ca sentimentele mele poetice să mă copleşească, dar vă spun că dama care stă în faţa căminului sculptat, cu mîna pe consolă, uitîndu-se la mine, e sută la sută cea mai superbă din lumea întreagă.

Am văzut o puzderie de dame. M-am întîlnit cu nişte scumpete care v-ar fi tăiat răsuflarea şi v-ar fi făcut să înghiţiţi în sec oriunde în lume. În timp ce stau şi mă uit la Georgette îmi trec prin minte toate damele colosale peste care am dat de cînd sînt agent federal şi am un act de identitate guvernamental : Esmeralda van Zelden... Constance Gallertzin, ce damă ! Apoi drăguţa de Henrietta din Palm Springs, Paulette Benito la Sonoita... Mirabelle şi Dolores în afacerea furtului de aur federal... Marella Thorenson şi dulceaţa aia chinezoaică de Berenice Lee Sam în treaba de la San Francisco...

Apoi Fernanda Martinas, implicată în afacerea de faţă, şi trebuie să recunoaşteţi că Fernanda e şi ea bine înzestrată.

Dar vă încredinţez că fetiţa Georgette le dă jos ca pe popice. Domneşte peste toate. Vă asigur că amatorii de filme ar fi gata să plătească zece dolari doar ca să arunce o privire la ea

O minunăţie !

Poartă o rochie de catifea neagră şi peste ea o haină de blană de astrahan lungă pînă la genunchi care trebuie să fi costat o avere. Nu poartă pălărie. Are ciorapii de mătase fină bej care te ameţesc. Are pantofi de lac cu toc înalt şi catarame.

Cînd fratele ei Tony a spus că dama are tot ce-i trebuie, n-a spus decît jumătate din adevăr.

Părul ei e blond ca mierea şi dacă regele Solomon ar putea să arunce doar o privire fetiţei, ar trimite poliţia să aducă fotograful curţii ca s-o tragă repede în poză, aşa ca să se poată uita la ea cînd simte că îmbătrîneşte.

Ochii ei de un albastru ciudat te privesc direct, limpede şi dulce. Pielea e ca laptele iar gleznele ei ar stîrni o revoluţie la o competiţie de glezne la Coney Island.

Şi mai e şi deşteaptă. Totul îţi spune asta. Felul în care stă
în picioare, forma plăcută a capului, expresia, totul îţi spune că e în stare să gîndească cînd vrea şi că are cu ce s-o facă.

N-am să mai pierd timp acum, fiindcă sînt un om căruia nu-i place să piardă timpul, şi în al doilea rînd aş vrea să înţelegeţi că sînt foarte grăbit.

Vreau să-mi termin treaba aici şi apoi să plec pronto, fiindcă am să ştiu ce plănuieşte Istria, şi nu vreau să mai rămîn nici măcar o oră în plus la Chicago, deoarece unul din aceşti gangsteri s-ar putea să mă recunoască şi cineva ar fi în stare să încerce să mă omoare.

Pe de altă parte, Jake Istria îşi închipuie c-am să fac ceva în orice caz. Atunci cînd am silit-o, pe Zellara să trimită telegrama lui Istria, am realizat o performanţă psihologică. Am reuşit astfel să-l sperii pe Tony Scalla destul ca să-mi spună ce ştia în legătură cu cazul, dar mai însemna că Istria avea să mă pîndească la cotitură. Ştia c-aveam să întreprind ceva şi dacă nu se întîmplă nimic o vreme, o să devină bănuitor şi o să înceapă să mă urmărească.

Iată unul din motivele pentru care trebuie să operez rapid. Şi mai uite unul: Dama Georgette şi fratele ei Tony sînt la ananghie. Au făcut singurul lucru pe care cei amestecaţi cu gangsteri pot să-l facă : declaraţii unui agent guvernamental. Dacă Istria sau vreunul din ciracii lui ar

avea cea mai mică idee de ce se întîmplă, i-ar sfîşia în bucăţi pe cei doi. Aţi auzit cum Scalla a spus că Jake Istria i-a făcut odinioară unuia o baie de parafină...

Aşa că trebuie să plec imediat. Trebuie să-i scot pe Georgette şi pe Tony de aici de îndată ce pot, iar apoi trebuie să pun mîna pe Istria.

Nici Georgette nu-şi pierde vremea.

— Te rog să iei loc, domnule Caution.

Are o voce aşa cum trebuie. Joasă, dulce şi pronunţă cuvintele ca o damă cu educaţie.

— Se presupune că sînt la un spectacol de după-amiază, continuă ea. M-am dus, mi-am ocupat locul şi-am ieşit pe o uşă laterală cînd s-au stins luminile. N-am mult timp la dispoziţie, pentru că dacă soţul meu are cea mai mică bănuială că discut cu un necunoscut, ar însemna să am mari neplăceri.

Îmi aduce o cutie de ţigări, iau una şi o aprind.

— În regulă, doamnă Istria. Hai să ne-apucăm de treabă. Tony mi-a spus puţin din ce se întîmplă. Mi-a spus că soţul dumitale are jumătate din formulă, jumătatea la care lucra Jamieson, dar că-i lipseşte jumătatea lui Grearson. Tony crede că cineva l-a răpit pe Grearson şi din cauza asta n-a ajuns niciodată la *hacienda*. Tony a mai sugerat c-ai putea să ştii unde se află Grearson.

— Adevărat. Vreau să-ţi pun mai întîi cîteva întrebări ca să lămurim lucrurile.

Se aşază.

— Am să-ţi spun tot ce ştiu, zice ea.

— De acord. Bănuiesc că cineva la *hacienda* are jumătatea de formulă luată de la Jamieson după ce-a fost omorît. Cine a făcut-o ? Pedro Dominguez ?

— Nu, spune ea, Jake, soţul meu. N-avea încredere în Dominguez deoarece lucra pentru Yatlin. Misiunea lui

Dominguez era doar de a-l omorî pe Jamieson la timpul potrivit. În noaptea cînd a fost ucis Jamieson au sosit două persoane la *hacienda*, un bărbat şi o femeie. Erau cei ce lucrau pentru soţul meu. Au fost trimişi acolo ca să supravegheze operaţia. Dar ceva a mers prost. Jamieson a fost omorît din greşeală. Nu trebuia omorît atunci. Pedro Dominguez s-a certat cu Jamieson şi l-a omorît. După

aceasta, oamenii soţului meu au luat documentele lui Jamieson şi s-au întors imediat la Chicago ca să i le aducă. Ştiau că ceva a mers prost.

— Înţeleg, îi spun. Jake Istria a crezut că Pinny Yatlin, care se ocupa de afacerile lui în Mexic, intenţiona să facă joc dublu, aşa c-a trimis unul din gangsterii lui, împreună c-o prietenă, ca să se ocupe de operaţie. Motivul a fost că nu avea încredere în Yatlin. Pedro fusese pus de Yatlin să-l omoare pe Jamieson mai înainte de timpul stabilit, aşa încît Yatlin să ia jumătatea de formulă. Yatlin voia s-o facă rapid, fiindcă ştia că Grearson n-avea să ajungă la *hacienda*. O ştie fiindcă a aranjat chiar el cu Grearson să fie răpit de îndată ce ajunge la frontiera mexicană în Texas. Yatlin ştia că va obţine jumătatea de formulă din posesia lui Grearson şi apoi are să-şi joace cărţile cum vrea el.

Georgette îmi zîmbeşte. Dinţii îi lucesc ca nişte perle mici.

— Eşti foarte dibaci, domnule Caution, zice ea. Chiar aşa s-a întîmplat.

— Perfect, continui eu. Aşadar, soţul dumitale pune mîna pe jumătate din formula lui Jamieson iar Yatlin înşfacă cealaltă jumătate. Pasul următor al lui Yatlin ar fi fost să ia legătura cu Jake Istria şi să-i spună că voia o parte mai mare din recompensă, căci altminteri n-avea să-i dea jumătatea lui Grearson. Nu apucă să pună acest plan în

acţiune, fiindcă sosesc eu la Mexico City şi Yatlin îşi face socoteala c-ar fi mai bine să înceteze tîrguiala dintre ei pînă cînd află ce urmăresc. Cu alte cuvinte, trebuie să se ocupe de mine într-un fel sau altul. După care, pot să-şi reia războiul lor privat şi să ajungă la o înţelegere mai înainte de-a pune la un loc cele două părţi ale formulei, după care pot porni tratativele cu guvernul american.

Georgette dă din cap în sens afirmativ.

— Încă o dată ai dreptate, domnule Caution.

— În regulă, îi răspund eu. Deci pînă în acest punct ştim pe ce teren ne aflăm. Acum a venit vremea să spui ce ştii. Unde e Grearson şi partea lui de formulă, iată prima întrebare, iar a doua este cum de ai aflat unde se găseşte Grearson ? Dacă soţul dumitale nu ştie, cum se face că ştii dumneata ?

— Am să-ţi spun, zice ea.

Se scoală şi-mi oferă o nouă ţigară. Scoate o brichetă mică din platină şi diamante şi-o aprinde pentru mine. În timp ce stă în picioare, adulmec un fel de urmă de parfum de pe această damă şi trebuie să fac un efort ca mintea să nu-mi devieze de la problemă.

— Tony a descoperit-o, domnule Caution, zice ea. Tony a aflat-o de la o femeie, o femeie foarte încîntătoare din Mexico City, pe nume Fernanda Martinas. Această doamnă şi-a părăsit soţul pentru unele motive şi s-a combinat cu Pedro Dominguez care, se pare, are o mare atracţie la femei. Yatlin i-a spus lui Pedro că planul era de a-l răpi pe Grearson imediat ce trecea graniţa în Mexic. Dominguez s-a ocupat pentru Yatlin de răpirea lui Grearson şi de ducerea lui prin Mexic spre Acapulco iar de acolo în Franţa, unde se află acum.

Fluier de uimire. Ce combinaţie nemaipomenită !

— Trebuie să înţelegi că au o organizaţie superb pusă la punct, zice ea. Yatlin a aranjat perfect totul. A închiriat un vas la Acapulco. A angajat pe un american, de origine spaniolă, care e puţin scrîntit, să-l ducă pe Grearson în Franţa unde urmează să primească un tratament din partea unui celebru specialist.

— Iar Grearson urma să fie americanul de origine spaniolă care nu-i în toate minţile, nu-i aşa ? Cum şi-au închipuit c-au să reuşească ?

Faţa lui Georgette ia o expresie cam tristă.

— Regret să-ţi spun că Yatlin a declarat că atunci cînd Grearson va ajunge la Acapulco, va fi cu siguranţă nebun. Au luat măsuri în privinţa asta. Yatlin a mai spus că de îndată ce pun mîna pe jumătate din formula în posesia lui Grearson, au să se apuce să „opereze" pe el.

Dau înţelegător din cap. Bănuiesc că-mi pare rău de sărmanul Grearson.

— Pedro i-a comunicat toate astea lui Fernanda Martinas, continuă Georgette. S-a lăudat de cît de bogat va fi şi cît de mulţi bani va primi de la Yatlin. Fernanda Martinas s-a speriat rău de tot. A încercat să-l convingă pe Pedro să renunţe la acest plan oribil. În cele din urmă, cînd l-a întîlnit pe Tony, i-a dezvăluit tot planul cu speranţa că soţul meu ar fi în stare să oprească operaţia îngrozitoare pusă la cale împotriva lui Grearson. Nu cred că şi-a dat seama că soţul meu e la fel de rău, dacă nu mai rău ca Yatlin.

O urmăresc şi observ că guriţa ei s-a întins într-o linie dreaptă. Am impresia că nu ţine prea mult la soţul ei.

— A fost însă prea tîrziu, reia Georgette. Tony şi-a dat seama că era prea tîrziu. Ştia că Yatlin avea să încerce să-l scoată pe Grearson din Mexic în mare viteză şi să-l expedieze în Franţa cît putea mai urgent. Şi-a dat seama că

de îndată ce Yatlin îl avea la discreţie pe Grearson în Franţa şi jumătate din formulă în buzunar, îşi putea dicta condiţiile soţului meu. Tony s-a întors la Chicago. Nu i-a spus lui Jake absolut nimic din cele auzite de la *Señora* Fernanda Martinas. Nu i-a spus decît că Grearson a fost răpit şi că Yatlin e răspunzător şi că deţinea toate atuurile. Dar mie mi-a spus totul. Apoi, soţul meu a primit imediat telegrama de la dama Zellara. A luat pe loc legătura telefonic cu Yatlin

şi numele dumitale a fost pomenit în discuţie. M-am gîndit la un aranjament. M-am gîndit la un aranjament care să-i dea guvernului posibilitatea de a obţine ambele părţi ale formulei, un aranjament care să mă ajute să scap de viaţa periculoasă pe care o duc şi din ghearele unui om, care e mai ticălos decît orice mi-am închipuit vreodată, un aranjament pe care n-aş fi avut curajul să-l duc la capăt decît dacă aş fi cunoscut pe cineva ca dumneata.

Stă în picioare lîngă mine, se uită la mine şi văd că ochii îi lucesc ca stelele.

Mă scol şi mă apropii de ea.

— Ce frumos din partea dumitale, doamnă, îi zic.

Îşi pleacă privirea şi se uită la micul ceas de mînă cu diamante.

— Trebuie să plec în curînd, zice ea. Altminteri, Jake are să se întrebe ce s-a întîmplat. Pentru nimic în lume nu trebuie să devină bănuitor.

— În regulă, îi răspund eu. Care e deci aranjamentul ? Dacă mi se pare cinstit, atunci sînt de acord.

Îşi strînge haina de blană pe trup.

— Iată-l : Yatlin a spus soţului meu în convorbirea telefonică avută cu el că Grearson a fost răpit şi că dumneata conduci ancheta. De atunci, Jake n-a mai auzit nimic de la el. Motivul este clar. După ce-a făcut ce şi-a

propus, Yatlin este acum, desigur, în drum spre Franţa. Are să se creadă în mare siguranţă acolo şi cînd are să sosească la faţa locului, soţul meu va trebui să se declare de acord cu pretenţiile lui. Yatlin va sugera deci ca soţul meu să-i trimită jumătatea de formulă din posesia lui iar el, Yatlin, va începe negocierile cu guvernul american pentru a înapoia întreaga formulă. Termenii negocierilor vor cuprinde o enormă sumă de bani şi o graţiere a tuturor celor vîrîţi în afacere.

— Înţeleg toate astea, îi spun eu.

— Fii atent la ce spun, domnule Caution, răspunde ea. Să presupunem că soţului meu i se întîmplă ceva. Să presupunem că e arestat discret. Atît de discret încît membrii propriei lui bande nu ştiu de asta. Şi să mai presupunem că eu, ca soţie a lui, intru în legătură cu Yatlin şi îi spun că m-a însărcinat să tratez cu el. Că aduc cu mine în Franţa jumătatea formulei lui Jamieson şi că, odată acolo, acţionînd în numele soţului, voi cădea de acord cu Yatlin şi că vom negocia împreună cu guvernul american. Ce-are să facă Yatlin ?

Fluier din nou a admiraţie. Ce plan formidabil !

— Yatlin cade de acord imediat, îi spun eu. Cade de acord pentru că în clipa cînd mergi în Franţa cu jumătate de formulă, el le va avea pe amîndouă. A pus laba pe întreaga formulă. Are toate atuurile în mînă.

— Exact, spune ea. În clipa cînd sosesc în Franţa are să-şi închipuie că are control complet a situaţiei.

În jurul buzelor îi apare un zîmbet uşor şi mă priveşte direct.

— Dar ceea ce el n-are să ştie, continuă ea, este că persoana care mă întovărăşeşte în această călătorie, persoana care e presupusă a fi Tony Scalla, nu-i altul decît

un domn pe nume Lemmy Caution... Ce părere ai, domnule Caution ?

Mă uit atent la ea.

— Doamnă, zic eu, sînt la dispoziţia dumitale. Sînt convins. Dar vreau să-ţi mai spun ceva. Fratele dumitale mi-a declarat că arăţi bine. Nu-i decît pe jumătate adevărat. Eşti o minune a lumii. Eşti un tablou în ulei la care merită să te uiţi şi o minte care lucrează ca un ceas electric.

Întind mîna şi ea îşi lasă mînuţa ei catifelată şi albă într-a

mea.

— Poţi să intri întotdeauna în legătură cu mine aici, spune ea. Telefonează-i Mariettei jos la salonul de coafură dacă vrei să vorbeşti cu mine. E singura persoană în care am încredere.

Îmi strînge niţel mîna. Apoi se îndreaptă spre uşă. Se opreşte în prag şi se întoarce.

— Aşteaptă zece minute după ce plec. Are să fie mai sigur, zice ea.

— În regulă, îi răspund. La revedere, Georgette, o să ne mai vedem.

Acelaşi zîmbet discret îi apare în colţul gurii.

— *Au revoir*, Lemmy, zice ea.

E ora cinci cînd directorul poştei Roseholm vine la Hotelul Palissade cu telegrama de la Washington. O iau şi îi ofer un pahar de whisky ca să uite că m-a văzut. Se declară de acord şi pleacă.

Descifrez telegrama :

„Secret al Guvernului Federal.

Sediul General al F.B.I.-ului la Washington. Număr de identificare : 472/B.

Lui Samuel H. Caution, via Directorului Poştei Centrale de pe strada Roseholm în Chicago, pentru a fi înmînată direct.

Prioritate urgentă.
În legătură cu întrebările puse. stop. Femeia Zellara e o artistă de varieteu de mîna a doua, angajată pînă recent la o *estancia* în Mexic. stop. Fosta nevastă a banditului Pedro Dominguez. stop. Zellara recent în contact cu Pinny Yatlin la Mexico City. stop. Cercetarea cazierului întîrzie, căci singurul mod de identificare e o fotografie pe care n-am obţinut-o încă. stop. Autorităţile mexicane susţin că Fernanda Martinas e fosta soţie a proprietarului de mine de argint Enrico

Martinas. stop. Părăsit soţul după un scandal de bani şi s-a alăturat lui Pedro Dominguez. stop. Directorul F.B.I.-ului te îndeamnă să depui orice efort în ancheta formulei lui Jamieson-Grearson. stop. Guvernele englez şi american foarte neliniştite în legătură cu formula Jamieson-Grearson şi cu documentele anchetei. stop. Guvernul american, la cererea directorului F.B.I.-ului a ordonat ca la toate punctele de frontieră să fie controlate cu atenţie toate bagajele, etc. ale oricărui suspect ori persoană interesată, care ar părăsi teritoriul Statelor Unite. stop. Guvernul englez a încetat orice
acţiune în aşteptarea unor rapoarte clare de la acest Cartier General. stop. În eventualitatea că un individ suspect ar părăsi teritoriul american, Serviciul Secret Englez de Spionaj aşteaptă să colaboreze în orice capacitate. stop. Ministrul de Război al Statelor Unite, prin Directorul F.B.I.-ului, declară că nu are cunoştinţă de formula Jamieson-Grearson şi că posesia ei în mîinile unei persoane neautorizate ar putea crea situaţii îngrozitoare. stop. Directorul F.B.I.-ului te autorizează să acorzi graţiere oricărui criminal pentru orice act în schimbul ajutorului acordat. stop. Fonduri nelimitate îţi stau la dispoziţie la

orice bancă legată de Guvernul Federal. stop. În toate privinţele şi în toate ocaziile noua ta identitate va fi Zetland V.T. Kingarry. stop. Orice cerere de ajutor va trebui făcută prin compania telefonică sau prin autorităţile locale. stop. Citeşte, reţine şi distruge acest document. stop.“

Nostimă afacere, nu ?

Îmi ofer o ţigară şi un păhărel de whisky. Mi-a intrat în cap ideea că această afacere va fi cea mai importantă din viaţa lui Lemmy Caution.

În timp ce stau acolo cu paharul în mînă şi privesc cum se lasă înserarea, încep să mă gîndesc la mama Caution. Îmi

amintesc de bătrînă spunînd odată că ştia că sînt destul de deştept ca să ajung undeva, cîndva, dacă, o damă nu intră pe fir şi mă sfîşie în bucăţi mai întîi.

Încep să-mi spun că dacă ar fi aşa, aş dori ca operaţia să fie făcută de Georgette.

E sau nu colosală ? Orice bărbat cu mintea întreagă şi-ar da seama că Georgette e una din damele pe care le întîlneşti doar o dată în viaţă, pentru că atunci cînd a fost planificată
i-au dat tot ce aveau şi ceva pe deasupra.

Astfel stau lucrurile !

Îmi iau pălăria şi mă îndrept spre un *drugstore*. Intru în cabina telefonică şi chem Cartierul general. Le spun că mă numesc Zetland V.T. Kingarry şi c-aş dori mult să mă întîlnesc cu şeful poliţiei în camera din dos a magazinului de ţigări Welwyn, pe Strada Michael şi Strada Barry la ora opt precis.

CAPITOLUL 9

JAKE E TOTUL

E ora şapte şi un sfert şi e o seară frumoasă.

Am comandat un dineu elegant în camera de la hotel fiindcă, aşa cum trebuie să vă fi dat seama, băieţi, nu sînt prea amator să-mi arăt mutra prin Chicago, dacă nu e cazul. Poate însă că asta n-are să ţină prea mult.

Îmi aprind o ţigară, stau jos şi amestec într-o ceşcuţă, întrebîndu-mă ce-are să se întîmple în această seară. Cu puţin noroc, sper să fiu în stare să plec pe furiş din Chicago mîine.

Nu uitaţi că discuţia pe care am avut-o cu Georgette la Blocul Louisiana mi-a dat de gîndit. Poate că Pedro Dominguez e mai deştept decît mi-am închipuit. În orice caz, nu-i cazul să-mi fac griji din cauza lui. A căpătat ce merita şi din plin !

Mă gîndesc însă la Fernanda. Încep să-mi spun c-am fost niţel prea dur cu acea damă, căci după ce totul s-a încheiat,

bănuiesc c-a făcut şi ea ce-a putut într-o situaţie dificilă.

Uite cum stau lucrurile după părerea mea :

Fernanda s-a certat cu soţul ei, acel tip Enrico Martinas. Poate că individul e foarte strict, şi îi place să-şi ţină soţia pe o lesă de cîine, cum fac spaniolii, şi poate că lui Fernanda nu i-a plăcut. E genul de femeie care vrea să se mai distreze din cînd în cînd. Îmi mai spun că acest tip Enrico o ţinea şi prea strîns cu banii.

Deci se ceartă bine şi Fernanda îşi ia bagajele. Apoi se fîţîie de colo-colo şi dă peste Pedro. Nu cred c-a fost foarte amorezată de el, dar poate, aşa cum mi-a spus, îşi închipuie că dacă se combină cu el are să-şi împiedice soţul să-i facă greutăţi sau s-o caute.

De asemenea, unei femei un tip ca Pedro poate să-i apară romantic dacă se poartă ca lumea şi nu intră la apă cu autorităţile.

În clipa următoare, Fernanda aude că Pedro a primit slujba de îngrijitor la *hacienda* Jamieson. Cred c-a bănuit că-i ceva în neregulă în treaba asta. Cred că şi-a închipuit că Pedro

n-are să se mulţumească cu postul lui de paznic superior, pierzîndu-şi vremea în deşert şi avînd grijă ca cei patru *amigos* să nu fure ceva. Dacă nu mă înşel asupra damei Fernanda, ea a avut destule bănuieli şi-a început să-l tragă de limbă pe Pedro ca să afle ce se întîmplă.

Pedro îi spune. Îi destăinuie totul. Îi povesteşte că Yatlin intenţionează să-l înşele pe Jake Istria, furînd formula şi şantajîndu-l apoi pentru o mare parte din recompensă. Îi mai spune că Grearson avea să fie răpit şi trecut peste graniţă, apoi transportat prin Mexic pînă la Acapulco, unde

aveau un vas gata să-i ducă în Franţa pe ocolite. Poate că Pedro, care mi s-a părut cam grosolan, i-a spus lui Fernanda şi că băieţii lui Yatlin aveau să se ocupe de Grearson aşa încît atunci

cînd ajungea în Franţa avea să fie nebun de legat.

Bănuiesc că Fernanda s-a speriat de-a binelea. În fond, una e să te înhăitezi cu un bandit mexican, căci asta este un fel de meserie oficială în Mexico, şi alta e să te amesteci cu o bandă de criminali de prima mînă care se ocupă cu furtul gazului otrăvitor, înnebunitul oamenilor şi, în general, activităţi necinstite pe o scară rar cunoscută mai înainte.

Deci Fernanda află că mă ocup de afacere şi că Pedro bănuieşte că vreau să aflu ce s-a întîmplat cu Pepper. Imediat după aceea scap din combinaţia de la închisoare, pusă la cale de Pedro şi încep să vorbesc pe şleau.

Aşadar, ce face ? Cred că-şi închipuie că-i datorează un fel de loialitate lui Pedro, că-l poate duce cu vorba o vreme, şi mai ştie că nu sînt, la urma urmei, un tip nesuferit, aşa că încearcă să mă ducă şi pe mine cu vorba.

Mă trimite pronto la *hacienda* pentru că ştie că-i singurul loc unde Pedro nu se aşteaptă să merg. Apoi ia loc şi-l aşteaptă.

El se întoarce şi e foarte enervat de faptul c-am scăpat din închisoare şi l-am lăsat baltă, iar acum am să mă ocup de pielea lui. Poate că între timp a început să se sperie şi îi spune lui Fernanda că vrea să fie sigur c-am să-mi ţin gura şi că pentru asta trebuie să mă cureţe.

Aşa că bănuiesc că Fernanda crede c-a dat de dracu. Are de ales între a nu face nimic şi-a mă vedea omorît — şi e de presupus că a aflat că Pepper a fost, de asemenea ucis de Pedro — şi a intrat în banda lui Yatlin. — Aşa că face un gest nobil.

Iar acest gest nobil e să-l omoare pe Pedro.

Dacă face asta, eu am să fiu în siguranţă şi dacă o întinde mai înainte ca să mă întorc, nu va trebui să răspundă la nici o întrebare ca să pună pe unii în încurcătură.

Aşa că îl împuşcă, ia maşina mea şi o întinde. Reuşeşte să intre în legătură cu Tony Scalla, care bănuiesc că a fost trimis de Jake Istria ca să afle ce dracu se întîmplă pe aici, şi îi povesteşte totul, aşa cum ştie ea.

Dar sînt gata să cred că n-a pomenit nimic de mine. Tony Scalla află pentru prima oară despre mine atunci cînd se întoarce la Chicago şi Jake îi spune de telegrama primită de la Zellara, cea pe care această pisică sălbatică a fost silită s-o trimită.

Apoi Tony se sperie rău de tot. Îşi ţine gura. Nu-i raportează nimic lui Jake din cele spuse de Fernanda pentru că se teme şi îşi dă seama, de asemenea că treaba cu formula gazului otrăvitor, legată de crimele şi scandalul pe care are să le producă, va provoca un asemenea scandal încît ar face mai bine să iasă din afacere.

Se duce deci la Georgette şi îi spune întreaga poveste iar Georgette, fiind o fetiţă cu destulă minte, îl înştiinţează că Lemmy Caution, după ce-a obligat-o pe Zellara să trimită telegrama, are să vină direct la Chicago cît va putea de repede. Îl sfătuieşte să stea la aeroport pînă debarc şi merg la un hotel, apoi să mă urmărească pentru a lua contactul cu mine, a mă informa şi-a mă duce la ea pentru a-mi da toate amănuntele.

Toate astea au să vă arate că părerea mea e că Fernanda e o damă mai de bună calitate decît am crezut la început şi că îmi schimb părerea despre ea. Eu însă sînt un tip care se mulează după cerinţele meseriei. Eu nu sînt ca şi acel as al detectivilor care ştie totul de la început şi poate să-ţi spună c-ai avut ouă la micul-dejun fiindcă ai coji de ou în mustaţă.

Ce părere aveţi, băieţi ?

Îmi pun pe cap o pălărie neagră cu bor lat, atîrn pe nas o pereche de ochelari cu rame groase, cumpăraţi de băiatul de serviciu la un magazin de articole generale şi ridic gulerul paltonului. Bănuiesc că în acest fel, cu mîinile vîrîte în buzunarul hainei şi cu umerii lăsaţi în jos, nu prea aduc mult cu domnul Lemmy Caution.

La ora opt exact, mă apropii de magazinul de ţigări Wylwyn şi intru direct în camera din dos. E o încăpere pe care patronul magazinului o păstrează pentru clienţii care au întîlnire c-o damă blondă grozavă şi care vor să ţină lucrurile liniştite. Faptul că şeful poliţiei, Kreltz, a mers acolo ca să mă
aştepte înseamnă că nimeni nu va mai intra în odaie.

Kreltz mă aşteaptă. Am auzit că acest Kreltz e un tip simpatic şi cu o bună reputaţie ca poliţist. Are o faţă suptă, un trup slab şi poartă un costum albastru cu o floare la butonieră.

Nu-mi pierd vremea cu el.

— Salut, şefule, îi spun. Poate c-ai auzit despre mine. Eu sunt numitul Zetland V. T. Kingarry.

Rînjeşte.

— Am auzit destule. Există unele instrucţiuni ale guvernului federal în ce-l priveşte pe Kingarry. Se pare că e cineva important. De fapt, am nişte instrucţiuni secrete în biroul meu, elaborate de guvernul federal că dacă tipul ăsta îmi cere să arunc în aer Primăria, va trebui s-o fac. Încîntat să te cunosc, domnule Kingarry. Mă numesc Sam Kreltz şi uite insigna mea.

Mi-o arată.

— În regulă, Sam, îi spun eu. Trebuie să operăm rapid. Avem de pus la cale ceva la noapte care se va încheia tot la noapte. Nu ne putem îngădui gafe şi va trebui să lucrăm discret.

— E în regulă în ce mă priveşte. Îmi dă o ţigară mare de foi.

— Mai înainte de-a ne apuca de treaba importantă, dă-mi voie să te întreb ceva. În primul rînd, ce ştii despre dama pe nume Georgette Istria, asta-i prima întrebare, iar a doua e ce ştii despre un tip pe nume Tony Scalla ?

— Uşor de răspuns. Georgette e soţia unui gangster cunoscut din Chicago, Jake Istria. E un fel de femeie misterioasă. S-a discutat mult că Jake a silit-o să se mărite cu el, că Georgette e o damă subţire care a fost păcălită de o manevră a lui Jake şi n-a mai reuşit să iasă din încurcătură. Dacă îl cunoşti pe Jake e uşor de închipuit ce s-a întîmplat. E abil ca un şarpe şi de douăzeci de ori mai primejdios.

Trage din ţigara de foi.

— Ştii cum stau lucrurile, zice el. Am avut o groază de neplăceri în oraş în ultimii zece ani. N-a fost uşor pentru şeful poliţiei. Jake Istria e un ghimpe pentru mine de foarte mult timp, dar în ultima vreme s-a mai calmat. Am încercat deseori să găsesc ceva pe seama lui cu ajutorul lui Georgette. Dar n-a mers. Nu s-a întîmplat nimic.

— Bănuiesc că ea se bazează pe el pentru bani ? spun eu.

— Nu ştiu nimic despre asta. Georgette are banii ei. Are şi o boxă la bancă cu o mulţime de bani înăuntru, mi s-a spus. Pare să fie o femeie simpatică care încearcă să facă ce poate într-o situaţie dificilă. Cam asta pot să-ţi spun despre ea.

— Tony Scalla, e unul din membrii bandei lui Istria. Am pus laba pe el acum vreo doi ani, acuzîndu-l că circulă cu o armă ascunsă, dar a ieşit de la răcoare după şase luni cu o graţiere care părea făcută pe comandă pentru el. E ce numesc eu un gangster de mîna a doua, căruia nu-i place să fie prea brutal.

— Şi Pinny Yatlin ? îl întreb eu.

Clatină trist din cap.

— Mi-aş da salariul pe un an ca să pot trimite guzganul ăla pe scaunul electric, spune el. Avea propria lui bandă pînă cînd Istria s-a băgat pe fir cu forţa şi-a luat totul în primire, inclusiv pe Yatlin. Yatlin e extrem de primejdios. Acum cîteva luni îl aveam cu ceva la mînă, dar n-am reuşit s-o dovedesc legal. Yatlin a întins-o de la Chicago undeva în Mexic sau mai ştiu eu unde, şi n-a mai fost văzut de-atunci. Sînt încîntat. E un gangster extrem de brutal şi mai e şi deştept.

— În regulă, îi spun eu. Asta mă ajută să mă orientez. Uite ce se întîmplă : trebuie să-l aducem pe Jake Istria undeva ca să pot vorbi pe şleau cu el cîteva minute. Va trebui să fie complet singur. Nu va ieşi de acolo decît într-o maşină a poliţiei şi vreau să te ocupi personal de asta. Cînd îl bagi la zdup, nu vreau să fie văzut sau să vorbească cu cineva. N-ai să-i îngădui să vadă un avocat şi nici pe complicii lui. Va trebui să fie ţinut izolat şi dacă e vorba de vreo greşeală, e mai bine să-l cureţi discret decît să-l laşi să trăncănească celor care nu trebuie. M-ai înţeles ?

— Am înţeles, zice el. Îţi spun însă că n-are să fie uşor. Istria se ţine foarte liniştit de la o vreme. A început să-şi vîndă proprietăţile pe care le are la Chicago. Totul arată că guzganul intenţionează să nu se mai compromită şi s-o întindă de aici. Nu mai frecventează nici unul din cluburile

lui de noapte. Stă mai mult acasă, nu face nimic şi evită neplăcerile.

— Cine se ocupă de vînzarea proprietăţilor lui ?

— Are un avocat. Un avocat italian, Calcismo. Calcismo e singurul individ în care Istria are încredere, deşi e înconjurat de unii gangsteri foarte deştepţi. Calcismo e foarte inteligent,

— Şi ce locuri frecventează acest Calcismo ?

— Locuieşte în blocul Everglade Arms de lîngă bulevard, spune Kreltz.

— În regulă. Să presupunem că acest Calcismo doreşte să aibă o discuţie liniştită cu Istria, unde crezi că se vor întîlni ?

— Au un loc de întîlnire sus la etaj, la Old Virginia Club, cam la vreo douăzeci de kilometri de aici. Clubul aparţine lui Istria şi e foarte la modă. Acolo se întîlnesc ca să discute.

Reflectez un minut apoi îi spun :

— În regulă, Kreltz, uite ce-o să facem...

Mă pregătesc să ies din camera mea de la hotelul Palissade pe la ora zece, şi vă asigur, băieţi, că sînt cam nerăbdător, fiindcă asta poate fi o noapte importantă şi poate o noapte agitată, dacă lucrurile nu ies cum trebuie...

Avînd pe cap pălăria cu bor caraghios, pe nas ochelarii cu rame groase, arunc o privire rapidă Luger-ului ca să mă încredinţez că funcţionează, ca lumea şi trag o duşcă de whisky ca pentru plecare. În timp ce-o beau, îmi doresc noroc.

Vîr arma în buzunarul drept al pardesiului. Iau receptorul şi fac numărul de la Blocul Everglade Arms. Îi informez că sînt un funcţionar de la oficiul central al poştei din Chicago şi că am o scrisoare recomandată pentru domnul Calcismo şi că vreau să ştiu dacă e acasă ca să semneze de primire.

Tipul de la tabloul telefonic îmi spune să aştept. După o clipă, mă încredinţează că domnul Calcismo va fi acasă.

Închid telefonul şi cobor la parter. Vizavi de hotel e maşina pe care mi-a pus-o Kreltz la dispoziţie. După cinci minute, intru în blocul Everglade Arms. La recepţie e un individ cu o mutră foarte inteligentă. Mă apropii de el şi-i arăt discret insigna de agent federal.

— Ascultă, amice, îi spun, s-ar putea să aibă loc unele lucruri violente pe aici. Ai datoria să te îngrijeşti ca nimeni să nu bage de seamă. Dacă n-o faci, îţi promit că te bag la zdup, fiindcă n-ai cooperat. Pricepi ce vreau să spun ?

Răspunde că pricepe perfect. Mă sui la apartamentul lui Calcismo la etajul şase.

Ajung la uşă, şi bat în ea. După o vreme un servitor japonez deschide uşa. Bănuiesc că e în serviciul lui Calcismo.

— Bună seara, îi spun. Sunt de la Societatea de telefoane. Avem o problemă cu linia domnului Calcismo şi cei de la recepţie ne-au spus să obţinem de la dumneavoastră permisiunea de-a o repara. Vrei să vii la parter cu mine ca să discuţi cu cei de la intendenţa blocului ?

Îmi răspunde c-are să vină. Închide uşa în urmă şi o porneşte cu mine spre lift. Cînd ajungem în holul de la parter, doi poliţişti în civil, agenţi de-ai lui Kreltz, intră cum am aranjat.

— Luaţi-l, băieţi, le spun, şi spuneţi-i că dacă e cuminte are să iasă de la zdup într-o lună.

Mă reped înapoi la lift, urc la apartamentul lui Calcismo şi apăs pe soneria de la intrare. După un minut se deschide uşa. În prag e un tip de vîrstă mijlocie cu umeri laţi şi o mutră şmecheră.

— Văd că suni cît poţi de tare, zice el.

— Perfect adevărat, îi răspund. Sînteţi domnul Calcismo ?

Dă afirmativ din cap. Îi pun mîna pe faţă şi îl împing brusc înăuntru, unde se împleticeşte violent. Se loveşte de un cuier de pălării şi de acolo ricoşează pe podea. Mă apropii şi închid uşa în urmă. Încearcă să se ridice. E alb la faţă de mînie şi nu-i deloc speriat.

— Ce înseamnă asta ? Am să te aranjez eu...

— Ascultă, Calcismo, îi răspund, cred că asta e o treabă serioasă şi cît de serioasă va mai deveni depinde de tine. Uite ce-ai de făcut. În acest moment te ocupi de unele afaceri particulare ale lui Jake Istria, ceva în legătură cu vînzarea de imobile, nu-i aşa ? În regulă. Ai să-i telefonezi. Ai să-i spui că

s-a întîmplat ceva important. Ai să-i ceri să se întîlnească cu tine la ora unsprezece şi jumătate astă-seară la Old Virginia Club, că va trebui să fie acolo şi să te aştepte în camera de sus, ca de obicei.

— Ah, da ? spune el. Şi cine dracu eşti tu ? Nu-ţi poţi îngădui aşa ceva cu mine. Sînt avocat. Eu...

Îl pocnesc bine şi mă apuc de lucru. Îl lovesc din nou, trimiţîndu-l dintr-o parte într-alta a încăperii, pînă nu mai ştie ce se întîmplă cu el.

După bătaia încasată tipul mă priveşte şi, credeţi-mă, îmi place, fiindcă sînt sătul de aceşti şobolani şmecheri, aceşti avocaţi de duzină, escroci care dau tîrcoale pretutindeni şi scot castanele din foc pentru gangsteri şi dau tîrcoale posturilor de poliţie de cîte ori se pare ca unul din clienţii lor riscă să fie arestat.

Continui să-l plesnesc şi să-l trîntesc prin cameră pînă cînd mutra lui începe să arate ca o reclamă pentru roşii crescute la soare. La urmă, îl pun pe un scaun. Rămîne pe loc, ca un peşte scos din apă care îşi trage răsuflarea. Mă apropii şi mă uit la el.

— Scumpul meu prieten al legii, îi spun, habar n-ai ce se întîmplă, dar îţi spun doar atît, dacă nu colaborezi cu mine ajungi la închisoarea Alcatraz unde ai să stai pînă dai ortul popii. Mă înţelegi ?

Se uită la mine. Buzele îi tremură.

— Ascultă, Calcismo, uite cum stau lucrurile. Situaţia de faţă e atît de importantă încît justifică să fac un proces fals unei canalii duplicitare ca tine, chiar dacă nu eşti vinovat de nimic. Ai ocazia să alegi. Poţi să faci ce-ţi spun eu, după care te bag la zdup. Ai să stai acolo de unul singur o lună de zile. După aceea au să-ţi dea drumul. Cînd ieşi, îţi ţii gura şi te prefaci că ţi-a plăcut. Asta are să ţi se întîmple dacă faci ce-ţi spun. Dacă nu vrei să colaborezi, ajungi la zdup. Ce-ai hotărît ?

Îşi deschide gulerul de la cămaşă şi încearcă să oprească sîngele care îi curge din nas. Se uită din nou la mine de parcă ar cîntări alternativele.

— În regulă, zice el. Am să te ascult, în orice caz.

— Perfect, amice, îi zic. Trageţi răsuflarea şi dă un telefon. După ce-ai terminat, o să plecăm de aici. Mergem vizavi pe stradă. Acolo ne aşteaptă nişte poliţai cu o maşină. Te sui frumos în maşină. Ai priceput ?

— Am priceput, spune el.

Încearcă să se scoale şi-l doare rău de tot. Arată de parcă a fost călcat de o sută de camioane pline de boxeri categoria grea.

Îl ajut. Geme şi se îndreaptă spre telefon.

La ora unsprezece şi jumătate cotesc cu maşina în dosul lui Old Virginia Club. O las lîngă un grup de pomi pe marginea drumului. Traversez şi mă îndrept pe pajişte spre spatele clubului. Am primit instrucţiunile geografice de la Kreltz.

În partea din dreapta a clădirii dau de o potecă cu pietriş ce duce la uşa de serviciu, pe unde se introduc alimentele. Uşa e încuiată, dar nu-i greu s-o deschid. Îi trag una bună cu piciorul.

Intru în club. Mă aflu pe un coridor lung cu încăperi pentru depozitarea alimentelor de fiecare parte a culoarului. La capăt se află o uşă întredeschisă. Aud o orchestră care cîntă acolo. O apuc pe coridor spre uşă. Cam la două treimi depărtare de ea se face un alt coridor la stînga.

Mă apropii de uşa întredeschisă şi trag cu ochiul. Uşiţa dă într-o încăpere pentru repetiţiile orchestrei şi bănuiesc că de cealaltă parte a clădirii se află sala principală a clubului. Închid uşa şi o încui, apoi vîr cheia în buzunar. Mă întorc şi o apuc pe coridorul care duce la stînga.

Pe la jumătatea drumului dau de o scară circulară de fier. Încep să o urc cu mare grijă. Merge la etajul doi. La capătul ei e un alt coridor în fundul căruia e o uşă de sub care se strecoară o rază de lumină.

Înaintez pe vîrful picioarelor pe coridor, deschid uşa şi păşesc înăuntru. E o cameră largă, mobilată elegant. În partea opusă uşii se găseşte un birou mare de mahon la care stă Jake Istria. E un tip voinic, la fel de voinic ca mine. Are o faţă pătrată şi un cap chel. Mi se pare un şobolan de prima mînă, atît că insult şobolanul.

— Ce pofteşti ? mă întreabă el.

Îmi scot ochelarii cu rame groase şi-i bag în buzunar. Iau un scaun şi-l trîntesc de partea opusă a biroului şi iau loc pe el.

— Uite ce poftesc, îi zic. Eşti curăţat, Jake. Eşti curăţat şi terminat. Doresc de mai mult timp să am o mică discuţie cu tine. Mă numesc Caution.

— Mda, zice el. Cred c-am auzit de tine.

— Fireşte c-ai auzit de mine. Ai primit o telegramă de la Zellara, telegrama pe care am silit-o să ţi-o trimită. Voiam să ştii că am să fiu prin apropiere. Acum am venit să discutăm, Jake, aşa că pune labele pe birou în faţa ta şi ascultă-mă, şi nu te mişca fiindcă altminteri pot deveni brutal.

Face ce-i spun. Pare surprins. Mă ridic, mă duc la uşă şi o încui. Apoi mă întorc şi mă uit la el.

— Dacă asta are să-ţi facă plăcere, Istria, îi spun eu, ştiu tot ce se întîmplă, toată povestea asta stupidă. Cum am aflat nu-i treaba nimănui, dar mai înainte de-a face ce-am de gînd cu tine, vreau să avem o mică discuţie. Cred că eşti cel mai împuţit şobolan dintre cei care merg pe două picioare. Nu există decît un alt şobolan mai rău ca tine, şi anume Yatlin, şi e atît de împuţit, încît te-a trădat. Urăsc să fac afaceri cu tipi de teapa ta. Urăsc să fac afaceri cu un tip care nu se mulţumeşte cu obişnuitele lovituri, crime, şantaj şi prostituţie, un tip care s-a apucat să se îmbogăţească de pe urma gazului otrăvitor. Bănuiesc că te-ai plictisit să te ocupi doar de crime individuale, şi ţi-ai închipuit că va fi mai bine dacă te amesteci în crime de masă. În regulă. Am să-ţi spun ce-ai să faci. Undeva, aici la Chicago, ai jumătate din formula gazului otrăvitor a lui Jamieson.Vreau s-o am şi-am s-o am. Şi cînd spun c-am s-o am, nu vreau să spun că poate am s-o am. O voi obţine fie pe căi uşoare fie pe alte căi.

Mă uit la el şi rînjesc.

— Tu eşti tipul care te-ai lăudat ca l-ai îmbăiat pe unul cu parafină, îi spun. N-am să merg atît de departe cu tine prima oară. Cred c-am să încep cu o brichetă ţinută la partea cărnoasă a degetelor, ca să văd cum îţi place.

Îmi aprind o ţigară.

— Cînd ai să pleci de aici, îi spun, Kreltz, şeful poliţiei, are să te ridice. Are să te ia la o mica plimbare şi are să te bage la zdup ca să nu poţi ieşi de acolo. Cît au să fie de brutali, atunci cînd şeful şi băieţii lui au să te ducă la închisoare dacă ai să rămîi intact sau ai să te alegi cu jumătate din coaste rupte şi cu faţa ca un burete stors, depinde numai de tine. Ei, ce-ai hotărît ?

Răsuflă adînc şi scoate un fel de fluierat. Apoi începe să zîmbească. Mă priveşte ca un şarpe otravitor furios.

— Bănuiesc că Georgette a trăncănit, zice el. Frumos din partea ei ! Dacă pun laba pe ea...

— Nu mi-aş face griji în privinţa ei, dacă aş fi în locul tău, Istria, îi spun eu. N-ai s-o mai poţi supăra pe viitor.

— Eşti sigur ? răspunde el. În regulă. Se pare că ştii totul,

nu-i aşa, amice ? Ascultă, ai o ţigară ?

Îi arunc o ţigară şi bricheta pe masă. Îşi aprinde ţigara.

— Ascultă, Caution, să ştii că nu m-ai alarmat cînd mi-ai spus că sînt terminat. N-ai fost foarte greşit. Lucrurile au mers foarte prost în afacerile noastre şi ultima escrocherie a lui Yatlin nu mi-a plăcut de loc. Mi-e silă de toate astea. Iar acum şi Georgette m-a înşelat. Cred că fata nu aştepta decît o ocazie. Bănuiesc că o merit. Orice bărbat care se încrede într-o damă îşi meritä soarta şi se pare că mi-o merit pe-a mea. Aş dori însă să pot pune laba pe damă doar pentru cinci minute. Aş aranja-o bine.

Începe să rînjească din nou. Arată ca tipul care i-a dat diavolului un curs prin corespondenţă.

— Dacă ai vorbit cu Kreltz, atunci poate că ştii că intenţionam să plec de aici, continuă el. Ştiu că am pierdut partida. Dacă aş avea cele două părţi ale formulei — jumătatea lui Jamieson şi cea a lui Grearson — aş fi putut să

vă joc pe toţi pe degete, sînt sigur. Am impresia că treaba asta mă depăşeşte. Trage un fum din ţigară. Dar trebuie să recunoşti, Caution, spune el, că pot să colaborez frumos sau pot să vă fac o groază de neplăceri. Iar dacă tu şi poliţaii vă purtaţi urît cu mine, cred că pînă la urmă veţi obţine informaţiile, dar s-ar putea să dureze ceva timp, aşa că ce-ar fi, dacă noi doi cădem de acord acum ?

— Nu eşti în poziţia să negociezi, îi spun. Nu negociez cu tine, Istria. Ai să primeşti ce meriţi şi cred că te poţi alege uşor cu o condamnare între cincisprezece şi douăzeci de ani.

Dă indiferent din umeri.

— Mda, poliţaiule, zice el, s-ar putea să fie adevărat, dar unii au ieşit de la puşcărie şi poate c-am să reuşesc şi eu s-o fac. În orice caz, sînt gata să iau o vacanţă de odihnă.

— Nici să nu te gîndeşti, Istria, îi răspund eu. Spune-mi ce

ştii. M-am plictisit să privesc mutra ta de şobolan.

— În regulă, zice el. În bibliotecă se află un seif, în dosul rafturilor cu cărţi. Nimeni nu ştie de el, nici măcar Georgette. Am pus acolo formula azi-dimineaţă. Butonul de pe partea dreaptă a bibliotecii face să se mişte rafturile într-o parte. În dos, se găseşte seiful. Cheia de la seif e în cabinetul meu de aici la litera C.

— În regulă, îi spun, te duci şi-o aduci.

Se ridică, înconjoară biroul şi se îndreaptă spre cabinet. Îmi vine gîndul c-a acceptat prea uşor şi că va încerca ceva. Are să încerce ceva fiindcă nu are mari speranţe.

Vîr mîna dreaptă în buzunar. Merge la cabinet şi trage în afară sertarul de oţel. Înăuntru, atîrnate de cîrlige văd o mulţime de chei. Băgă mîna înăuntru şi ia o cheie şi în acelaşi timp îşi vîră repede mîna stîngă în acelaşi cabinet şi se întoarce brusc. Are un revolver în mînă.

Ridic arma în buzunarul pardesiului în timp ce el trage. Primul glonţ trece pe lîngă urechea mea stîngă. Apăs pe trăgaciul Lugerului în timp ce cel de-al doilea glonţ al lui îmi ia pielea de pe coaste, îl nimeresc direct în stomac. Se împleticeşte şi cade. Îi mai trimit două gloanţe în ţeastă. Se decide să dea ortul popii.

Mă duc şi iau cheia din mîna lui. Aud la parter zgomotul făcut de nişte oameni care aleargă. Bănuiesc că Kreltz a auzit împuşcăturile. Descui uşa.

Kreltz şi doi poliţai dau buzna înăuntru. Se uită de jur-împrejur.

— Văd c-a încercat să fie dur şi nu i-a mers. Cred că asta a fost cea mai bună metodă să scăpăm de el.

Se uită la mine şi rînjeşte.

— Cînd te gîndeşti la asta, spune el, mi se pare soluţia cea mai potrivită.

— Şi eu cred la fel, Kreltz, îi zic eu.

Atît că, nu mă gîndesc la el. Bănuiesc că mă gîndesc la Georgette.

De-abia a trecut de douăsprezece şi jumătate la prînz.

Mă strecor în hotelul Depeene, mă furişez în lift şi urc la apartamentul lui Istria. Am telefonat că vin. Georgette deschide uşa.

Îi arunc o privire rapidă. Poartă un fel de rochie lungă neagră şi arată ca dama pentru care au pornit războaiele greceşti. E nemaipomenită !

Intrăm.

Apartamentul e formidabil. Bănuiesc că gangsterii ştiu cum să-şi mobileze locuinţele. Georgette se duce să-mi prepare o băutură şi mi-o aduce.

— Ascultă, Georgette, îi spun, trebuie să operăm rapid. Trebuie să rezolvăm afacerea. Să-ţi spun mai întîi ce s-a întîmplat cu Jake. E mort. Am voit să ajung la o înţelegere cam neplăcută cu el şi a pretins că e de acord. În timp ce scotea cheia de la seiful din perete, a încercat o manevră cu un revolver. A trebuit să-l împuşc. S-a stins ca o lumînare.

Se bălăbăne puţin pe picioare. O prind de umeri.

— Nu te agita, fetiţo, îi zic eu. E cel mai bun lucru care ţi se putea întîmpla. Poate că acum ai să ai o şansă.

— Ştiu, spune ea, ştiu, dar e un şoc...

Îşi pune braţele în jurul umerilor mei şi începe să plîngă ca un copil mic. O aşez într-un fotoliu, ma apropii de bufet şi îi pregătesc o băutură. I-o aduc.

— Ascultă, Georgette, încetează să te mai porţi ca un copil mic. De acum înainte, ai de făcut treaba unui bărbat, aşa că închide robinetul. Nu-mi place ca ajutoarele mele să fie nişte neputincioşi. Pricepi ?

Îmi zîmbeşte uşor. Vă spun că dama e scumpă.

— Ce vrei să fac, Lemmy ? mă întreabă ea.

— Uite despre ce e vorba. Fii atentă şi nu face greşeli. Cîte telefoane sînt în apartament ?

— Două, unul în bibliotecă şi altul în camera mea.

— În regulă. Du-te acum în camera ta. Telefonează în Mexic şi cere-le să te pună imediat în legătură cu teatrul de revistă Elvira, la Mexico City. Cînd primeşti legătura cu teatrul, cere să vorbeşti cu Zellara în cabina ei. Spune-le s-o găsească în mare grabă, fiind o chestiune de viaţă şi de moarte. Perfect. Cînd Zellara vine la telefon, trebuie să fii

foarte nervoasă. Trebuie să te porţi de parcă ţi-ai ieşit din minţi. Uite ce-i spui :

— Îi spui că aici a mers foarte prost. Că Lemmy Caution a dat totul la iveală. Spune-i că acum o oră, Caution şi poliţaii au arestat pe soţul tău Jake Istria pe acuzaţii nedrepte. Spune-i că Lemmy Caution l-a informat pe Jake că are să primească douăzeci de ani într-un penitenciar federal. Mai spune-i că ai apucat să vorbeşti cu Jake pentru cîteva minute la sediul Poliţiei. Spune-i că Jake ţi-a cerut să iei imediat legătura cu Zellara şi că el doreşte ca ea să trimită jumătatea lui de formulă bandei lui Yatlin de la Paris. Spune-i că ai formula, că te aşteaptă un avion aici ca să mergi la New York cu Tony Scalla şi cu formula şi de acolo iei un vapor spre Franţa. Spune-i că Jake ţi-a comunicat că va trata cinstit cu Yatlin, că în clipa cînd Yatlin va avea ambele părţi ale formulei la Paris, va înştiinţa guvernul federal că dacă nu-l eliberează imediat pe Jake, atunci va vinde formula unei puteri străine.

— Spune-i că Yatlin ştie că guvernul federal va face orice ca

să ţină formula în siguranţă şi că are să le ofere lui Jake şi Yatlin o graţiere şi un milion de dolari în schimbul formulei. Şi după ce i-ai spus toate astea, mai întreab-o şi unde va trebui să mergi la Paris. Unde poţi lua legătura cu banda lui Yatlin acolo. Ai priceput ?

Am pus-o să repete. A priceput totul.

O duc în dormitor şi înşfac telefonul. Chem operatorul principal şi îi spun că domnul Zetland V. Kingarry doreşte ca toate liniile telefonice să fie blocate spre Mexic, cu excepţia celei pe care o va folosi chiar acum pentru localul Elvira din Mexico City. După ce iau legătura acolo, să le spună că

doamnă Georgette Istria vrea să plaseze o chemare telefonică personală şi urgentă pentru Zellara. Îi cer telefonistului să se mişte de parcă avea jar pe coadă.

Îmi cere să aştept cinci minute.

O las pe Georgette lîngă telefon şi mă reped în bibliotecă. Găsesc butonul, mişc rafturile şi văd seiful.

Vîr cheia în broască şi o întorc. M-a năpădit transpiraţia. Nu cred c-am fost vreodată atît de nervos.

Uşa se trage de-o parte. Înăuntru seifului se găseşte o cutie mare de piele închisă cu un fermoar. E îmbrăcată într-o pînză impermeabilă folosită de guvern şi îmi sare inima cînd observ că ambele sigilii federale sînt intacte. Bănuiesc că Jake n-a crezut că ştie atîta chimie, ca să fi destul de curios să se uite la formulă.

Vîr servieta la subţioară şi trag cu urechea. Prin uşa întredeschisă o aud pe Georgette vorbind. După o vreme reia conversaţia. Are pe fir pe Zellara !

Discuţia continuă. Georgette îşi joacă bine rolul. Pretinde că e foarte speriată. Plînge la telefon şi se comportă ca o nebună. O aud cînd îi spune lui Zellara despre avion şi celelalte lucruri pe care i le-am comunicat.

— Da... da, înţeleg. Va trebui să merg la Armine Lodge la Neuilly, lîngă Paris. Să-l caut pe doctorul da gardă...

Mă prăbuşesc într-un fotoliu. Îmi vine să urlu de bucurie. Am obţinut contactul şi cu puţin noroc am să-l înhaţ pe şobolanul de Yatlin şi să-l buşesc unde îl doare.

Ridic telefonul din bibliotecă. Cer legătura cu agentul de serviciu la Biroul Federal de la Chicago. Aştept. După o vreme vine la telefon. Îi spun cine sînt.

— Ascultă, îi zic, am o cutie de piele aici, sigilată de guvernul federal. E extrem de important. Această cutie poate porni cincisprezece războaie şi cîteva revoluţii. Vino imediat şi-o ia, fiindcă mă grăbesc să plec la New York cu

un avion chiar acum. Ia şi tu un avion şi mergi imediat la Washington. Cînd ajungi acolo dă-i cutia în mînă lui Edgar Hoover şi numai lui. Ai priceput ?

Îmi spune c-a priceput şi că va sosi într-o clipă.

Mă duc şi mă servesc cu o mică băutură. Georgette intră în cameră şi rămîne pe loc cu ochii la mine.

— Georgette, îi zic eu, se pare c-am reuşit să dăm lovitura. Du-te şi fă-ţi geamantanele. Te iau cu mine. Am aranjat să avem un avion şi plecăm la New York să luăm vaporul.

Pare cam obosită. Bănuiesc că e din pricina tensiunii.

— Mă bucur, Lemmy, zice ea.

Se apropie şi îşi pune mîna într-a mea. Apoi se prăbuşeşte. O prind în timp ce cade. Vă spun că Georgette e nemaipomenită.

Arată formidabil pînă şi atunci cînd leşină.

CAPITOLUL 10

O SĂ VĂ SURPRINDĂ

V-am spus între timp, băieţi, că eu sînt un tip căruia îi place să stea culcat şi să se gîndească. Credeţi-mă, c-am avut destul timp pe acest vas ca să nu fac altceva.

Să nu vă intre în cap ideea că această călătorie n-avea să fie decît un drum plăcut cu grozava Georgette, tenis pe punte, băuturi la bar şi plimbări la lumina lunii, ca şi acele lucruri care merg bine cu plimbările la lumina lunii.

Eu sînt presupus a fi Tony Scalla şi nu sînt aşa de fraier ca să mă arăt pe vas împreună cu Georgette, în cazul c-ar mai fi cineva aici care să mă recunoască.

Aşa că ce fac ?

Stau în cabină de cinci zile, mă plimb pe bord de unul singur noaptea tîrziu cînd nu e probabil să fiu văzut şi mă distrez întrebîndu-mă care tipi încearcă s-o cucerească pe

Georgette şi cum reacţionează ea cînd n-o mai supraveghez şi

cînd ştie că soţul ei e mort şi nu mai deranjează pe nimeni. Îmi vine gîndul că am noroc că sînt cel care l-a curăţat pe Jake, iar apoi ajung să mă plimb de unul singur prin sufrageria vasului, scobindu-mă în dinţi c-o scobitoare şi cîntînd : „Aş vrea să ştiu cine mi-a luat iubita.“

Am destulă vreme ca să mă întreb, vă asigur.

E o noapte frumoasă. Mă duc, deschid un geam şi mă uit afară. Oceanul mi se pare şi el frumos şi undeva aud orchestra executînd un cîntec care îmi place. Cîntecul mă face să mă gîndesc din nou la Georgette. Poate că voi, băieţi, vă închipuiţi că sînt niţel îndrăgostit de dama asta, şi poate că aveţi dreptate. Are tot ce vrei : o înfăţişare superbă, e deşteaptă, şi e curajoasă, şi bănuiesc că e şi genul de damă gata să se stabilească undeva cu tine şi să se ocupe de creşterea puilor de găină, asta fiind una din ocupaţiile care cred că m-ar atrage atunci cînd nu alerg după criminali prin lumea întreagă.

Mi-a intrat în cap ideea că într-o bună zi, cînd tot acest balamuc va fi lămurit, c-am s-o cer pe Georgette în căsătorie în stil mare, chiar dacă am să mă aleg cu o labă peste mutră.

Ce naiba am să fac cînd ajung la Paris e un alt lucru care îmi dă mult de gîndit.

Gîndiţi-vă şi voi. Trebuie să-mi ţin gura în privinţa misiunii. Trebuie să nu fac prostii şi să mă îngrijesc şi de Georgette atunci cînd am să pun mîna pe jumătatea de formulă scrisă de Grearson.

Yatlin va fi fără îndoială la Paris, iar dacă el sau vreunul din bandiţii care lucrează pentru el — şi sînt sigur că sînt destui ticăloşi — miros că am sosit şi anchetez, au să mă

ciuruiască şi-am să arăt ca un vechi fotoliu mîncat de molii.

Dar ceea ce mă nelinişteşte cel mai mult e Georgette. Dama asta va trebui să acţioneze de una singură cînd ajunge la Paris. Ea va trebui să intre în legătură cu Armine Lodge, localul folosit de banda lui Yatlin.

Poate că Yatlin şi complicii lui sînt la Paris, şi poate că Zellara a sfătuit-o să meargă acolo ca să ia contact, şi să dea peste cineva din bandă care ar putea s-o ducă la locul de unde operează Yatlin.

Aşa că Georgette e de una singură din cauză că banda lui Yatlin o aşteaptă să sosească împreună cu Tony Scalla cel adevărat. Ar fi un dezastru dacă m-aş duce şi eu la întîlnire şi unul din bandiţi ar şti cine sînt.

Deci, indiferent de planul nostru cînd ajungem acolo, va trebui să-l modificăm aşa încît Georgette să mă poată informa de unde să încep ancheta, după care cred că mă pot ocupa singur de ea.

Îmi torn un pahar de băutură şi dau drumul la picup. Mă consolez că voi intra curînd în acţiune, fiindcă stewardul mă informează că mîine seară ajungem la Le Hâvre în Franţa.

Sînt cam neliniştit şi nu ştiu de ce, mai ales că nu e genul meu să fiu neliniştit decît dacă e ceva în mare neregulă.

Stewardul bate la uşă şi îmi spune că operatorul telegrafic vrea să vorbească cu mine. Pleacă şi în cabină intră un ofiţer.

— Am primit o telegramă pentru dumneata, domnule Scalla, zice el, şi mi s-a cerut să v-o înmînez personal. Regret că n-am avut ocazia să vă văd mai mult în timpul călătoriei. Sau poate nu vă place oceanul.

Îi răspund că nu sînt un marinar foarte bun şi că marea mă face întotdeauna să văd dublu, printre altele. Bea şi el un pahar şi pleacă.

Deschid telegrama. E adresată lui Tony Scalla, pe vasul French Line. Iată ce cuprinde :

„Sfătuim să iei legătura imediat cu biroul întreprinderii la Paris. stop. Piaţa în cădere. Stop. Tata.“

Iar asta însemnă :

„Te instruim să iei legătura cu ambasada Statelor Unite la Paris la sosire. stop. Ai grijă ce faci. stop. Directorul Biroului Federal de Investigaţii.“

Asta-i culmea !

Ard telegrama, mă aşez şi fumez mai multe ţigări, întrebîndu-mă ce s-a întîmplat. Bănuiesc că dacă cei de la cartierul general din Washington au telegrafiat ambasadei Statelor Unite la Paris, dîndu-i informaţii despre mine, asta înseamnă că s-a petrecut ceva important de cînd am plecat din New York. Ce nu-mi place în special e acel „Ai grijă ce faci“ care e o expresie folosită doar atunci cînd te aşteaptă probleme mari şi, de fiecare dată cînd dau de probleme, aş vrea să ştiu de unde vin.

Iar în momentul de faţă nu ştiu multe, căci în general am făcut presupuneri.

În fine, trebuie să acţionez. Mă uit la ceas. Mă aşez la masa de scris şi îi scriu o notă lui Georgette :

„Dragă Georgette.

Ajungem la Le Hâvre mîine după-amiază sau seara. Iată ce vreau să faci. După ce treci de vamă, mergi direct la Paris cu trenul. Cînd soseşti acolo, du-te direct la hotelul Grande-Claremond şi înregistrează-te ca doamna Georgette Istria.

Spune-i funcţionarului de la recepţie că vrei un apartament cu un dormitor, un salonaş şi telefon. Menţionează în trecere că aştepţi vizita prietenului tău, domnul Scalla şi că atunci cînd soseşte sau îţi telefonează

să fie pus pe loc în legătură cu tine. Asta are să mă ajute să luăm mai uşor contact.

Dacă mă vezi pe punte, nu-mi da nici o atenţie.

Am să fiu la Paris înaintea ta. Am să iau un avion de la Le Hâvre şi am să sosesc acolo mai repede, fiindcă s-a întîmplat ceva şi vreau să ştiu ce anume.

După ce tragi la hotelul Grande-Claremond du-te la culcare şi încearcă să te odihneşti bine. Nu cred că am să intru în legătură cu tine pînă poimîine.

Salut, draga mea, Tony.“

Am sigilat scrisoarea şi am sunat după steward. I-am dat zece dolari şi i-am spus să lase nota stewardesei doamnei Istria atunci cînd se întoarce în cabină.

Mai fumez o ţigară şi mă duc la culcare. Patul mi s-a părut întotdeauna un loc plăcut atunci cînd nu eşti sigur de nimic şi cu atît mai plăcut cînd ştii că nimic nu-i sigur.

Cînd vasul trage în portul Le Hâvre, nu-mi mai pierd timpul. Am noroc la vamă şi trec de ea rapid. Iau un avion de pasageri care a venit după clienţi. Pilotul se întoarce la Paris. Trebuie să fie ziua mea norocoasă.

În timpul zborului, mă fac comod şi reflectez. La ora unsprezece fără un sfert ajungem la aeroportul Le Bourget. Iau un taxi şi-i spun şoferului să se grăbească. Mergem direct la Hotel Wellington, un loc foarte liniştit, unde mă înscriu sub numele de Tony Scalla şi primesc o cameră cu telefon.

Mă sui în cameră şi aştept pînă îmi vin bagajele. Apoi dau un telefon la ambasada Statelor Unite şi spun că vreau să vorbesc cu ofiţerul superior de serviciu şi le spun că numele meu e Tony Scalla. După o vreme, vine la aparat.

— Bună seara, domnule Scalla, zice el. Dar, înainte de orice, există oare un alt nume, probabil numele unui prieten, pe care aţi dori să-l menţionaţi ?

— Mda, îi spun. Am un bun prieten. Se numeşte Zetland V.T. Kingarry.

— În regulă, domnule Scalla. Avem o scrisoare pentru dumneavoastră. A sosit acum două zile. Unde v-o putem trimite ?

Îi spun tipului că stau la Hotel Wellington şi-i cer să nu trimită scrisoarea, indiferent despre ce e vorba, printr-unul din angajaţii ambasadei, ci printr-un serviciu local de mesagerie.

Se declară de acord. Îmi spune că se numeşte Varney şi că a primit instrucţiuni ca să stea la ambasadă pentru a-mi fi la dispoziţie de cîte ori am nevoie de el. Îi mulţumesc şi închid telefonul.

Mă plimb prin cameră şi mă întreb ce conţine scrisoarea. Bănuiesc că e o telegramă de la directorul Biroului Federal de Investigaţii şi cred c-a expediat-o cam la zece, douăsprezece ore după plecarea vasului spre Franţa. Oricum, am să aflu în curînd.

Între timp, mă gîndesc să intru niţel în acţiune. Iau cartea de telefon şi caut numărul agenţiei Hinks. Această agenţie e o întreprindere americană de detectivi condusă de Cy Hinks, un tip cumsecade care lucrase odinioară pentru poliţia din New York şi care acum cîştigă o groază de bani făcînd afaceri la Paris şi scoţînd pe tinerii bogaţi din încurcături, de cîte ori intră la apă ca urmare a legăturilor cu doamne nostime.

Cînd obţin legătura cu biroul, aflu că Cy a plecat acasă şi după o mulţime de baliverne, spunîndu-le că sînt, de fapt, fratele lui, primesc numărul lui de telefon de acasă. După cinci minute îl prind la telefon.

— Ascultă, Cy, nu vreau să-ţi dau un nume fiindcă uneori telefoanele pot fi primejdioase, dar dacă nu mi-ai recunoscut vocea, poate c-ai să-ţi aminteşti în schimb de

mica afacere de la Ivy Road, lîngă Albany. Dacă ai să ţi-o aminteşti, atunci ai să-ţi aminteşti şi de tipul care era cu tine acolo.

— Pricep, zice el. Cred că ştiu cu cine stau de vorbă.

— În regulă. Uite ce te rog să faci. E vorba de o damă care a tras la Hotel Grande-Claremond astă-seară. A debarcat de pe

vas, la Le Hâvre. Are să sosească la Paris cu trenul. Eu stau la Hotel Wellinton sub numele de Tony Scalla. Dama asta arată grozav şi momentan ne este de mare folos. Mi-a trecut prin minte că poate ai cîţiva băieţi certaţi cu legea care ar fi dispuşi s-o aştepte să ajungă la hotel şi să se intereseze de activitatea ei. E cu putinţă să fi ghicit că soseşte de la Le Hâvre. Ai înţeles ? îmi răspunde c-a înţeles,

— Perfect, îi spun. Trimite cîţiva băieţi de încredere acolo, unii mai inteligenţi care nu seamănă a copoi. Spune-le să ia cameră la hotel. Avem nevoie de oameni care arată bine şi ştiu să se poarte.Spune-le să aibă arme la îndemînă. Nu trebuie însă să le folosească decît în caz de mare urgenţă. Nu vreau împuşcături, dar dacă lucrurile se încurcă serios şi dama e în primejdie adevărată, pot să intre în acţiune şi să tragă cît vor. fiindcă e în regulă. M-ai urmărit pînă aici ?

Îmi răspunde că ştie exact ce vreau şi că se va ocupa de asta imediat. Îi spun c-am să intru în legătură cu el în următoarele două, trei zile şi poate găsim timp să stăm de vorbă.

Închid telefonul şi comand o sticlă de coniac. Mă simt foarte obosit. Ascuns în cabină zile întregi nu-i ceva potrivit temperamentului meu. Cînd termin de turnat coniacul, un mesager de la o agenţie teatrală de bilete soseşte cu scrisoarea de la ambasadă. Îi dau un dolar bacşiş, tipul o întinde, după care încui uşa şi mă aşez la masa de toaletă

sub lumina lămpii ca să descifrez şi apoi să citesc scrisoarea şi cînd termin sînt gata să fac un atac de inimă.

„Secret al Guvernului Federal.

Sediul General al Biroului Federal de Investigaţii la Washington. Număr de identificare 427/B.

Către Samuel H. Caution, transmis telegrafic prin intermediul ambasadei Statelor Unite la Paris.

În privinţa cazului Jamieson-Grearson. stop. Directorul Biroului informează pe agentul special Samuel H. Caution de următoarele evenimente care s-au petrecut de la plecarea agentului special Caution de la New York.

1. Formula Jamieson dată de către Caution agentului de serviciu al biroului la Chicago a fost examinată şi declarată falsă. stop. Deşi formula e scrisă în acelaşi limbaj ştiinţific, numerele, codurile, cantităţile şi denumirile elementelor chimice au fost schimbate. Cutia de piele care conţine această formulă este fără îndoială cea originală, folosită la păstrarea documentului. Îmbrăcămintea impermeabilă este de asemenea cea originală iar sigiliile federale, intacte, au fost înlăturate de un expert şi înlocuite după ce formula falsă a fost pusă în cutie. Se pare că această schimbare a avut loc la scurt timp după sosirea la Chicago a agentului special Caution. Introducerea formulei false în cutia originală sigilată a avut ca scop cîştigarea de timp. Situaţia e cu atît mai complicată cu cît ca urmare a informaţiilor date de agentul de serviciu de la Chicago, atestînd ca formula Jamieson i-a fost înmînată, controlul la toate punctele de vamă şi frontieră a fost slăbit.

2. În legătură cu Pinny Yaltin. Informaţiile primite de directorul Biroului la Washington denotă că Pinny Yaltin a fost împuşcat şi ucis noaptea trecută într-un apartament din Mexico City. Directorul culege noi informaţii şi, odată

obţinute, vor fi comunicate la timpul cuvenit ambasadei Statelor Unite la Paris.

3. În legătură cu Zellara. În ce priveşte cererea de informaţii făcută de agentul special Caution asupra unui posibil cazier judiciar, s-a stabilit că femeia a stat de mai multe ori la închisoare, atît într-o casă de reeducare cît şi în penitenciare federale. Un cazier complet, cu amprentele digitale, ca şi specimene ale scrisului ei, se află la penitenciarul de femei din Oklahoma.

4. O fotografie a acestei femei, al cărei nume întreg este Zellara Magdalena Riozos, împreună cu cele ale unor complici, au fost obţinute şi trimise editorului versiunii franceze a lui The New York Times la Paris. Acest domn a primit instrucţiuni să furnizeze o copie imediat ce primeşte o cerere din partea lui Tony Scalla şi să trateze chestiunea cu înaltă confidenţialitate. Directorul Biroului de la Washington doreşte să-l sfătuiască pe agentul special Caution ca, ţinînd seama de importanţa anchetei în care e angajat ca şi de faptul că această anchetă se desfăşoară acum pe teritoriu străin, să procedeze cu cea mai mare atenţie. Noroc. Citeşte şi distruge.“

Citesc textul din nou şi apoi îl ard. Mă aşez pe un scaun şi fumez o ţigară. N-am să vă spun, băieţi, înjurăturile pe care mi le trag, fiindcă mă bate gîndul că sînt cel mai mare fraier din lume, că m-am lăsat tras pe sfoară şi că am fost dus cu vorba mai rău decît orice idiot care s-a numit vreodată agent federal de investigaţii.

Dumnezeule, ce mare cretin pot să fiu !

Apuc telefonul şi cer recepţia. Le cer să trimită un mesaj la redacţia pariziană a ziarului The New York Times ca să ia legătura cu editorul de noapte şi să-i ceară fotografiile pe care le are pentru domnul Tony Scalla. Îmi promit c-au s-o facă.

Bat încăperea de jos în sus şi încep să reflectez adînc. Aşadar, Pinny Yatlin a fost împuşcat la Mexico City. Asta înseamnă că n-a venit niciodată în Franţa, că a rămas acolo, ceea ce, va trebui să recunoaşteţi împreună cu mine, mi se pare un lucru foarte ciudat. Fireşte, e cu putinţă să fi angajat pe cineva care să se ocupe de afacere aici, cineva în care avea

încredere, deşi îţi vine să crezi că Yatlin ar fi sosit aici peste cap. Ar fi fost în mult mai mare siguranţă la Paris decît la Mexico City. Un alt fapt interesant e acela c-a fost împuşcat în faţa unui bloc cu apartamente. Sînt gata să pariez c-a fost împuşcat în faţa casei lui Zellara, pe acea alee care ducea la stradă. Aleea pe care m-au dus în noaptea cînd Yatlin şi băieţii lui au încercat să mă cureţe.

Va trebui să recunoaşteţi că e un lucru extraordinar că Yatlin, care e foarte şmecher şi abil, a fost împuşcat exact în acest moment, după ce Istria a acceptat propunerea lui de a-i înmîna jumătate din formulă.

Bănuiesc că asta a şi făcut. Istria a trimis jumătatea de formulă fie înainte ca eu să ajung la Chicago, fie după sosirea mea acolo şi toate poveştile pe care mi le-a spus Tony Scalla, toate prostiile pe care micuţa Georgette mi le-a relatat, folosind silueta ei nostimă şi ochii ei albaştri şi pătimaşi n-au folosit decît ca să mă tragă pe sfoară destul timp ca Istria să aibă timp să-şi facă aranjamentul cu Yatlin, şi ca să poată trimite jumătatea de formulă autentică a lui Jamieson şi s-o înlocuiască în cutia federală cu una falsă. Nu-i aşa c-a fost şmecher ?

Pentru că dacă cel care are formula întîrzie niţel, atunci are să scape foarte uşor, deoarece în momentul cînd eu înmînez formula falsă celor de la Washington, paza la

punctele de frontieră are să slăbească. Spuneţi şi voi dacă n-am fost un fraier.

Sînt unele lucruri în afacerea asta pe care nu le pricep. Lipseşte ceva. Mă plimb de colo-colo prin încăpere şi mă gîndesc la o mulţime de operaţii pe care le pot face. Dar ce să fac, de fapt ? Va trebui să stau aici o vreme şi să aflu ce se întîmplă.

După un timp, bate cineva la uşă. Este baiatul de serviciu

de la hotel cu pozele de la The New York Times. Îi dau un dolar, apoi scot poza din plic şi o duc la lumină.

Şi cînd o privesc, îmi vine să scot un urlet care se poate auzi pînă în China.

Poza are pe ea două femei şi doi bărbaţi. Cele două femei sînt Zellara şi Fernanda ! Nu ştiu cine sînt cei doi tipi. Întorc poza pe dos şi citesc cele scrise :

„*Señora* Fernanda Martinas a reuşit să obţină eliberarea condiţionată a surorii ei Zellara Riozos de la Penitenciarul de femei din Oklahoma.“

Sfinte Dumnezeule ! Aşadar, Fernanda este sora lui Zellara şi damele astea blestemate m-au făcut să arăt ca ceva găsit de o pisică sub o cracă în grădină, ceva care n-are chef să mănînce.

Pun fotografia pe birou şi mă prăbuşesc într-un fotoliu. Am priceput ce se întîmplă. Deşteptul de Caution a lămurit lucrurile doar în ultima clipă, cînd e prea tîrziu şi nu mai foloseşte la nimic.

Stau şi mă uit în oglinda din faţa mea şi îmi dau seama că privesc pe cel mai mare fraier care a avut vreodată o insignă „G“[1].

Bănuiesc că am priceput ce s-a întîmplat fiindcă operaţia nu a fost pusă la cale de Jake Istria sau de Pinny Yatlin. Îţi

[1] Gun man.Vezi nota anterioară.

sare în ochi cale de-o poştă că operatorii sînt cele două dame şi, dintre ele, îi dau premiul întîi micuţei mele prietene Fernanda Martinas.

Mai ţineţi minte ce v-am spus, băieţi, cînd m-am întors de la *hacienda* la casa lui Fernanda din Mexico, în noaptea cînd l-am găsit pe Pedro mort. Mai ţineţi minte cum am reconstituit faptele şi ca v-am mai spus că reconstituirea e dubioasă. Pai, am avut dreptate.

Cred că ştiu acum motivul pentru care Fernanda l-a împuşcat pe Pedro şi care nu era acela de a-mi salva viaţa.

Stau aici şi mă trec fiori şi sînt cam disperat, o stare pe care n-o am de obicei. Îmi spun că am intrat la apă şi că dacă voi face ceva ca lumea pentru mine şi pentru alţii, atunci va trebui să nu ma grăbesc şi să-mi folosesec creierii.

Brusc şi fără nici o explicaţie, îmi trece prin minte remarca mamei mele, atunci cînd mi-a spus că poate am să realizez ceva în viaţă daca vreo damă n-are să mă sfîşie între timp. Avea dreptate nu-i aşa ? Fiindcă bănuiesc c-am fost sfîşiat de trei dame, nu de una, iar aceste dame sînt Fernanda Martinas, Zellara Riozos şi Georgette Istria.

Trebuie să intru în acţiune. Înşfac telefonul şi chem din nou pe Cy Hinks. După cîteva minute, amicul se scoală din pat şi mă ascultă.

— Ascultă, Cy, îi spun. Am dat de dracu. Am nevoie de ajutorul tău urgent. Spune-mi, ai trimis cei doi băieţi la Hotelul Grande-Claremond ?

Îmi răspunde că a trimis nu doi, ci trei. Unul dintre ei s-a angajat drept chelner şi ceilalţi doi au tras ca oaspeţi. Îmi spune că doamna Istria a sosit la hotel la timp şi că are un apartament la primul etaj, dar că s-a culcat.

— În regulă, îi zic. Uite ce vreau să faci, Cy, şi nu da greş. Te dai jos din pat şi-o faci chiar tu. Îndiferent cît are să

coste. Închiriază o maşină şi du-te la Neuilly. Acolo ai să găseşti un local numit Armine Lodge. Trebuie să afli tot ce se poate despre proprietari, de unde vin şi cu ce se ocupă. Obţine un plan al casei chiar dacă trebuie să mituieşti cu un milion pe cineva de la primărie. Trebuie să ştiu absolut tot despre Armine Lodge şi toţi cei care au circulat pe acolo în ultimul an. Nu începe să mă baţi la cap că-i noaptea tîrziu. Intră în acţiune. Trezeşte pe toată lumea. Spune-le băieţilor tăi că ai

la dispoziţie un milion de dolari şi că vrei să-l împărţi cu ei, dar obţine-mi informaţii de încredere. Dacă locuieşte cineva acolo, află de unde se aprovizionează, la ce oră vin cei cu alimentele, ce scrisori sosesc şi cîte telefoane au. Încearcă să descoperi tot ce se poate despre acest loc. Cînd ai terminat, raportează-mi imediat şi, nu uita, Cy, că de data asta lucrezi pentru Unchiul Sam.

— De acord. Am înţeles. Am să pornesc la lucru. Dar aş da orice să pot petrece o noapte în pat.

Termin convorbirea şi pun telefonul în furcă. Îmi scot haina, îmi desfac gulerul de la cămaşă şi mă întind în pat. Îmi spun că veştile aflate despre Yatlin, moartea lui, ca şi poza la care m-am uitat, cea care le arată pe Fernanda şi pe Zellara ca surori, au completat tabloul în ce priveşte această afacere.

Judecaţi singuri. Fernanda şi Zellara sînt surori. Zellara a fost nevasta legitimă a lui Pedro Dominguez. Mai tîrziu, Pedro se încurcă cu Fernanda şi Zellara cu Yatlin.

Ei şi ? Păi uite cum stau lucrurile. Dominguez e împuşcat de Fernanda iar Yatlin e împuşcat de Zellara.

Sper c-aţi priceput ce se întîmplă.

Iau o ţigară din cutia de pe marginea patului şi o aprind. Cînd mă uit la ţigară văd pe ea „Lucky Strike“. Rînjesc. Îmi

amintesc cînd am mai vazut aceste cuvinte, atunci cînd discutam cu Georgette, şi cînd am crezut că e o şansă neaşteptată. Halal de-aşa şansă !

Mă uit la tavan prin norii de fum şi încep să înţeleg întreaga afacere. Iată despre ce e vorba :

Pinny Yatlin a sosit la Mexico City pentru că Chicago e un loc primejdios pentru el. Într-un fel sau altul, află despre cei doi chimişti şi formula de gaz otrăvitor, ca şi despre *hacienda* din deşert. Ia legătura cu Jake Istria şi îi propune o lovitură în stil mare. Istria îi spune să se apuce de treaba imediat, aşa că Yatlin începe să pună lucrurile la cale.

În primul rînd, are nevoie de un mexican care să făptuiască omorul la *hacienda* şi Zellara îi spune ca ştie persoana indicată : Pedro Dominguez e omul de care are nevoie Yatlin. Aşa că-l angajeaza pe Pedro. Pedro trebuie să găsească o slujbă de paznic la *hacienda* şi să omoare pe chimişti cînd va veni vremea.

În regulă. Între timp, Pepper află şi el ceva despre asta. Nu ştie exact despre ce e vorba, dar crede că merită să cerceteze. Încearcă să obţină informaţii de la Zellara pentru că îşi închipuie că o poate forţa să colaboreze, deoarece are cazier judiciar în Statele Unite. Zellara îl informează pe Yatlin şi Yatlin îşi dă seama că Pepper trebuie lichidat.

Aşa că Zellara îl pune pe Pepper în legătură cu Pedro care a primit instrucţiuni ca să-l omoare pe Pepper cu primul prilej. Momentan, Pedro e încurcat cu Fernanda Martinas. Pedro nu-şi poate ţine gura. Îi spune totul lui Fernanda. Bănuiesc că Fernanda l-a înştiinţat pe Pinny Yatlin că ar fi o idee nemaipomenită să-l tragă pe sfoară pe Istria, să aducă ambii chimişti la *hacienda*, să ia ambele părţi ale formulei iar apoi să-l şantajeze pe Istria pentru optzeci la sută din răsplată. Ce putea Istria să facă ?

Şi mai cred că Fernanda a fost cea care, atunci cînd Istria a devenit bănuitor, a ordonat răpirea lui Grearson la frontieră mai înainte ca el să apuce să sosească la *hacienda*. Yatlin se declară de acord să procedeze astfel. Habar n-are că Istria are să-şi trimită unul din bandiţii lui, împreună cu complicea acestuia, ca să pozeze drept turişti prin deşert şi să arunce în aer *hacienda* şi să vadă ce se întîmplă în continuare.

Aşa că Fernanda şi Istria devin foarte bănuitori şi pun ceva la cale.

Iată deci ce s-a întîmplat. În timpul confruntării, Pepper, care se afla acolo, e omorît. Se pare că şi Jamieson e ucis, deşi nu există o urmă a cadavrului. A avut însă loc o explozie, şi dacă vă amintiţi că bandiţii lui Istria aveau obiceiul să folosească explozibil ca pe vremuri, aruncînd în aer magazinele celor care nu voiau să plătească protecţie, nu mai e cazul să te gîndeşti prea mult. Bănuiesc că cei doi trimişi de Istria la hacienda aveau cîteva bombe în bagaj, pentru orice eventualitate, şi cînd Pedro Dominguez şi-a început tirul, bandiţii au aruncat bombele, lucru care explică starea în care se afla clădirea, cu două ziduri dărîmate.

Bănuiesc că lui Pedro nu i-a plăcut prea mult istoria cu bombele. Nu-i obişnuit cu bombe, aşa c-o întinde de acolo şi, după plecarea lui, banditul lui Istria şi complicea lui pun mîna pe jumătatea de formulă a lui Jamieson şi se cară în mare viteză, de parcă ar fi avut nişte şerpi cu clopoţei pe urmă. Vin la Chicago şi îi dau formula lui Jake. În acest moment, Istria ştie că Yatlin vrea să-l înşele.

Iată cum stau lucrurile cînd sosesc la faţa locului. Fernanda e acolo, lucrînd pentru Zellara şi Yatlin. Telegrama mă informase ca Zellara avusese o ceartă cu soţul ei din cauza banilor. Fernanda e o damă deşteaptă şi

ştie c-are să cîştige o groază de bani dacă lovitura lor reuşeşte.

Află apoi ca sînt în Mexic şi îl caut pe Pepper, aşa că Pedro trebuie să se ocupe de mine. Fernanda mai ştie că îl caut şi pe Pedro şi are grijă ca să-l întîlnesc. Pedro ştie c-am să fiu destul de fraier ca să cred în povestea cu închisoarea, drept motiv pentru a obţine de la el informaţii în condiţii calme. Ambii au pus la cale să mă cureţe pentru „tentativă de evadare“. În felul acesta, nu riscă nimic şi orice neplăceri cauzate de moartea mea vor trebui rezolvate de guvernele mexican şi american.

Trebuie să vă fi dat seama că dama Fernanda, e foarte isteaţă. Eu însă scap de la închisoare şi fac ceva neprevăzut de Fernanda : mă întorc la ea acasă şi îi spun adevărul. Dacă mă întrebaţi de ce nu m-a omorît atunci cînd a avut prilejul, motivul a fost acela că i-am spus mai multe minciuni, c-aş fi fost în legătură cu poliţia noastră peste frontieia. N-a îndrăznit s-o facă în acel moment.

Aşa că scapă de mine, mă expediază la *hacienda*, sub pretextul că vrea să mă ajute, ca sa-i dea timp lui Pedro să se întoarcă şi să discute.

Pedro se întoarce. V-am mai spus, băieţi, că l-am socotit întotdeauna pe Pedro un mic bandit. Bănuiesc că atunci cînd a auzit că guvernul Statelor Unite se interesează serios de afacere, nu s-a simţit prea bine. Poate că voia să-i denunţe. Dacă cineva s-a speriat, atunci el a fost acela, şi nu Fernanda. Aşa că se pune pe treabă. Poate că vrea să fie plătit şi să iasă din afacere.

Fernanda îşi face şi ea socotelile rapid. Ştie foarte bine că Grearson a fost răpit şi e în drum pe un vapor spre Franţa. Mai ştie că Pedro şi-a încheiat serviciul şi că e în stare să vorbească cînd se îmbată cu *tequila*.

Aşa că ia revolverul meu şi îl împuşcă, apoi îl pune în acel fotoliu şi lasă lumina aprinsă, ca atunci cînd mă întorc să-l pot vedea şi să gîndesc că scumpa de Fernanda a fost bună şi curajoasă şi l-a împuşcat pe bandit doar ca să-l salveze pe Lemmy Caution.

Destul în ce-o priveşte pe Fernanda.

Mă dau jos din pat şi mă concentrez asupra celei de-a doua tigroaice, Georgette, această damă despre care am crezut că e cea mai încîntătoare din lume şi care m-a dus aşa de frumos, încît dacă directorul Biroului Federal de Investigaţii ar şti ce mare fraier am fost, m-ar concedia şi ar sugera să caut un

post de cîntăreţ sau o altă profesie în genul ăsta.

În regulă. Cred c-am să am o mică discuţie cu Georgette. La drum, deci !

CAPITOLUL 11

GEORGETTE DISPARE

Viaţa poate fi infectă, dar cred c-aţi mai auzit asta.

Stau confortabil în taxiul care mă duce la Grande-Claremond, pun lucrurile cap la cap şi încerc să nu trag o concluzie greşită. Încep să mă întreb ce-am să fac, pentru numele lui Dumnezeu cu tigroaica de Georgette cînd am să pun laba pe ea.

După două secunde de gîndire calmă, orice om care nu e pe cale să fie internat la azilul de nebuni îşi poate da seama că mă aflu într-o încurcătură şi că dama Fernanda Martinas are în mînă toate atuurile. Între timp, individul care trebuia să aducă jumătate din formula lui Jamieson, a sosit aici. Bănuiesc c-a plecat cu o zi sau cu o zi şi jumătate înaintea noastră şi, dacă nu mă înşel Fernanda şi bandiţii lui Yatlin care lucrează pentru ea, au controlul situaţiei şi m-au înfrînt

pe toată linia, afară de cazul că pun şi eu ceva la cale în mare viteză.

Mă întorc cu gîndul la Georgette. Dama m-a zăpăcit complet şi cînd spun că m-a zăpăcit nu exagerez deloc. Aş fi jurat că dama e cinstită şi felul în care m-a tras pe sfoară demonstrează din nou că nu ştii pe ce lume te afli cînd e vorba de dame.

Cu cît un bărbat îşi închipuie că o cunoaşte mai bine pe o damă şi cu cît e mai experimentat în viaţă, cu atît are să fie un fraier mai mare care se arde cînd o frumoasă cu ochi vii se uită la el în felul „n-am să zic da, dar nici n-am să urlu“, care înseamnă atît de mult pentru unul care vrea să cîştige un handicap de netrecut.

Eu unul ar fi trebuit să-mi dau seama. Am trecut prin prea multe ca să ştiu că atunci cînd o damă blondă, cu ochi mari şi cu un trup care ar face-o pe regina din Sheeba să apară ca o copie a unei maimuţe începe să-ţi repete vechiul refren că „nu-ţi pot refuza nimic“, a venit timpul pentru cineva cu mintea întreagă să se care rapid, şi fără să lase urme.

Dar nimeni n-o face. Toţi îşi închipuie c-are să fie altfel de data asta şi continuă să le facă curte damelor, încercînd să vadă de cîte ori îşi pot pune braţele mari şi voinice pe şoldurile fetiţei şi cît e de adevărat că rujul nu iese la apă sau are să se întindă pe mutra lor stupidă.

Poate c-aţi auzit de marele amant Casanova. Cred că dacă cineva vă spune vreodată adevărul despre el, Casanova are să apară ca un cretin care doar se laudă cu ce crede el c-a făcut în compania damelor.

Fiindcă doar fraierul neexperimentat, care tocmai a sosit de la ţară şi e atît de necioplit şi de prost încît îşi închipuie că o *brassière* e o localitate din Franţa unde te duci să bei

apă minerală are cîştig de cauză cu damele. De ce ? Pentru că e

atît de idiot, încît orice damă focoasă care îi apare la orizont va încerca să-l pună pe picioare şi să-l înveţe lucrurile pe care un tînăr ar trebui să le ştie mai înainte ca alte dame să-l agaţe.

Pentru că damele au întotdeauna un argument convingător. O damă poate spune că încearcă sa facă pe mama cuiva, un pretext folosit de dama Cleopatra cînd încerca să pună laba pe Marc Antoniu care era de presupus că va cuceri Egiptul, dar care s-a îndrăgostit atît de rău de dama asta şi de felul ei de-a fi, încît era gata să amaneteze întreg imperiul roman dacă ea îi cerea să-i ia o nouă pereche de pantofi la modă.

Nu vreau să devin prea istoric, dar, credeţi-mă, băieţi, cînd vă spun că unul ca Henry al VIII-lea[1] a fost primul tip regal în toate minţile care a descoperit că singurul fel în care poţi opri o dama care se agită şi urlă c-a dat totul şi n-a primit nimic în schimb, cu excepţia unor crize de ficat, şi care o ţine
într-una c-a fost înşelată, este de-a face ce-a făcut el, Henry al VIII-lea şi anume să trimită o notă confidenţială călăului şi să-i spună să-şi ascută securea ca să taie ananasul damei la prima lovitură, sus pe parapet la cîntatul cocoşilor.

Mie îmi spuneţi !

Dar chestiunea care mă tulbură în clipa de faţă este ce-am să fac cu această scumpă şi duplicitară Georgette.

Mi-a venit o idee. Opresc taxiul la primul telefon public şi ies din maşină. Îi telefonez tipului Varney de la ambasada Statelor Unite şi sînt fericit să aflu că e acolo... Am o scurtă

[1] Henry VIII (1491-1547). Rege al Angliei care şi-a condamnat la moarte prin decapitare cîteva din soţiile sale.

conversaţie cu el şi îmi spune că-i de părere că lucrurile sînt în ordine în ce priveşte ce-i cer să facă. După care mă simt mai bine şi mă duc la Grande-Claremont.

Cînd sosesc acolo am o mică discuţie cu funcţionarul de noapte de la recepţie şi îi spun că domnul Scalla doreşte s-o vadă pe doamna Georgette Istria cît se poate de urgent, aşa că după cîteva minute de aşteptare, ea telefonează jos şi îi cere domnului Scalla să urce la apartamentul ei.

În lift îmi aprind o ţigară şi îmi repet acea parte din cartea de rugăciuni din copilărie despre datoria de-a fi calm, pentru că în această clipă sînt gata s-o înşfac pe Georgette şi să fac să iasă scîntei din ea. Voi ce-aţi face ?

Bat la uşă şi ea îmi spune să intru.

Stă în picioare lîngă masă şi zîmbeşte, cu mîna întinsă într-un gest de-a o primi pe-a mea. Poartă un fel de capot albastru şi moale, care i se asortează cu ochii şi, dacă n-aş şti că e una din cumnatele satanei, şi încă una foarte arătoasă, aş fi tentat să cred că i se topeşte untul în gură. Are acea expresie nevinovată care te face să crezi că e vina altui tip tot timpul şi că n-a putut să facă nimic, chiar dacă ar fi încercat.

Mă gîndesc să mă joc niţel cu ea.

— Ia loc Georgette, îi spun. Vreau să vorbesc cu tine despre ceva important. Destinde-te şi gîndeşte-te la ce-avem de făcut.

— Am înţeles, Lemmy, spune ea.

Îmi trimite un zîmbet garantat să excite o maimuţă de bronz. Apoi se apropie de un fotoliu şi ia loc. Vă spun că e greu să descrii cît e de bine. Mai înainte de a-şi aranja capotul, apuc să văd rapid o parte din picior şi vă asigur că cel care a desenat această damă ar trebui să primească un premiu, chiar dacă e cu totul putredă pe dinăuntru.

— Ascultă, îi spun eu, uite care e situaţia. Am sosit aici şi sînt presupus Tony Scalla. Este clar că persoana pe care trebuie s-o contactezi mîine, cînd te duci la Armine Lodge, va fi unul din băieţii lui Yatlin, care l-au cunoscut pe Scalla pe
vremuri.

Aşa stînd lucrurile, are să-şi dea seama că nu sînt Scalla şi are să intre la idei.

Dă afirmativ din cap.

— Nu trebuie să te duci acolo, Lemmy, zice ea. Trebuie să te ţii de-o parte pînă aflu cine e la Armine Lodge.

— Asta e foarte frumos din partea ta, Georgette, îi spun eu, încercînd sa mă stăpînesc să n-o pocnesc unde-o doare mai mult. Cred că e foarte frumos şi foarte curajos ce faci. În regulă. Cum sugerezi să ne ocupăm de afacere ?

Se gîndeşte o clipă, apoi îmi spune :

— Cred c-ar trebui să merg singura la Neuilly mîine. Cînd sosesc acolo, mă duc direct la Armine Lodge şi spun cui e acolo că sînt doamna Istria şi c-am venit la cererea lui Zellara.

Bănuiesc că n-are să fie nimeni prea important acolo, continuă ea. Mă aştept să dau de cineva care nu contează prea mult şi care, ştie doar puţin din ce se întîmplă. Dar mă aştept să găsesc un telefon şi, cînd am să fiu la faţa locului, cineva are să telefoneze şi să dea noi instrucţiuni. Au să-mi spună sa merg într-alt loc şi să iau cu mine formula Jamieson. De îndată ce primesc aceste instrucţiuni, mă întorc aici şi îţi raportez.

Mă uit la ea şi rînjesc.

— Deci îţi închipui c-au să facă asta, nu-i aşa ? îi spun eu. Îţi închipui c-au să-ţi spună să duci formula Jamieson în altă parte iar după aceea ai să vii aici şi să-mi spui mie unde ai dus-o.

Arunc pălăria într-un colţ. Mă apropii de Georgette şi o privesc de sus.

— Crezi că sunt cel mai mare fraier din lume, mincinoaso !

Crezi că mai iau în serios toate prostiile tale ? Dacă ar fi să-ţi

spun ce părere am despre tine şi infectul tău frate, Tony Scalla, ca şi despre soţul tău oribil, de care doreai atît de mult să te desparţi, cred c-are sa-mi ia paisprezece ani şi nu m-aş opri decît atunci cînd am epuizat toate adjectivele.

Se face albă ca un cearşaf. Mă priveşte de parcă a văzut un strigoi.

— Nu înţeleg nimic, zice ea... Tony Scalla... fratele meu... E ridicol.

— Pariez că-i ridicol, Georgette. Dacă ar fi să spunem adevărul, atunci Tony Scalla a fost amantul tau de ani de zile, împărţindu-te cu răposatul Jake şi cu oricine altcineva care te plăcea. Iar acum taci din gură şi fii atentă, fiindcă m-am plictisit să privesc faţa ta pură, dulce şi atrăgătoare şi fiindcă a venit, de asemenea, vremea să ne înţelegem unul pe altul.

— Am primit informaţii de la Washington. Formula pe care am luat-o din seiful lui Jake în biblioteca lui de la hotelul Depeene la Chicago era un fals şi tu ai ştiut-o. Pinny Yatlin n-a plecat niciodată din Mexico City. A fost împuşcat acolo acum cîteva zile. Cred că ştiu cine a aranjat ca să fie ucis, e vorba de amica ta Fernanda Martinas, iar cea care l-a omorît a fost sora ei, Zellara, şi tu ai ştiut ce-are să se întîmple.

— Cînd Jake Istria a primit telegrama pe care am silit-o pe Zellara să i-o trimită, i-a venit o idee grozavă, sau poate că tu i-ai dat-o. Planul era sigur sută la sută. Tony Scalla se întîlneşte cu mine şi îmi toarnă o poveste că ar fi fratele tău

şi tu eşti speriată şi vrei să ieşi din treaba asta. Iar eu o cred. Îmi mai spune că-ţi urăşti soţul care te-a înşelat în aşteptări şi că eşti gata să faci orice ca să scapi de el şi că ai un cazier curat venind în ajutorul legii. O cred şi pe asta. Am fost un mare fraier, nu ? Am crezut totul !

— Tu, împreună cu Jake şi Scalla, nu voiţi altceva decît să aveţi destul timp ca Jake să dea formula adevărată lui Scalla, care avea să rămînă la New York pînă o primesc pe cea falsă şi o trimit la Washington. Ştiau că imediat controlul porturilor avea să slăbească şi că Tony putea pleca cu un vapor cu cîteva zile înaintea mea. Apoi, se întîlneşte aici în Franţa cu Fernanda, care a sosit între timp, aşa că ea are ambele părţi ale formulei. E în posesia unui lucru cu care poate negocia.

— Are ceva care ne poate curăţa pe noi toţi şi cred că în clipa de faţă stă la o masă cu un creion în mînă şi face socoteala cîţi bani poate scoate de la Unchiul Sam mai înainte de-a înapoia formula lui Jamieson şi Grearson...

— M-ai tras pe sfoară pretinzînd c-am venit aici amîndoi cu formula. Ştiai că aveam să-ţi cer să iei legătura cu Zellara pentru a afla cine te va contacta. Faptul că îi telefonai era şi semnalul pentru ea ca să-l omoare pe Yatlin, căci o dată acesta mort, iar Istria la puşcărie sau mort şi el, tu şi Fernanda puteaţi conduce afacerea aşa cum aveaţi chef, luînd toţi banii.

— În regulă. Mai ştii de asemenea, că atunci cînd ai să soseşti aici va trebui să te las să mergi singură la Armine Lodge ca măsură de prevedere în cazul cînd cineva m-ar fi recunoscut ca nefiind Tony Scalla, şi te-ai gîndit să profiţi de ocazie ca să scapi de mine şi să te aliezi bandei, urmînd ca mai tîrziu să rîzi de mine de la distanţă. N-a fost un plan rău şi în mare parte s-a realizat. Fernanda are ambele părţi ale formulei. Cred că va trebui să tratăm aşa cum vrea ea

ca să primim formula înapoi şi sînt sigur c-are să ceară din gros pentru a ne fi de folos.

— Am să-ţi spun însă un lucru care n-are să se întimple cu siguranţă. N-ai să scapi. Am să mă ocup de un arest şi

arestul în acest caz e cel al doamnei Georgette Istria. Te surprinde niţel, nu-i aşa? Fiindcă ai crezut că n-o pot face aici în Franţa. Ai crezut c-ai să fii în siguranţa? Nu eşti. Ai uitat un lucru. Există o bucăţica de teritoriu american chiar aici în Franţa. Şi acela e teritoriul ambasadei Statelor Unite. Dacă apuc să te duc acolo, te afli pe pămînt american. Şi am sa te duc acolo chiar acum. Am să te vîr undeva la ambasadă şi-au să te ţină acolo frumos şi în siguranţă pînă aranjez la Washington ca să fii acuzată de lucruri serioase, după care vei fi extrădată în Statele Unite şi, pînă apuc să termin cu tine, ai să primeşti o asemenea sentinţă, că era mai bine dacă nu te năşteai de loc.

— Cum îţi place planul meu, frumoaso ? De asemenea, continui eu, va trebui să-ţi ţii gura şi să nu spui nimic, fiindcă nu există nimic la care te-ai putea gîndi care să mă intereseze.

Se uită la mine şi o trece un fior de spaimă. Ochii îi ard ca jăraticul. Cred că dacă ar reuşi să scape basma curată, m-ar rupe în bucăţele cu unghiile.

Mă uit prin cameră. Bagajul ei e nedeschis cu excepţia unei valize, iar prin uşa care duce la dormitor îi văd rochia atîrnată pe spatele unui scaun.

Stă încă pe scaun şi mă priveşte cu ochii ei mari, forţîndu-se să-mi spună ce părere are despre mine.

— Du-te în dormitor şi îmbraca-te, îi spun. Şi ţine gura închisă, fiindcă orice spui mă scîrbeşte şi mai rău. Şi, în timp ce-ţi pui rochia pe tine, poţi lăsa uşa deschisă, fiindcă nu vreau sa mai risc nimic cu tine. După care, te poţi

întoarce şi plecăm. Poţi să iei o valiză, cea mică. Mişcă-te, fetiţo !

Se ridică şi intra în dormitor. Îşi scoate capotul şi îşi îmbracă rochia apoi o haină de blană, îşi pune pe cap pălăria şi se întoarce.

Stau pe loc şi o privesc în timp ce vîră în valiză sticluţele de pe măsuţa de toaletă.

Nu se uită deloc în direcţia mea. Cînd închide valiza, stă cu spatele la mine. În clipa cînd încuie valiza, se întoarce brusc şi mă pomenesc că mă uit la ţeava unui revolver automatic mic

— Nu mişca, spune ea. Dacă te mişti, te ucid. Stai pe loc şi ridică mîinile. Şi te rog, să stai calm. Ai făcut destul zgomot
pentru o întîlnire.

Zîmbeşte. Cred că-şi închipuie ca-i o glumă reuşită.

Stau pe loc şi o urmăresc din ochi. Bănuiesc că m-am obişnuit să fiu păcălit de dame, aşa încît acest lucru nu mai mă miră. Dacă dama ar dispare într-o străfulgerare albastră, nu m-aţi auzi făcînd glume. Sînt aşa de enervat, încît nu
m-aş recunoaşte într-o oglindă de ras.

Se îndreaptă spre telefon. Deşi o urăsc mai mult decît pot să vă spun, trebuie să mărturisesc că admir felul ei de-a merge şi de-a ţine acel revolver aţintit asupra mea, de parcă ar fi făcut doar asta toată viaţa ei frumoasă.

— La telefon e doamna Istria, gungureşte ea. Vreţi, să chemaţi un taxi ?

Închide telefonul, apoi se apropie de zid şi smulge firul. Se duce la uşa dormitorului, o încuie şi pune cheia în buzunar. Apoi se îndreaptă spre uşa de la coridor şi scoate cheia din broască.

Ramîne lîngă uşă şi se uită la mine.

— Noapte bună, domnule Caution, zice ea.

Iese pe coridor, închide uşa şi aud cum o încuie. Suspin din rărunchi şi îmi scot haina.

Cred c-au să treacă trei, patru minute pînă dărîm uşa.

E aproape ora două cînd mă întorc la Hotel Wellington. Cînd intru pe uşă, portarul de noapte mă informează că m-a căutat un tip în timpul serii, care a întrebat dacă domnul Scalla a sosit la hotel, domnul Scalla care a sosit la Le Hâvre aseară cu vaporul Paris. I-au răspuns că da, şi l-au întrebat
dacă dorea să lase un mesaj, iar tipul a spus ca nu, că e în regulă, şi-a întins-o.

Uitaţi deci cum stau lucrurile. Am aflat tot ce voiam să ştiu, ca şi voi, băieţi. Un singur om putea să ştie c-am sosit aici cu Georgette şi sub numele lui Tony Scalla, şi acela era chiar Tony Scalla. Şi-a expediat oamenii pe la hoteluri să întrebe daca am sosit sub acel nume.

Şi îmi mai spune că presupunerea mea că Scalla a adus cu el formula e întemeiată.

Motivul pentru care vrea să ştie unde stau, e acela că dacă sînt aici, atunci şi Georgette e aici şi în curînd are să meargă la Armine Lodge la Neuilly, el urmînd să facă pregătirile pentru a se intîlni cu ea undeva.

N-ar fi trebuit să-şi bată capul, pentru că dacă am învăţat ceva despre Georgette e ca a plecat în trombă la Neuilly, rîzînd în hohote şi gata să cadă în braţele lui Tony şi să se amuze din nou pe seama micului Lemmy, Fraierul Public Numărul Unu, sărmanul tip care s-a cam prostit şi e dus tot timpul de dame nostime.

Şi dacă rîd de mine, să ştiţi că au dreptate. Aş rîde şi eu, dacă aş fi unul din ei.

Mă duc în camera mea şi beau un pahar de whisky ca de noroc. Apoi iau legătura cu Varney la ambasada americană şi îi spun că m-am răzgîndit şi că n-am s-o aduc cu mine pe doamna Istria, cum am crezut.

Îmi spune că e în regulă şi că dacă n-am nimic împotrivă, se duce la culcare. Îi răspund că în ce mă priveşte toţi se pot

duce la naiba sau să joace popice dacă vor.

Îmi răspunde că-i de acord, fiind un tip cam demodat, şi închide telefonul.

Îmi scot haina, mă întind pe pat şi mă întreb ce-am să fac de acum înainte şi cum se vor desfăşura lucrurile. Eu unul aş putea să stau aici la hotel, aşteptînd pînă cînd cuplul Fernanda-Georgette începe să trimită notele de răscumpărare a formulei şi cîţi bani vor în schimbul ei, conştient că nu pot să fac nimic fiindcă nici măcar nu ştiu de unde operează şi mai ales fiindcă nu îndrăznesc să-i cer nici unui oficial din ţara asta să mă ajute să le găsesc.

Dacă îmi trimit însă o notă, încercînd să trateze cu mine, atunci trebuie să pună şi o adresă pe ea, nu-i aşa ? Trebuie să ceară ca banii să fie expediaţi undeva.

Dar chiar dacă aş şti unde se află, la ce-mi foloseşte ? Nu pot să mă duc şi să sparg uşile sau să trag cu arma, provocînd un mare scandal, fără ca francezii să nu afle despre formula gazului, ceea ce se presupune că n-am să fac.

Nu-i nici o îndoială că cele două dame, Fernanda şi Georgette, sînt stăpîne pe situaţie. Au toate atuurile. Ştiu la fel de bine că dacă mă iau după ele şi încep să produc neplăceri, n-au decît să spună tot ce ştiu despre formulă.

Simt că dacă cineva mi-ar putea da o indicaţie utilă în privinţa pasului următor, aş fi în stare să-i dau o medalie cu diamante.

Mai bea un pahar de whisky şi încerc să renunţ la reflecţii. Tocmai am reuşit, cînd sună telefonul. E Cy Hinks.

— Ascultă, *playboy*-ule, zice el, doreai s-o supraveghez pe amica ta, doamna Georgette Istria, şi vreau să-ţi comunic că o facem cu abilitatea noastră obişnuită. Acum o oră, doamna a părăsit hotelul Grande-Claremont şi-a luat un taxi. S-a dus

la Neuilly. Am patru oameni care operează momentan pe lîngă Neuilly, încercînd să obţină informaţiile pe care le voiai despre acea Armine Lodge şi oamenii de acolo. Cu o jumătate de oră mai înainte ca dama să sosească cu taxiul, un individ, la volanul unui Buick canadian mare, soseşte şi intră în Lodge. Îşi parchează maşina la intrare. Deschide uşa din faţă
cu cheia lui. Omul meu, ascuns într-un tufiş, crede că nu se afla nimeni acolo înainte de venirea Buick-ului. Ai priceput ? Ei bine, cam la o jumătate de oră soseşte şi doamna Istria în taxi. Plăteşte şoferul în faţa intrării principale şi omul meu, care a urmărit-o de cînd a plecat de la Hotel Grande-Claremont, înaintează cu maşina ca să vadă dacă nu poate auzi ceva.

O aude pe damă spunînd ceva în franceză şoferului, şi anume că n-are decît bani americani, după care lămuresc lucrurile şi o apucă pe alee spre casă. Cînd a ajuns în apropiere, omul meu se strecoară pe poartă şi se duce după ea. Dar nu-i e de mare folos. Dama sună la uşă, uşa se deschide şi intră înăuntru. Cum în casă nu ardea nici o lumină, n-a văzut cine i-a deschis şi nici ce s-a mai întîmplat. Curînd după aceea, primul individ şi dama Istria

ies din casă şi se suie în maşină. Buick-ul o apucă prin spatele casei. Asta e tot ce pot să-ţi spun deocamdată. Poate c-am să mai aflu ceva pînă mîine dimineaţă.

— Nu mai e nevoie, îi răspund. Nu mai doresc nici o informaţie despre Armine Lodge, fiindcă bănuiesc că ştiu despre ce e vorba. Cred că ştiu din plin. De unde telefonezi ?

Îmi spune că telefonează de la el de-acasă şi îi cer să închidă telefonul şi să rămînă o vreme pe loc fiindcă s-ar putea să-l chem din nou deoarece am un fel de idee vagă şi ciudată care mă sîcîie.

Îmi aprind o ţigară şi mă întind din nou pe pat. Cred c-am avut sută la sută dreptate în ultimele supoziţii. Tipul care a mers la Armine Lodge e Tony Scalla şi s-a dus acolo s-o ia pe Georgette. Poate că aceasta a fost ultima ocazie cînd am s-o mai văd.

Şi îmi pare foarte rău. Pentru că mi-aş da un an de salariu ca s-o pot vîrî la zdup pe acea tigroaică arătoasă, cu ochi mari şi cu trup superb.

Pentru că scumpa de ea m-a lucrat ca o dansatoare de *striptease* pe un băiat de la ţară.

Atît că poate băiatul de la ţară se alege cu ceva.

E aproape ora patru dimineaţa şi sînt încă în pat, gîndindu-mă.

Pentru că singurul lucru care mi-a rămas de făcut e să trimit o telegramă prin ambasadă directorului la Sediul Central şi să-i spun c-am ratat totul, că lucrurile stau prost şi să-i cer instrucţiuni.

Şi bănuiesc că aceste instrucţiuni au să-mi spună să stau pe loc pînă cînd cuplul Fernanda-Georgette dau un semn de viaţă şi indică suma pe care o vor pentru înapoierea formulei Jamieson-Grearson, ca şi locul unde vor să fie plătită, cum ar fi China sau Siamul.

Sînt, de asemenea, conştient că cele două dame vor cere ca banii să fie achitaţi înainte, fără să dea vreo garanţie c-au să înmîneze formulele cînd primesc banii, asta fiind o altă poveste care nu-mi place de loc.

Cred că cele două dame au să aibă o viaţă plăcută cu banii luaţi pe formulă. Singurul lucru pe care îl au de făcut e să stea în afara Angliei sau a Statelor Unite cîţiva ani pînă cînd afacerea e uitată, după care se pot apuca să cheltuiască

banii din plin. Bănuiesc că Fernanda şi Georgette au să aibă destui bani ca să-şi cumpere atîtea haine de blană şi rochii ca să deschidă două duzini de magazine.

Doamne, aş fi în stare de orice cînd e vorba de cele două frumoase !

Îmi dau picioarele jos din pat şi-mi mai ofer o ţigară. Motoul meu obişnuit este : „cînd nu şti ce să faci, nu face nimic“, dar cred că în acest caz am să-l schimb cu : „cînd nu
şti ce să faci, fă orice“.

Mă duc la telefon şi-l chem pe Cy Hinks.

— Ascultă, Cy, îi spun, sper că ai destule cunoştinţe printre indivizii dubioşi din oraşul ăsta. Cunoşti vreun american care, pentru motive cunoscute doar lui, nu se gîndeşte să se mai întoarcă în Statele Unite ? Bănuiesc că ai cunoscut tot felul de oameni, nu ?

— Şi încă cum ! zice el. Există cîţiva tipi pe aici care au scăpat de pedepse pentru crimă, fugind din Statele Unite,

ca şi cîţiva bandiţi care au atacat bănci, mai mulţi specialişti în poligamie, vreo şase falsificatori de bani şi escroci, ca şi cîteva milioane de oameni cumsecade în stare să ia şi ultimul sfanţ din farfuria unui orb.

— Perfect, îi spun eu. Ascultă, Cy, am impresia că eşti un băiat bun care ştie să-şi ţină gura închisă dacă vrea.

— Nici vorbă. Tăcut ca un mormînt. Dacă ai şti unele lucruri pe care le ştiu şi pe care nu le pomenesc nici măcar în somn...

— În regulă, îi răspund. Pune-ţi pălăria pe cap şi vino aici. Cred că noi doi avem de făcut unele treburi serioase.

Îmi spune c-a înţeles şi că poate o să apuce să doarmă la anul.

Mă duc la masă şi-mi mai torn o mică băutură, încep să mă gîndesc din nou la Georgette şi la acel zîmbet scump de

pe faţa ei cînd a scos revolverul.

„În regulă, fetiţo“. îmi spun. „Poate că n-am terminat încă cu tine“.

CAPITOLUL 12

AFACERI CIUDATE

S-a făcut ora şapte dimineaţa şi Cy a plecat. Am avut o discuţie bună şi i-am spus atît cît trebuie să ştie, ţinînd seama de planul la care mă gîndesc.

Mi-am spus că lucrurile au ajuns într-o astfel de încurcătură, toţi făcînd tot felul de lucruri ciudate, încît nu există un motiv ca să nu încerc şi eu ceva. N-am nimic de pierdut, în orice caz.

Fac un duş fierbinte şi mă duc la culcare. Sînt aşa de frînt, încît îmi zic c-aş putea dormi cîţiva ani, dar mă scol la ora zece, mă îmbrac ca lumea şi mă duc la ambasada Statelor Unite unde le spun că domnul Zetland V.T. Kingarry ar dori să vorbească cu ambasadorul.

Nu trebuie să aştept prea mult. După ce-am aruncat o privire la reprezentantul Statelor Unite în Franţa, mă simt ceva mai bine, căci tipul are o mutră cum au ambasadorii.

frunte mare şi lată, o bărbie pătrată şi o privire directă, care te face să crezi că tipul ştie ceva.

Îmi spun povestea. Ştie totul despre ea, fiindcă sediul central l-a informat cînd am părăsit New Yorkul şi nu pare deosebit de surprins cînd îi spun că lucrurile au început să se lămurească. Dar cînd îl informez asupra ideii care mi-a venit şi de treaba la care l-am angajat pe Cy Hinks, trebuie să recunosc că a ridicat mirat din sprîncene.

Se uită la sugătoarea de pe birou şi spune :

— Domnule Caution, ai reputaţia de-a obţine rezultate. Mi s-a spus că metodele dumitale sînt uneori cam neobişnuite. Deşi nu-ţi dau aprobarea mea oficială pentru măsurile pe care le-ai luat, în acelaşi timp, nu mă simt înclinat să le interzic oficial.

Se uită la mine şi zîmbeşte.

— Cu alte cuvinte, continuă el, dacă reuşeşti ce-ai plănuit, domnule Caution, cred că totul are să fie în ordine. Dacă nu...

Dă sceptic din umeri.

— De acord, domnule, îi răspund. Nu cred c-am să vă mai plictisesc. Am să-mi urmez planul şi, dacă nu mai auziţi nimic din partea mea, n-am ce-i face.

— Îţi doresc noroc, zice el. Am să-ţi spun doar ce părere am eu despre treaba asta. Iată ce cred : formula Jamieson-Grearson, fie că e în mîinile guvernului englez, fie în cele ale guvernului american, e un instrument al păcii şi nu va fi niciodată folosită în scopuri agresive. Îţi poţi închipui însă ce-are să se întîmple dacă ar cădea în mîinile unei naţiuni ambiţioase. Posesia formulelor, ca şi cunoaşterea consecinţelor posibile ale folosirii gazului otrăvitor inventat de Jamieson şi Grearson, uşurinţa cu care poate fi produs şi

transportat, ca şi faptul că acest gaz este singurul gaz otrăvitor mai uşor ca aerul, existent azi în lume, va plasa o armă în mîinile unui agresor, aducînd restul lumii în genunchi într-o lună.

— Din nou, îţi doresc mult noroc. Dacă doreşti şi altceva de la noi, în afara scrisorii pe care am să ţi-o scriu, va trebui să iei legătura cu Varney. Are să-ţi stea la dispoziţie tot timpul pînă primim veşti într-un fel sau altul de la dumneata.

Scrie scrisoarea, o semnează, pune sigiliul pe ea, o vîră într-un plic şi mi-o dă.

Plec. În taxiul care mă aduce înapoi la Hotel Wellington, scot scrisoarea şi o citesc. Iată ce spune :

„Ambasada Statelor Unite. Paris. Franţa.

În atenţia celor interesaţi :

Cu autoritatea învestită în mine ca ambasador al Statelor Unite ale Americii pe lîngă Preşedintele Republicii Franceze, autorizez prin prezenta pe domnul Lemuel H. Caution, agent special al Biroului Federal de Investigaţii al Departamentului de Justiţie al Statelor Unite ale Americii să primească din partea mea şi să plătească la discreţia sa oricărei persoane orice sumă pînă la două milioane de dolari, fără să ceară sau să accepte o chitanţă pentru ea.

Semnat : Rodwill H. Gleason. Ambasador al Statelor Unite.“

O scrisoare frumoasă şi nişte bani frumoşi, nu ?

Cînd mă întorc la hotelul Wellington s-a făcut ora unsprezece şi primesc un mesaj că unul din oamenii lui Hinks mă aşteaptă la Armine Lodge la Neuilly, şi că va sta acolo ascuns într-un tufiş pînă la venirea mea.

Iau un alt taxi şi plec într-acolo, încercînd să mă păcălesc singur că afacerea nu mai mă interesează prea mult. Dacă

Hinks nu face nimic cu ce l-am rugat şi totul se încurcă, bănuiesc că nu-mi rămîne decît să aştept pînă cînd aud ceva de cuplul Fernanda-Georgette în ce priveşte banii, apoi să le

plătesc şi să mă rog la Dumnezeu să fie o tranzacţie cinstită, ceea ce nu prea cred, fiindcă ideea că cele două dame au să facă o tranzacţie cinstită mă face să mor de rîs.

Cînd ajung la poarta lui Armine Lodge, plătesc taxiul şi intru înăuntru. Casa e enormă şi se află la depărtare de stradă, înconjurată de desişuri ornamentale şi avînd o alee pentru maşini ce duce la intrarea principală şi de acolo în spate pe fiecare parte a casei.

Înaintez pe alee şi după o vreme un tip iese dintr-un desiş şi-mi spune bună-dimineaţa. Îi spun că Cy Hinks e prieten cu mine, iar el îmi răspunde că-i în regulă şi începe să povestească.

— Această Armine Lodge a fost închiriată acum trei luni, zice el. A fost închiriată şi mobilată printr-o agenţie de la New York. Chiria pe trei luni a fost plătită anticipat, ca şi o asigurare pentru a mulţumi pe proprietar că mobilierul şi altele vor fi în siguranţă. Tot felul de oameni au venit pe aici, dar numai pentru cîteva ore. Vecinii şi comisionarii sînt de acord că nimeni n-a locuit înăuntru. Magazinele din localitate n-au trimis nici un fel de alimente...

— În regulă, amice. Mi-ai spus tot ce voiam să ştiu. Ai o cheie după cea a uşii, de la intrare ?

Răspunde că da şi mi-o dă. O iau de la el.

— Poţi să pleci acum. Vreau să dau tîrcoale de unul singur.

— Am înţeles, domnule.

Pare puţin dezamăgit. Poate că şi-a făcut socoteala c-avea să vadă cîteva crime.

Mă furişez de-a lungul aleii pînă ajung în faţa casei. Odată ajuns acolo, păşesc în lături ca să nu înlătur urmele de paşi de pe nisip. Noaptea trecută fusese cam umed şi văd clar urmele cauciucurilor Buick-ului cînd maşina a tras în faţa casei şi s-a oprit.

De la baza scărilor şi pînă la locul unde e parcată maşina văd urme de pantofi, unii de damă, cu toc înalt, ai lui Georgette, şi altele lăsate de un bărbat.

Mă duc pe alee pînă în dosul casei, urmărind urmele lăsate de maşină. Văd că se opresc la intrarea din dos. De la maşină şi pînă la intrare văd urme de paşi diferite de cele din faţă.

Aşa că totul pare simplu. Cînd Georgette a sosit aici noaptea trecută, o aşteptau doi bărbaţi. Unul din ei a plecat împreună cu ea pînă la maşină şi împreună au mers la uşa din dos, de unde au luat pe un alt bărbat care se afla acolo. Apoi au ieşit prin porţile de fier de la capătul aleii din dosul casei.

Mă duc la uşa principală, o deschid şi intru înăuntru. Holul e întunecat şi miroase a stătut. Aprind bricheta, caut comutatorul, îl întorc şi mă uit împrejur.

Camera e enormă şi îmbrăcată în lemn de stejar, plină de armuri şi alte lucruri. Bănuiesc că asta înseamnă că e o casă elegantă, atît doar că pute a ceapă prăjită.

Cercetez toate camerele de la parter. Sînt foarte mari şi mobilele sînt acoperite cu huse. În afara unei sticle goale de coniac pe un bufet, nu văd nimic altceva interesant.

Mă întorc în holul de la intrare şi o apuc în sus pe scările de stejar. La primul etaj e un alt hol şi uşa unei camere de pe partea dreaptă e deschisă. Intru şi aprind lumina.

Jaluzelele sînt toate trase în jos şi mobilele sînt acoperite cu huse, mai puţin o masă şi cîteva scaune, ale căror huse au fost aruncate lîngă uşă. Pe marginea mesei e o farfurie

cu un rest de sandviş pe ea. O sticlă de whisky din Connecticut şi cîteva pahare goale. Pe pervazul ferestrei din dreapta camerei se află un teanc de reviste. Mă apropii şi mă uit la ele. Două sau trei sînt reviste americane, un exemplar din „Strand Magazine“, ăsta englez, şi mai multe ziare franceze. Deasupra e ceva numit „Le Magazine des Arts“, care are pe copertă o damă nemaipomenită.

Mă îndrept spre uşă. Tocmai cînd ies, calc pe ceva tare sub husa care zace pe podea. Ridic marginea ei şi mă uit dedesubt. Văd un revolver automat calibrul 22. Îl iau şi-l cercetez. E un revolver cu zece focuri şi cînd îi scot magazia văd că e plină.

Pun arma în buzunar şi urc pînă sus de tot, dar nu mai dau de nimic interesant. Armine Lodge e o casă oarecare şi nimic altceva.

Ies şi o apuc pe alee spre porţile de la intrare unde chem un taxi. Mă întorc la hotel şi îmi ofer o masă de prînz excelentă şi o sticlă de vin.

Bănuiesc că am nevoie de întăriri.

Dorm toată după-amiaza. Mă trezesc la ora opt, fac un duş rece şi mă îmbrac în hainele de seară pe care le călcase valetul de la hotel, iar apoi cobor la bar. Comand un pahar de whisky ca să ţin germenii răcelilor la distanţă, după care iau un alt taxi şi mă duc la Charlie’s Bar. Stau acolo o vreme reflectînd profund la nimic şi trăgînd cu ochiul la o damă cocoţată pe un taburet înalt la celălalt capăt al barului. Dama arată formidabil. Poartă un taior albastru care i se mulează pe trup atît de strîns încît pare lipit cu clei, apoi o eşarfă de vulpi, mănuşi albe şi o tocă de blană împodobită cu diamante în forma unui semn de

întrebare. Tocurile de la pantofi sînt atît de înalte, încît îmi spun că refrenul ei favorit trebuie să fi fost „În vîrful picioarelor printre lalele“[1]. Are un zîmbet atît de dulce şi de nevinovat în jurul buzelor ei frumoase încît, dacă n-ar bea whisky-uri duble, de parcă ar fi fost ultima ei noapte pe lumea asta, aş crede că e fiica preotului care tocmai a intrat la bar ca să întrebe cît e ceasul.

În orice caz, arată grozav de atrăgător şi cred că dacă ar avea de ales între un moşier infam şi pierderea averii de la ţară, aceasta din urmă ar fi sută la sută în siguranţă.

Tocmai am încheiat aceste gînduri profunde despre dama de la bar, cînd barmanul mă informează că amicul meu domnul Hinks e la telefonul din cămăruţa din dosul barului. O iau într-acolo.

— Ascultă, zice Cy, am avut mari probleme să-i fac pe băieţii mei să înţeleagă ce se întîmplă. Şapte dintre ei sînt aici la Le Quantro. Încerc de-o oră să-i conving să accepte propunerea mea şi n-am noroc. Cred că e ceva foarte în neregulă cu ea şi ţinînd seama că băieţii au temperamente ciudate, n-ar trebui să mă mire.

— Aşa că ce se întîmplă ? îl întreb. Ce urmează ?

— Doar asta, zice el. Am aici pe Charles şi pe Antonio Grazzi — mai ţii minte lovitura de la banca din Oklahoma City — Willie Geel şi vărul lui Martellini — ăştia doi au dat lovitura la bursa de la New York, apoi Arthur (Woolie) Jugenhejmer, John Pansinelli, ăsta din urmă a ieşit de la penitenciarul din Auburn acum două luni, şi, în fine, deşi poate în primul rînd, pe Larvey Rillwater, şmecherul care a escrocat Asociaţia Bancherilor din Statele de Vest şi care de atunci trăieşte ca un prinţ din banii furaţi. Am avut

[1] Cîntec american din anii treizeci

întotdeauna impresia că tu te-ai ocupat de afacerea de la Asociaţia Băncilor.

— Ai perfectă dreptate, îi zic. Şi ce facem acum ?

— Nu le place. Larvey Rillwater are mare influenţă asupra acestor tipi şi nu-i vine să creadă că propunerea e adevărată.

Zice că miroase a înşelătorie.

— Pot să încerc să-i conving ? îl întreb eu.

— Nu, răspunse el. Dar nevasta lui Larvey Rillwater, Juanita, stă la capătul barului unde te afli şi te studiază, şi bănuiesc că dacă o poţi convinge pe ea, atunci toţi au să accepte. Rillwater spune că Juanita nu se înşală niciodată asupra cuiva în pantaloni şi că dacă ea te crede, atunci băieţii au să te urmeze.

— În regulă. Eu sînt un om care a crezut întotdeauna că deosebirea dintre un tip care încearcă să sărute o fată şi primeşte o palmă peste mutră şi un tip care sărută damele fără încetare e doar o chestiune de a convinge clientela. Aşa că mă pun imediat pe treabă. Cu condiţia să mă pot înălţa pînă la nivelul acestei dame, ţinînd seama de tocurile ei.

— Îţi doresc noroc, îmi răspunde el. Dacă reuşeşti, vino la Quantro şi adu-o şi pe ea. Am să le dau celor de aici să bea pe contul cheltuielilor noastre pînă soseşti cu sau fără adorata lui Larvey.

Îi spun la revedere şi închid telefonul. Cînd mă uit prin uşa de sticlă în bar, o văd pe doamnă schimbînd comanda şi bînd un martini dublu în timp ce-şi aprinde o nouă ţigară.

Mă apropii de ea şi o salut ducînd un deget la pălărie.

— Doamna Rillwater, îi spun eu, mă bucur să te cunosc, mai mult decît poţi să-ţi închipui. Cînd am auzit că eşti dumneata, am fost încîntat fiindcă am admirat gleznele

dumitale în ultimele cinci minute şi aproape că mi-au ridicat tensiunea arterială. Pot să-ţi ofer o băutură ?

Mă cercetează din cap pînă în picioare.

— Aşadar, acesta e domnul Caution, zice ea. Am dorit întotdeauna să te cunosc. Am avut întotdeauna un chef nebun să întîlnesc un bărbat despre care se spune că e un pericol pentru orice gangster respectabil. Vreau să spun, în

Statele Unite, continuă ea pe un ton dulceag şi cinic. Fireşte, nu eşti cu adevărat primejdios în ţara asta, fără să ai la îndemînă un ordin de extrădare.

— Nu-ţi bate capul cu aşa ceva, scumpo. îi zic eu. Nu sînt de loc primejdios cînd e vorba de amici de-ai dumitale şi n-aş fi primejdios în ce te priveşte decît dacă Larvey ar fi legat buştean şi închis într-o temniţă în China, de unde nu m-ar putea ajunge în cazul cînd fac avansuri soţiei lui, care e o scumpete pentru care aş sacrifica doi ani de salariu, degetul mare de la piciorul stîng şi vechiul gramofon care a aparţinut generalului Robert E. Lee[1].

Îmi cobor vocea cu un aer serios.

— Fetiţo, îi spun eu, m-am uitat la toate damele de aici şi cred că sînt nostime, dar cînd am intrat în local astă-seară şi te-am văzut, cred că inima mea a încetat să mai bată timp de un minut. Ţi-a spus cineva vreodată cum arăţi cînd stai pe ua scaun înalt la bar ?

Ochii îi sclipesc. Bănuiesc că vorbele mele i-au mers la inimă.

— Nu, *cowboy-ule*, răspunde ea. Nu mi-a spus nimeni. Dar tu mi-ai spus.

Îi repet. Cînd termină de rîs, iau băuturile şi mergem la o măsuţă într-un colţ unde e plăcut şi liniştit.

[1] Robert E. Lee (1807-1870). General american, conducatorul armatei confederate în timpul Războiului Civil.

— Ascultă, scumpo, îi zic eu, nu-i cazul să ne pierdem vremea cu astfel de lucruri. Hai să ne apucăm de treabă.

Îi aprind o ţigară.

— Charlie şi Antonio Grazzi au dat o lovitură la o bancă. Au dat-o cu succes. Au sosit aici cu douăzeci de mii de dolari şi n-au lăsat nici o dovadă în urmă. Sînt în completă siguranţă cît rămîn pe loc. Dacă se întorc însă, au să fie arestaţi pe alte motive. Willie Geel şi vărul lui sînt în aceeaşi situaţie. Jugenheimer e căutat şi el, deşi nu merită să încerci o extrădare. Cu toate acestea, nici el nu se poate întoarce. Pansinelli e singurul care are cazier curat.

Mă opresc o clipă din vorbit. Văd că începe să clipească. Aşteaptă să încep să vorbesc despre Larvey.

— Larvey a dat de dracu. M-am ocupat de afacerea de la Băncile Asociate. E o crimă federală. În momentul acela n-am avut nimic la îndemînă cu care să-l putem acuza.

Aştept o clipă, apoi încep să-i spun o poveste pe care am inventat-o pe loc.

— Acum trei săptămîni, zic eu, Salen Jakes, care a lucrat cu el în acea lovitură, a fost arestat în virtutea legii Baumes şi poliţia încearcă să-l lege şi de lovitura la Băncile Asociate. S-a speriat de moarte fiindcă s-ar putea să se aleagă cu douăzeci de ani, aşa că a început să spună ce ştie. A depus destule mărturii ca să-l bage pe Larvey la cincizeci de ani de puşcărie la Alcatraz, acuzat fiind de patru operaţii.

Îmi aprind o ţigară şi-i las timp ca să înţeleagă ce-i spun.

— Cred că Larvey îi poate convinge pe ceilalţi, îi spun eu, şi cred că dumneata îl poţi convinge pe Larvey. Aştept propuneri şi te asigur că spun adevărul. Dacă nu mă crezi, atunci uită-te în ochii mei frumoşi şi albaştri.

— Larvey şi amicii lui sînt la ananghie, continui eu. Întregul lor grup e expatriat definitiv. Nici unul dintre ei nu

se poate întoarce acasă fără să nu se aştepte ca poliţia să-l înhaţe pe neaşteptate. Mai devreme sau mai tîrziu au să devină nostalgici. Au să rişte şi-au să se întoarcă şi-au să fie arestaţi. Ştii că am dreptate, scumpo, toţi au să vrea să se întoarcă şi-au să fie înhăţaţi.

— În regulă, îi spun eu. Îi convingi să colaboreze cu mine şi îţi promit c-am să încerc să obţin o amînare permanentă a

sentinţelor împotriva lor pe motivul c-au făcut servicii guvernului federal. Asta se va întîmpla dacă colaborează. Dacă nu colaborează, n-am să-mi bat capul cu ceilalţi, dar am să obţin un ordin de extrădare împotriva lui Larvey şi, pe baza noilor dovezi pe care le avem, are să ajungă la Alcatraz, unde are să joace popice cu strănepoţii lui.

— Am priceput ce vrei, zice ea.

Mă priveşte dur.

— Ascultă, spune ea, am auzit mai de mult că eşti un tip de încredere, chiar dacă eşti agent federal. Foarte bine. Am să-l conving pe Larvey şi pe băieţi să colaboreze, deşi nu ştiu cum au să decurgă lucrurile. Am să-l fac să încerce şi sper că totul are să iasă bine.

Îşi strînge blănurile în jurul ei şi se scoală de pe scaunul de la bar.

— Dacă însă ai să-l tragi pe sfoară pe Larvey în afacerea asta, continuă ea, zîmbind destul de drăgălaş, dacă te urmează iar după aceea îl trădezi, am să te împuşc chiar eu, la fel de sigur cum numele meu e Juanella, chiar dacă am să termin pe scaunul electric. Ai priceput ?

Îi zîmbesc şi îi întind mîna.

— De acord, îi spun.

— Am să mai beau un martini pentru la drum, zice ea, şi apoi mergem împreună la Quantro.

Ne întoarcem la bar şi comand două martini.

Mă priveşte cu o expresie cam demodată.

— Şi să nu încerci ceva în taxi, zice ea. Pentru ca deşi am unele lipsuri, îi sînt foarte devotată lui Larvey, sau îi sînt de cele mai multe ori. M-am întrebat, cu toate astea, ce-ar fi să fiu sărutată de un „G man“ într-un taxi. Şi am mai auzit că ai o tehnică grozavă cu femeile.

— Nu le da nici o atenţie, iubito, îi zic eu. Femeile mint. Eu sînt un tip care respectă femeile şi datorez succesul în viaţă faptului c-am citit un curs prin corespondenţă intitulat „Cum să înţelegi mintea iubitei“, şi, de asemenea, fiindcă nu mănînc cepă şi *hamburgers*. Iar cînd sînt cu o damă minunată ca tine, devin nervos.

— Mda ? zice ea. Am observat asta. Văd că tremuri. Atîta că vreau foarte mult să mă întorc la New York cîndva şi doresc ca Larvey să colaboreze cu tine, astfel încît nu am intenţia să sosesc la Quantro de parcă aş fi fost turtită de un buldozer. Larvey ar putea să intre la idei.

— Nu-ţi face griji, Juanella, îi spun eu. Astfel de gînduri nu mi-au trecut prin minte. Te asigur că atunci cînd sînt într-un taxi noaptea la Paris, cu o femeie nostimă ca tine, îmi ţin degetele strînse şi mă comport frumos.

— Ştiu asta, răspunde ea cu un fel de expresie pierdută. Iată de ce mă tem.

Ne întoarcem la Hotel Wellington la ora douăsprezece fără un sfert. Cy Hinks e foarte încîntat că i-am convins pe băieţi să colaboreze cu mine în planul meu, deşi acum îşi

frămîntă creierii cum să organizeze lucrurile. Îi spun să se ducă şi să-l vadă pe Varney la ambasadă mîine dimineaţă şi că el îi va da cîteva sugestii în privinţa mijloacelor de folosit.

În timp ce trecem pe lîngă biroul de recepţie al hotelului, funcţionarul de serviciu îmi face semn şi cînd mă apropii, îmi spune o poveste lungă care îmi trezeşte curiozitatea.

— Astă-seară, *m'sieu*, zice el, a venit un om care a întrebat de domnul Tony Scalla. Spune că are ceva foarte interesant pentru el. Îi spunem că nu sînteţi aici şi că nu ştiu cînd vă întoarceţi. Îi sugerăm să lase un mesaj. Spune nu. Spune că vine din nou după miezul nopţii ca să vorbească cu dumneavoastră.

Îl întreb cine este tipul. Îmi răspunde că nu ştie, dar că e un camionagiu care conduce un camion în fiecare seară de la Corneilles la piaţă şi se întoarce dis-de-dimineaţă. Tipul a declarat că va reveni după ce-şi va duce ceapa şi altele la piaţă.

Îi răspund că e în regulă şi că să-l trimită sus la mine cînd se întoarce.

Îl duc pe Cy la mine în cameră pentru a bea ceva şi începem să discutăm despre Larvey Rillwater timp de o oră întrebîndu-ne dacă băieţii lui pot acţiona rapid. Sîntem în mijlocul convorbirii cînd omul de la recepţie soseşte cu camionagiul de zarzavaturi.

Îl expediez pe funcţionarul de la recepţie şi-i oferim negustorului de ceapă o băutură. E un om dur, un gen de ţăran nostim, cu un zîmbet plăcut. Să aibă în jur de treizeci de ani şi bea whisky ca pe apă.

După ce-şi termină băutura, începe să se foiască cu şapca în mînă şi după o seamă de ezitări scoate o bucată de

hîrtie. Mi-o întinde cu un rînjet şi începe să vorbească aşa de repede că-ţi vine să crezi c-a înnebunit subit.

Mă uit la bucata de hîrtie. E un colţ rupt dintr-un fel de hîrtie elegantă. Poate dintr-o revistă sau o carte de buzunar. O parte a ei are o culoare albastră frumoasă şi cealaltă e albă. Pe partea albă e scris, în manieră lăbărţată, de parcă autorul ar fi avut un text în franceză unde recunosc cuvintele
„*Monsieur* Tony Scalla“ şi „Hotel Wellington“. Îi dau hîrtia lui Cy şi îi spun francezului să tacă din gură.

— Ce e scris ? îl întreb pe Cy.

Cy se uită la hîrtie.

— E nostim, zice el. E scrisă cu un creion moale şi cere celui care găseşte această hîrtie s-o ducă lui *Monsieur* Tony Scalla la Hotelul Wellington, la Paris, unde va primi două sute cincizeci de franci.

Îi spun lui Cy să-l întrebe pe camionagiu unde a găsit-o şi tot ce ştie despre ea.

Cy începe să vorbească franceza cu şaizeci de kilometri pe oră şi camionagiul îi răspunde şi el după un minut, aşa că totul sună ca o întrecere de lupte libere în care n-au rămas decît consoanele duble.

După cîteva minute tac amîndoi.

— Uite ce spune, zice Cy. Îmi spune că aseară pe la ora zece, a plecat de la Corneilles şi-a făcu primul stop la Brienne unde avea de încărcat nişte cartofi. Imediat după plecarea din Brienne, pe la unsprezece fără un sfert, cam la cincisprezece kilometri pe drumul spre Louviers, ăsta e drumul principal care duce la Paris, vede venind din faţă o maşină mare. Maşina asta mergea ca nebună şi-a reuşit în ultima clipă să vireze la dreapta pe marginea drumului, căci altfel s-ar fi ciocnit.

Trage la margine, iese din camion, înjură pe turişti, cînd vede bucata de hîrtie care a zburat de pe fereastra maşinii şi a aterizat pe şosea.

Crede că poate turiştii i-au lăsat zece franci, fiindcă i-au tras o sperietură. Se întoarce la camion şi găseşte mesajul. Întrucît tot vine în direcţia asta, are să intre la hotel şi o să întrebe dacă e un domn Scalla acolo. Vine deci şi i se spune că există un domn Scalla, aşa că îşi închipuie că are o şansă să primească nişte bani. Spune că nu se aşteaptă la două sute de franci, fiindcă poate totul nu-i decît o glumă. Ce să-i spun ?

Întorc bucata de hîrtie în mînă. Mă uit la partea albastră, e un albastru cam ciudat, şi mă întreb unde am mai văzut culoarea.

Apoi îmi amintesc. Gîndul mă loveşte ca o ţiglă căzută de pe acoperiş. Scot portvizitul.

— Ascultă, Cy, dă aceşti două sute cincizeci de franci individului. Spune-i că-i deştept, şi apoi spune-i să se care.

Se cară. Rămîn pe loc, uitîndu-mă la hîrtie.

— Ai dat o groază de bani camionagiului, zice el după plecarea acestuia.

Rînjesc satisfăcut.

— Ascultă, Cy, îi spun eu. Foloseşte-ţi creierii. Scrisul e foarte lăbărţat, nu ? Asta nu înseamnă c-a fost scris în goana maşinii, e mult prea rău chiar pentru aşa ceva. E atît de lăbărţat fiindcă cel care a scris-o a făcut-o sub o pătură, înţelegi ? Avea mîinile sub o pătură şi a încercat s-o scrie aşa încît ceilalţi din maşină să nu bage de seamă.

— Ce vezi nu e întreaga notă. Dama care a scris-o avea de gînd să continue, dar n-a mai avut prilejul. Tot ce-a apucat să pună pe hîrtie a fost : „dacă găsitorul va duce aceasta lui Tony Scalla la Hotelul Wellington, la Paris, va

primi două sute şi cincizeci de franci“. Voia să mai spună ceva, dar n-a mai apucat. Cred că atunci cînd aproape că s-au ciocnit cu camionul de zarzavaturi, pătura a fost trasă într-o parte şi femeia n-a mai apucat decît să rupă un colţ al hîrtiei şi să-l arunce pe fereastra maşinii mai înainte ca ceilalţi să bage de seamă.

— Mi se pare logic, spune el. Dar de unde ştii că cel care a scris-o era o femeie ? Se pare că ştii multe despre istoria asta.

— Ai absolută dreptate, amice, îi zic eu. Ai maşina aici ?

Am să-ţi arăt ceva nostim.

Mergem la Armine Lodge. Cînd ajungem acolo, parcăm maşina şi ne îndreptăm spre uşă. Descui uşa cu cheia primită de la omul lui Hinks azi-dimineaţă şi intrăm. Cy are o armă în mînă în cazul că e cineva pe acolo. Nu e însă nimeni şi casa e pustie.

Urcăm în camera de la primul etaj, cea în care am văzut sandvişul pe masă, împreună cu paharele goale. Camera unde am găsit arma.

Întorc comutatorul. Mă apropii de pervazul ferestrei şi înşfac teancul de reviste. Iau pe cea franceză — cea cu o damă pe copertă. „Le Magazine des Arts“.

— Uită-te la asta, îi spun lui Cy. Vezi, e aceeaşi culoare. Bucata de hîrtie a fost ruptă din colţul uneia din aceste reviste. Cea pe care au avut-o în maşină.

— Aşa că, Cy, aş dori să te uiţi la aceste reviste. Sînt toate americane, mai puţin „The Stand“, care e engleză. Acest „Magazine des Arts“ e singura în franceză. Aşa că se poate că cel care a stat aici era cineva care nu înţelege

franceza. Îi plăcea lectura revistelor în engleză. În regulă. Aşa că spune-mi, de ce au o astfel de revistă aici şi o alta în maşină?

— Nu ştiu, Sherlock Holmes, îmi răspunde el. Spune-mi tu.

Încep să întorc paginile acestui „Magazine des Arts“. Este foarte clar că cel care îl citise nu fusese foarte interesat de partea de la început, pentru că paginile nu erau nici măcar tăiate. La urmă găsesc ce căutam !

O pagină are un colţ îndoit. E o pagină de reclame. În dreptul unei mici reclame se află un semn minuscul făcut cu creionul.

— Pentru ce e reclama ? îl întreb pe Cy.

Pentru un fotograf expert, răspunde el. Un tip pe nume Raphallo Pierrin. Individul face reclamă pentru orice fel de fotografii experte, orice mărime şi în orice condiţii. Pretinde că e cel mai priceput din lumea întreagă. De fapt, tipul exagerează.

— Unde locuieşte ? spun eu.

La Dives, pe coasta Atlanticului. E o mică localitate, nu departe de Deauville.

Încep să rînjesc. Doamne, ce bine mă simt !

— Ascultă, Lemmy, zice Cy, ce e misterul ăsta ? de unde ştii că o damă a scris mesajul ? Ce se întîmplă ?

— Ascultă, amice, îi spun eu. Aseară, Georgette Istria m-a ameninţat cu o armă şi apoi a plecat de la Grande-Claremont. M-a încuiat în cameră. Bănuiesc că a avut o întîlnire aici cu adevăratul Tony Scalla. Am avut dreptate. Îl aştepta.

— Perfect. Soseşte deci şi are o armă. Nu se simte prea bine fiindcă i-am spus cu o jumătate de oră mai înainte că

cineva l-a curăţat pe Pinny Yatlin patronul de odinioară, la Mexico City. Georgette se întreabă dacă n-au să încerce să facă acelaşi lucru şi cu ea, după ce le-a fost de folos, pricepi ? Vine aici şi sună la uşă, iar ea îl primeşte cu o armă în mînă. Are sa se apere, îşi închipuie ea.

— Tony Scalla deschide uşa. Începe prin a-i spune tot felul de prostii ca s-o calmeze, dar ea continuă să-l ameninţe cu arma. O aduce în această cameră şi el intră înăuntru. Ea rămîne în prag cu arma în mînă, aşteptînd să-i pună întrebări.

— Ea nu ştie însă că în casă mai există un tip venit împreună cu Tony. I-am văzut, urmele paşilor la uşa din spate azi-dimineaţă. Am mai văzut şi unde a condus Tony

maşina ca să-l ia cu el.

— În timp ce Georgette stă în prag, acest al doilea tip vine tiptil pe la spate şi îi dă peste mînă, iar Georgette scapă arma. Am găsit-o azi-dimineaţă sub una din huse. În regulă, deci. Tony o duce la parter şi o vîră în maşină. Celălalt tip îi urmează pe scări, stinge luminile, închide uşa după ei şi iese prin cea din dos. Încuie uşa pe dinafară şi îl aşteaptă pe Tony să vină să-l ia cu maşina.

În regulă pînă aici. Tony s-a aliat restului de bandiţi. Georgette e speriată de moarte. Îşi închipuie c-au s-o ucidă, cum l-au ucis pe Pinny Yatlin şi pe Pedro Dominguez, aşa că începe să scrie nota pentru mine pe spatele paginii, dar n-apucă s-o termine şi atunci o aruncă pe fereastra maşinii, astfel încît ei să nu bage de seamă. Mă urmăreşti pînă aici ?

— Te urmăresc, zice el. Ce se întîmplă însă cu reclama fotografului ? Cum se leagă de ce spui ?

Mă scol în picioare.

— Cy, îi spun eu. Am primit unele informaţii asupra bandei. Am speranţe. S-ar putea să-i prind. Aceşti tipi

căutau un fotograf. Şi cred că cel pe care l-au ales e acest Pierrin, tocmai pentru că locuieşte acolo unde doreau ei să facă fotografia.

Îmi aprind o ţigară şi îi dau şi lui una.

— Ascultă, amice, îi spun. Ai să te apuci serios de treabă. Ai să te apuci de treabă aşa de repede, încît ai să te întrebi ce s-a întîmplat cu tine.

— De acord, zice el. Poate c-am sa apuc să dorm în cîţiva ani.

— Hai să mergem, îi zic. Opreşte-te la prima cabină telefonică. Vreau să chem ambasada. Am să-l scol din pat pe tipul Varney. O să avem o mică întîlnire şi apoi, băiete, mergem să ne distrăm, nu ?

CAPITOLUL 13

DINAMITĂ

E ora douăsprezece cînd mă scol şi e o dimineaţă frumoasă. Afară luceşte un soare de iarnă rece şi văd dame ce se plimbă pe bulevard cu acele mişcări pe care o femeie bine le face întotdeauna cînd ştie că machiajul i se potriveşte la perfecţie cu blana de vulpe.

Dau un telefon şi comand nişte cafea şi mă sui înapoi în pat. Încep să reflectez la lucruri în general şi să mă întreb cum au să iasă.

O damă nostimă cu ochi verzi, pe care am întîlnit-o odată în Tulsa, mi-a spus că atunci cînd întreaga lume pare să se prăbuşească pe capul unui bărbat, înseamnă că acel bărbat are să se trezească la realitate. Mi-a mai spus că viaţa a dovedit asta şi că a contat întotdeauna că avea să se întîmple la momentul potrivit.

După care mi-a mai aruncat o privire lungă şi pătimaşă şi

a început să-şi încolăcească braţele în jurul gîtului meu şi să-mi demonstreze cum împărătesa Ecaterina a Rusiei folosea un dublu nelson asupra tînărului locotenent din gardă care era pe acolo, încercînd să devină general fără să aibă altă calificare decît aceea că îi plăcea să fie în jurul împărătesei gata s-o ajute în orice clipă.

Şi lucrul care s-a întîmplat la momentul potrivit a fost că un alt tip, care a spus că e soţul ei şi a scos la iuţeală un revolver, a început să tragă nebuneşte, de parcă ar fi fost o noapte de *fiesta* la San Antonio.

Ceea ce mă aduce înapoi la Georgette. Stau pe loc şi mă gîndesc la această damă întrebîndu-mă cui îi place ce s-a petrecut deocamdată în ce-o priveşte. Bănuiesc că e foarte surprinsă.

Bănuiesc că a fost foarte surprinsă cînd i-am spus mai întîi că Pinny Yatlin a fost împuşcat. Dar atunci nu se gîndea decît la un lucru. Se gîndea cum să scape de mine, cum să fugă şi să se alăture bandei.

Dar, în timp ce se afla în maşină, în drum spre Armine Lodge ca să se întîlnească cu Scalla, a început să se dezmeticească niţel şi să privească lucrurile dintr-un punct de vedere strict logic.

Trebuie să-şi fi dat seama brusc că banda nu e genul care să se încurce cu cineva inutil, indiferent cît de frumoasă era ea. Trebuie să-i fi trecut prin cap că dacă îi omorîseră pe Pedro Dominguez şi pe Yatlin, nu exista nici un motiv ca să n-o omoare şi pe ea, să scape de ea într-unul din acele feluri nu prea agreabile pe care le folosesc gangsterii cînd vor să scape de cineva de care nu mai au nevoie.

Sau poate că îi căzuse cu tronc lui Scalla. Îmi amintesc cum arăta Georgette atunci cînd i-am spus că Tony

declarase că era sora lui. Cred că Georgette şi-a dat seama cu cine avea

de-a face. Poate că se gîndea că Tony îşi făcuse socoteala că odată cu eliminarea lui Jake Istria, care fusese atît de convenabil împuşcat de mine, apoi a lui Pinny Yatlin, care bănuiesc că a fost ucis de către Zellara la sfatul surorii ei Fernanda, micuţul Tony avea controlul situaţiei şi urma să devină bogat, împărţind banii obţinuţi din afacere numai în două : între el şi Fernanda, pentru că ceilalţi fraieri nu aveau să primească prea mult.

Poate că Scalla nu dorea decît să se întîlnească cu Georgette din nou pentru că voia s-o seducă şi înţeleg asta pentru ca, fără a mă teme că mă contrazic, vă asigur că e cea mai superbă damă la care m-am uitat vreodată.

Bănuiesc că şi ea ajunge la aceeaşi concluzie în taxiul care o duce la Neuilly şi pariez că se poartă foarte rece cu Scalla de cînd celălalt individ îi luase arma din mînă, după ce se apropiase de ea tiptil pe la spate.

Sînt sigur că nu are o dispoziţie prea bună nici acum. Încep să mă întreb ce-ar fi scris în notă dacă ar fi avut timp s-o termine. Ar fi putut fi foarte interesant.

Vă spun că unele din aceste dame şmechere pot fi uneori prea şmechere pentru binele lor. Dar, în acelaşi timp, îmi pare rău de Georgette, fiindcă bănuiesc c-a intrat la apă, indiferent cît e de duplicitară.

După o vreme Cy Hinks se întoarce. Luăm masa de prînz şi Cy îmi spune că va primi ajutor sută la sută de la Varney, care i-a organizat o întîlnire cu Juanella Rillwater. Cy îmi mai spune c-a închiriat pe termen scurt nişte pivniţe în Cartierul Latin şi că băieţii şi Larvey Rillwater îşi mută acolo echipamentul.

Aşa că mi se pare că acest aspect al afacerii merge bine. Cy îmi spune că n-a crezut c-o să trăiască să vadă un membru al ambasadei americane la Paris făcînd aranjamente şi

afaceri cu amanta unui gangster, gen Juanella, deşi astăzi nu mai poţi fi sigur de nimic. Nici nu ştie ce mare dreptate are. Îmi închipui, în orice caz, că Varney şi Juanella se pot învăţa unul pe altul cîte ceva, asta fireşte doar în cazul cînd Juanella nu încearcă să pună laba pe el să-l controleze.

După-amiază, Cy aduce maşina şi plecăm. Aştept cu nerăbdare să întîlnesc pe fotograful din Dives, pentru că am o idee că dacă ceea ce gîndesc eu are să se întîmple, atunci

s-ar putea să dăm lovitura şi să înhăţăm pe mica mea prietenă Fernanda Martinas şi banda ei de ticăloşi în clipa cînd are să le vină mai puţin bine.

S-a făcut ora cinci cînd ajungem la Dives. E un orăşel destul de frumos, cu un mic chei nostim şi nişte case vechi. Pare unul din acele locuri unde îţi petreci sfîrşitul de săptămînă, despre care citeşti în reviste, unde toţi oamenii sînt cinstiţi şi nu există detectivi.

Ajungem la adresa acestui Raphallo Pierrin, urmînd indicaţiile din revista „Magazine des Arts“. Tipul e la magazin. E un bătrînel cu păr alb, ochi albaştri şi bască. Pare să fie deştept şi vorbeşte englezeşte mai bine decît vorbeşte Cy franţuzeşte.

Îi explic despre ce e vorba. Îi spun că bănuiesc că e un om care nu se ocupă de afaceri fiindcă n-are altceva de făcut şi că indiferent ce se întîmplă cu treaba pe care i-a cerut-o cineva, sînt dispus să-l plătesc dacă va colabora cu mine. Îi vîntur prin faţa ochilor cîteva hîrtii de o mie de franci şi văd că încep să-i lucească ochii.

— Msieu, zice el, vă stau cu totul la dispoziţie. Sînt fotograf şi artist, dar, sper, sînt şi un om de afaceri bun.

Îi răspund că sînt de acord şi la început îi dau cinci sute de franci. Îi dau bancnota şi-i spun să se grăbească să-mi spună tot ce ştie, de la bun început şi fără să lase nimic

afară. Îşi aprinde o ţigară caporal şi îi dă drumul.

Îmi spune c-a dat reclama în „Magazine des Arts“ la fiecare patru săptămîni timp de doi ani. Acum patru zile primeşte o scrisoare de la un tip din Trouville. Tipul a semnat scrisoarea cu numele de Anselmo Dalada şi spune că dorea ca Pierrin să efectueze nişte fotografii foarte speciale pentru el, fotostate şi altele, şi că-l va plăti excelent dacă lucrul e făcut ca lumea. Îi mai spune că dacă va fi nevoie ca Pierrin să ia negativele şi să developeze fotostatele, iar apoi să le termine într-o noapte, atunci va trebui să fie gata să rămînă pe loc şi să nu plece pînă n-a terminat. Îi mai spune, de asemenea, că dacă Pierrin e dispus să facă treaba, atunci trebuie să-şi împacheteze aparatele într-o oră din clipa cînd a fost anunţat şi să plece din Dives spre o destinaţie unde va avea loc operaţia. Dacă Pierrin se declară de acord cu această propunere, să-i scrie lui Anselmo Dalada la post restant la Trouville, care e o altă localitate pe coastă.

Pierrin crede că e o propunere excelentă, aşa că îi răspunde şi se declară de acord, că e gata să facă treaba, doar atît că aparatele şi echipamentul lui sînt cam mari şi grele şi că vor trebui să aranjeze o cale de transport. Vrea o mie de franci pentru treabă şi cîte o sută de franci pentru fiecare
fotografie făcută.

Pierrin pune scrisoarea la poştă şi e gata să jure că Dalada o aşteaptă pe scările poştei din Trouville, pentru că

la cîteva ore după ce scrisoarea ajunge acolo, Dalada apare în studioul lui Pierrin la Dives şi se prezintă.

Îi spune lui Pierrin că totul e în ordine, că e gata să plătească preţul cerut şi că dacă Pierrin scoate fotografii bune, îi va da o altă mie de franci ca plată extra. Îi mai spune că Pierrin nu trebuie să-şi facă griji în privinţa transportului, pentru că el are să trimită o maşină să-l ia şi mai mulţi

oameni care să-l ajute cu echipamentul. Pierrin începe apoi să-l întrebe o seamă de lucruri despre lumină şi curentul electric în locul unde au să facă fotografiile iar Dalada îi răspunde că nu trebuie să-şi bată capul cu astfel de detalii, deoarece atunci cînd Pierrin va ajunge acolo va descoperi că are destulă lumină electrică şi tot ce mai vrea pentru a-şi face treaba.

Acest Dalada îi dă apoi lui Pierrin două sute de franci ca acont şi îi spune să fie gata fiindcă are să-i telefoneze cînd trebuie să vină la numărul de telefon al lui Pierrin.

În regulă. Pierrin spune că pe la ora zece dimineaţa azi, acel Dalada îl cheamă la telefon şi îi spune să fie gata pentru mîine seară la ora unsprezece şi jumătate, că acelaşi om va sosi c-o maşina şi cu o camionetă ca să mute echipamentul şi că are să-l ia şi să-l aducă la locul unde îşi va face meseria. Pierrin avea să lucreze toată noaptea şi avea să se întoarcă la magazinul lui pe la unsprezece dimineaţa a doua zi. Pierrin spune că-i de acord.

Aşa stăteau lucrurile. Exact cum mi-am închipuit, îmi zic eu şi încep să mă amuz fiindcă cu puţin noroc pun laba pe tipii ăştia. Fac pariu pe ultimul meu dolar că acest Dalada nu-i altul decît Tony Scalla şi că au să acţioneze cum am bănuit.

Continui să-l trag de limbă pe Pierrin. Îi spun o întreagă poveste, care se potriveşte oarecum cu situaţia, aşa cum o înţelege el, şi-i mai dau cinci sute de franci, spunîndu-i că dacă va face exact ce vreau, are să mai primească alte două mii de franci peste două zile.

Îmi răspunde că-i gata să colaboreze. Apropo, ochii îi sticlesc cînd pune laba pe bani. Va fotografia şi pe dracu, dacă e sigur că încasează suma promisă.

Îi explic ce are de făcut, cum are s-o facă şi-i cer s-o repete

de mai multe ori pînă văd că i-a intrat, bine în cap.

După care îi cer să mă plimbe prin studioul lui. Fac cîteva note mintale iar apoi mă sui la loc în maşină cu Cy şi plecăm.

Cînd ajungem înapoi la Wellington încep o lungă discuţie cu Cy. V-am spus mai înainte că oamenii de genul lui Cy sînt deştepţi, atît însă că vreau să mă asigur că ştiu ce se întîmplă, fiindcă orice greşeală de acum înainte n-are să-mi vină bine.

Îl tot prelucrez pe Cy pînă cînd se pare că ştie ce-i revine de făcut, iar apoi îi dau un telefon lui Varney la ambasadă şi-i spun că Cy are să vină acolo şi că să pregătească douăzeci de mii de dolari şi că mai vreau să cheme la ambasadă şi pe ataşatul naval ca să-i dea lui Cy unele informaţii.

Se declară de acord cu tot ce i-am cerut.

După plecarea lui Cy cobor la parter şi îmi ofer o masă bună cu o sticluţă de şampanie şi toastez pentru buna mea sănătate căci, în curînd, bănuiesc că voi avea mare nevoie de toată sănătatea pe care o am.

Apoi mă vîr într-o cabină telefonică şi o chem pe Juanella. Îi spun că vreau să avem o mică discuţie şi să fie la

Charlie's Bar într-o jumătate de oră. E de acord, în timp ce Larvey lucrează în pivniţă de parcă ar fi la puşcărie. Juanella îşi închipuia că n-are să-i simtă lipsa.

Cînd sosesc, Juanella stă pe un scaun înalt la capătul barului.

În drum spre bar, în timp ce fumam o ţigară în maşină, m-am întrebat cît de multă încredere puteam să am în Juanella. Pentru că trebuie să înţelegeţi că dacă escrocii sînt

ciudaţi, damele lor sînt şi mai ciudate.

Am descoperit mai de mult că un escroc de mare clasă şi expert, fie că operează la seifuri, falsifică bani sau acţiuni de bancă, e întotdeauna tentat să privească cu dispreţ escrocul care nu-i decît un simplu gangster de duzină, fără nici o specializare. Am cunoscut tipi care se specializaseră în spargerea seifurilor şi care nici n-ar fi vorbit cu un simplu bandit.

Un alt aspect interesant e că un escroc e deseori un tip patriotic, dar discret. Nu-l deranjează să fure şi să escrocheze pe compatrioţii lui şi nici nu-l deranjează faptul că pleacă din ţară ca să nu mai plătească impozite sau altceva, dar în nouă cazuri din zece, de cîte ori e un fel de problemă naţională undeva, ai să descoperi că acelaşi escroc se repede să intre la *marines* şi să facă piftie pe altcineva doar pentru a dovedi că-i american.

Şi dacă nu mă credeţi, cereţi cuiva să vă relateze istoria formării Batalioanelor Apache în armata franceză la începutul celui de-al doilea război, cînd fiecare escroc din

Paris care se mîndrea cu profesiunea lui, s-a repezit să se înscrie în armată şi să cînte Marseieza, să fluture un drapel într-o mînă şi să înşface cu cealaltă tot ce se afla la îndemînă.

Dar tipii de genul ăsta luptă bine, nu-i aşa ?

Juanella îmi zîmbeşte dulce.

— Hei, soldatule, îmi spune ea. Te-ai întors, deci. Despre ce e vorba de data asta ? Nu eşti încîntat de felul cum stau lucrurile sau e fiindcă nu te poţi dezlipi de silueta mea grozavă ? Şi aş dori să beau un Vermouth-Cassis dublu, apoi, ca să schimb gustul, un whisky canadian cu o cireaşă pe o scobitoare.

O privesc în timp ce comand băuturile. Poartă o rochie neagră lipită de trup, cu un pardesiu trei sferturi şi o pălărie albă şi neagră, de comandă. Are pe mîini mănuşi albe, cu un desen în negru pe manşetă. Ochii îi lucesc ca nişte stele.

Cred că dacă dama ar face un efort şi ar mai reduce din înălţimea tocurilor cîţiva centimetri şi l-ar convinge pe Larvey să se apuce de lucruri cinstite, ar ajunge atît ea, cît şi el, să realizeze orice în mare viteză.

— Cum merge ? o întreb.

— Grozav, spune ea. Acel Varney de la ambasadă e nemaipomenit. Bănuiesc c-a fost complexat în tinereţe fiindcă, de cîte ori avea ocazia, se uita la picioarele mele de parcă n-ar fi văzut aşa ceva nicidată în viaţă.

— Nu-i singurul, îi răspund. Eu unul am văzut puzderie de picioare în viaţa mea, dar cred că ale tale sunt oarecum speciale, şi dacă aş avea mult timp la dispoziţie, ţi-aş povesti ce părere am despre dumneata în general şi ai să te simţi nemaipomenit. Poate că ţi-ai dat seama de ce te-am pus în compania lui Varney ?

— Mda, zice ea. Bănuiesc c-ai vrut să ştim că eşti de încredere şi că, măcar o dată în viaţă, lucrăm şi noi pentru Unchiul Sam.

Îmi rînjeşte oarecum prietenos.

A fost, fără îndoială, un gest frumos, zice ea.

Îşi bea Vermouth-Cassis-ul şi începe să guste whisky-ul. Scoate cireaşa şi se uită la ea, ţinînd-o foarte aproape de gură. Îmi spun că buzele ei au aceeaşi culoare ca cireaşa.

— Băieţii lucrează ca nebunii, zice ea. Şi, cu ajutorul maşinilor furnizate de Varney, cred c-au sa termine pe la ora şapte astă-seară. Cred că a fost amabil din partea lui Varney să ne pună la dispoziţie două plăci de oţel cu care să lucrăm.

Mă priveşte cu un aer foarte demodat.

— Nu-i asta ce voiai să ştii ? întreabă ea.

— Nu, îi răspund. Vreau să te rog să faci ceva pentru mine. Ceva oarecum personal.

Îşi lasă ochii în jos şi chicoteşte niţel.

— Ştiu eu, zice ea. Va trebui să mă gîndesc, fiindcă ţi-am mai spus că Larvey e foarte gelos. Dar poate că în acest caz...

— Doar o clipă, o întrerup eu. Nu m-ai înţeles bine. Această afacere e personală, dar nu atît de personală ca să-l facă gelos pe Larvey. Înţelegi ?

— Mda, zice ea. Ştiam, c-am să fiu dezamăgită astăzi. Am văzut-o în fundul ceştii de ceai azi-dimineaţă. Ce vrei ?

— Ascultă Juanella, îi zic. Mai ţii minte că în 1932 cineva a aruncat în aer uşa blindată şi cu cifru a Băncilor de Fermieri Asociaţi la White River. A fost o lovitură grozavă. Cine a înfăptuit-o a pus un fel de bombă în peretele interior al uşii, aşa încît bomba a zdrobit mecanismul de încuiere a doua zi, exact, la ora cinci dimineaţa.

— La ora cinci fără un sfert a doua zi a avut loc un incendiu în regiune şi alarma a fost dată la toate staţiile de pompieri şi de poliţie, astfel încît a dus pe toţi poliţiştii şi pompierii la patruzeci şi cinci de kilometri depărtare de acolo. În timp ce se întrebau cine făcuse gluma asta stupidă, bomba din seiful băncii explodează şi bandiţii intră în bancă şi ies de acolo cu toţi banii pentru salariile funcţionarilor civili, adică o sută şi cincizeci de mii de dolari. Mai ţii minte istoria asta ?

— Mda, zice ea, am auzit de ea.

— În regulă, îi răspund. Deşi n-au fost în stare să-l acuze pe Larvey, toată lumea ştie că el a dat lovitura. Eu unul am fost interesat, pentru că ştiam că Larvey era unul din cei mai pricepuţi falsificatori de bani din Statele Unite. N-am ştiut însă că era şi expert în bombe cu ceas. Uite ce m-a interesat, mă înţelegi ?

— Aşa că am început să anchetez, încercînd să găsesc ceva informaţii şi ce crezi că descopăr ? Descopăr că la vreo trei luni în urmă, scumpa şi încîntătoarea soţie a lui Larvey, o dulceaţă pe numele de Juanella Rillwater, căreia am plăcerea să mă adresez în clipa de faţă, se angajase la birourile lui Oklahoma Mining and General Corporation ca stenografă a inginerului principal, care era însărcinat cu imploziile. A lucrat acolo vreo şase săptămîni sub numele de Jane Lowkell şi după şase săptămîni a plecat.

— Bănuiesc că a acceptat acel post ca să înveţe cum să construiască o bombă cu ceas.

— Foarte interesant, zice ea. Şi ce facem acum ?

— Ascultă, Juanella, îi spun. Cred că am să fiu la ananghie în curînd şi cred că nu există decît un singur lucru care să-mi dea o şansă de-a scăpa de acolo, iar asta e o bombă frumoasă cu ceas. Am nevoie de ea cam în trei ore.

Se uită la mine şi zîmbeşte.

— Bănuiesc că am devenit foarte importantă pentru tine, zice ea. Nu ştiu ce-ai face fără Juanella. În regulă, băiatule, nu-i prea greu. Îmi aduci ce am nevoie, şi am să-ţi construiesc o bombă cu ceas ca să te scoale din somn dimineaţa sau, atît de puternică, încît să arunce toată strada în aer.

— Scumpo, îi zic, ce m-aş face fără tine. Spune-mi de ce ai nevoie.

— E la fel de uşor că atunci cînd faci o plăcintă cu fructe, zice ea. Şi mă pricep şi la aia. Nu trebuie decît să-mi obţii un cronometru electric de cea mai bună calitate. Mai am nevoie şi de un ceas electric cu deşteptător pe care să-l pot scoate din carapacea lui şi să-l montez pe o platformă de lemn. Apoi, fac legătura între ceas şi o mică baterie electrică. Găuresc platforma de lemn şi trag prin găuri mai multe fire de la ceas, iar la celălalt capăt ataşez nişte capse mici de fulminat de mercur ca să opereze ca detonatori.

— În regulă. Apoi iau o altă bucată de scîndură, fac găuri în ea şi în fiecare gaură pun un cartuş de dinamită, încărcat după cum doresc. Apoi le conectez la detonatori astfel încît fiecare cartuş de dinamită să aibă propria lui capsă de explozie.

— Nu-mi mai rămîne de făcut decît să ataşez un detonator la baterie şi să-l conectez la ceas. Dacă pun ceasul să sune la ora trei, atunci, în clipa cînd sună, se eliberează mecanismul care percutează fulminantul de pe capsele de mercur, cartuşele de dinamită sînt detonate iar balonul se înalţă.

— Bănuiesc, zice ea cu un aer visător, că aşa au procedat cînd au aruncat în aer seiful băncii din White River, exact în clipa cînd voiau.

— Juanella, îi spun, eşti o scumpă şi am să te îmbrăţişez. Între timp, du-te înapoi la uzină şi pune pe băieţi să

muncească din greu. Am să vin acolo într-o oră şi-am să-ţi trimit cel mai bun cronometru pe care îl găsim, ca şi restul de echipament. Varney are să le obţină. Apoi, te pui pe treabă iar eu am să-ţi spun ce fel de explozie doresc.

— Perfect, răspunde ea. Acum însă aş dori un martini dublu.

Comand băutura. Cînd o termină de băut se scoală de pe scaunul înalt.

— Am fost întotdeauna foarte prietenoasă cu unii bărbaţi, spune ea. Dar nu mi-am închipuit că are să fie un „G-man“. Cred că e instinctul matern din mine !

Mă întorc la Hotel Wellington şi mă întind în pat. Fumez o ţigară şi reflectez la tot ce s-a întîmplat. Ideea că Fernanda şi banda ei locuiau undeva Franţa a fost greşită de la bun început. Ar fi trebuit să-mi fi dat seama că n-aveau să rişte niciodată i se stabilească într-un loc unde puteau fi prinşi.

Armine Lodge nu a fost decît o şmecherie, o casă unde puteau strînge informaţii, lucra şi unde Georgette ar fi putut să primească banii la momentul potrivit.

Dar dacă mi-aş fi folosit ca lumea creierii, ar fi trebuit să înţeleg că nu există decît un singur loc unde puteau să fie la fel de în siguranţă ca într-o bancă, unde nimeni nu putea pune mîna pe ei şi unde credeau că vor fi apăraţi de legile internaţionale.

Iar acel loc e pe un vas la şase kilometri depărtare de ţărm, unde nimeni nu-i poate atinge şi de unde pot negocia cu oricine vor fără să se teamă de poliţia oricărei naţiuni.

Şi nu m-am gîndit niciodată la asta pînă în clipa cînd l-am văzut pe Cy Hinks citind reclama fotografului din „Magazin des Arts“. Atunci am priceput de ce-au ales un fotograf care locuia pe coasta Atlanticului.

Şi e foarte clar că vasul lor e acela folosit de Yatlin pentru a aduce aici pe chimistul Grearson. Deşteapta de Fernanda şi-a dat seama pe loc că treaba trebuia efectuată de pe un vas şi asta a făcut.

Apoi şi-a spus că le era uşor să intre în legătură cu fotograful Pierrin fără să se dea de gol, indicîndu-i o adresă la post restant la Trouville. Cînd au descoperit că Pierrin era dispus să facă treaba, Tony Scalla, care acum se numeşte Dalada, a sosit ca să aranjeze totul.

Fernanda e într-adevăr deşteaptă.

Iau legătura cu Varney la ambasadă şi îi spun de tot ce am nevoie ca Juanella să se apuce de treabă. Am reuşit să-l domesticesc atît de mult pe tipul ăsta, încît îmi închipui că dacă îi telefonez şi-i cer să-mi trimită doi elefanţi, are să suspine şi are s-o facă.

Îmi spune că va avea totul într-o oră şi că are să i le trimită

direct lui Juanella la adresa unde se află băieţii. Îi mai spun că sper să nu se arunce singur în aer din greşeală în timp ce adună materialele, iar el îmi răspunde că speră să am dreptate.

Fac un duş fierbinte şi sînt pe cale să mă culc cînd telefonează Cy Hinks. Tipul obţinuse rezultate lucrînd cu ataşatul naval de la ambasadă.

— Ai avut perfectă dreptate în ce priveşte vasul, zice el. E un vas de mărime mijlocie, numit „Madrilena Santaval“, înregistrat în Spania şi fluturînd steagul spaniol. E la cinci kilometri de coastă, cam la un kilometru dincolo de orice jurisdicţie, între Courseuilles şi Deauville. Căpitanul şi marinarii sînt mexicani. Au fost trecuţi prin carantina de la Courseuilles. Ofiţerul medic a fost pe bord şi le-a dat permisiunea să debarce. Au o barcă cu motor.

— Vama de la Deauville mi-a spus că nici unul din marinari n-a debarcat, doar căpitanul şi unul sau doi pasageri. Aceştia susţin că „Madrilena Santaval“ e un vas închiriat şi particular, cu proprietarul la bord. Documentele vasului sînt în ordine şi nu descarcă nimic. Nu există nici o îndoială că spun adevărul. Iată situaţia cu vasul.

— Ai făcut o treabă bună, Cy, îi spun. Te-ai ocupat şi de cealaltă afacere ?

— E în regulă, spune el. Ataşatul naval de la ambasadă a făcut tot ce trebuie. Plec la ora cinci mîine dimineaţă ca să aranjez restul. Cred c-o să primim tot ce avem nevoie în estuarul Senei.

— De acord. Cînd pleci, ai face bine să iei cu tine pe fraţii Grazzi şi pe Martinelli. Ei ştiu să se descurce, dacă va fi nevoie. Aş mai dori să iei cu tine şi restul de lucruri.

Hotărîm să-l întîlnesc la ora cinci acasă, unde se află restul de băieţi. Se declară de acord şi îmi cere să-i las la dispoziţie

cam o oră ca să poată să doarmă.

Închid telefonul şi mă uit la ceas. E ora unu dimineaţa. Chem recepţia şi le spun să mă scoale cam după trei ore, adică pe la patru. Apoi mă culc.

Înainte de-a adormi, mă întreb unde voi dormi mîine seară, dacă am să am chef să dorm, fireşte !

Mă scol pe la patru şi, după o jumătate, de oră, soseşte Cy Hinks cu maşina. Bem cafea şi coborîm la subsol unde lucrează băieţii.

Se pare c-au făcut o treabă pe cinste. Într-un colţ de una singură lucrînd sub un bec aprins şi purtînd un halat cu

mînecile suflecate, Juanella se pregăteşte să înşurubeze capacul peste bomba cu ceas.

— La ce oră vrei s-o fac să explodeze ? mă întreabă ea.

Îi spun. Îi spun s-o pregătească să explodeze la ora douăsprezece noaptea.

Se declară de acord şi o pregăteşte.

Apoi ne apucăm de treabă. Împachetăm totul şi vîrîm materialul în nişte geamantane mari de piele, ca şi cele pe care le-am văzut în studioul lui Pierrin. Apoi punem bomba lui Juanella într-o altă valiză.

Afară a început să se crape de zi. Ducem totul la maşină şi îmi iau rămas bun de la Cy.

— Ştii ce să faci, îi spun. Dă-i lui Pierrin valizele şi vorbeşte cu el din nou, explică-i ce are de făcut şi mai ales, pentru numele lui Dumnezeu, spune-i să nu comită vreo greşeală.

Cy îmi spune că Pierrin n-are să facă nici o eroare. Se suie în maşină împreună cu Larvey Rillwater şi ceilalţi trei băieţi care îl vor însoţi în misiune.

Maşina tocmai demarează cînd cineva mă apucă de braţ. E Juanella. Şi-a scos halatul şi poartă o haină de vizon care arată de parcă ar fi costat un milion de dolari.

— Ascultă, scumpule, zice ea, am fost multe în viaţă, dar n-am fost marinar. Ce părere ai dacă vin şi eu cu voi ? Mă pot folosi de o armă la fel de bine ca băieţii.

— Nici vorbă, draga mea, îi zice Larvey. Asta-i nu-i o treabă de femei. Nu vreau să te văd întinsă moartă pe undeva. Stai mai bine pe loc şi du-te şi cumpără-ţi nişte rochii şi cîteva mii de pălării.

— Nu-i o idee rea, zice ea, dar mi-a intrat ideea în cap c-ar fi mai puţin periculos dacă merg cu voi, toţi.

Larvey o priveşte o clipă şi pare să reflecteze, apoi îmi aruncă o privire. Pricepe despre ce e vorba.

— Mda, zice el. S-ar putea să te pricepi la asta, fiindcă n-are să fie nostim de loc că atunci cînd am să primesc o graţiere şi-am să vreau să mă stabilesc undeva, să descopăr că te-ai îndrăgostit peste cap de-un poliţai.

— Nu-i cazul să-ţi faci griji, Larvey, îi spun. Nu trebuie să ai îndoieli asupra lui Juanella. Are să fie în regulă.

Rînjeşte.

— Nu-mi fac griji asupra ei, spune el. Îmi fac griji asupra ta. N-o cunoşti pe Juanella.

Mă uit la maşina care se îndepărtează. Credeţi-mă că mă simt cam stingher.

Mă întorc la hotel şi mă duc la culcare.

CAPITOLUL 14

ADUNAREA BANDIŢILOR

Ma uit la ceas şi văd că e aproape ora zece şi îmi spun că maşina închiriată are să fie în regulă, acolo unde am lăsat-o. Iar dacă cineva a furat-o, înseamnă că am ghinion.

O iau încet spre cheiul Senei.

E o noapte cam întunecoasă şi cu burniţă. Tipul care a fondat orăşelul Dives ar fi trebuit să fi făcut ceva în privinţa pavajelor cu pietre, care sînt o nenorocire.

Mă opresc o clipă şi îmi aprind o ţigară. În depărtare, pe mare, văd clipind o lumină. Mă întreb dacă e „Madrilena Santaval“. Mă mai întreb şi ce fel de noroc voi avea, cînd voi urca la bordul unui vas pirat şi dacă au să fie cumsecade cu mine sau au au să-mi facă cîteva găuri în burtă ca să ajute la digestie.

Înaintez uşor pe chei. După o vreme, văd o barcă cu motor albă, cu o lumină la proră şi cu un tip înăuntru care fumează o ţigară. Are o faţă subţire, poartă un jerseu în dungi şi o bască.

Îl chem. Îşi porneşte motorul şi o ia pe lîngă chei. Îmi întinde o bucată de hîrtie pe care stă scris : „Acesta e tipul. Pare în regulă. Ştie unde e vasul“. Hîrtia e semnată de Cy.

— Ascultă, amice, îi spun eu tipului, ştii unde se află vasul „Madrilena Santaval“ ?

Dă afirmativ din cap.

— Da, *msieu*, răspunde el. Totul e aranjat. Te duc acolo. Urcă în barcă, te rog.

Urc în barcă şi dă drumul din plin la motor. Dincolo de chei, marea e agitată şi din cîte îmi dau seama arată trist de tot.

Îmi aprind o altă ţigară. Stau cu capul în jos, trăgînd fumul în plămîni şi nu mă gîndesc la nimic. În curînd ajungem la vas.

Tipul opreşte motorul. Se ridică în picioare şi strigă :

— „Madrilena Santaval“ ! apoi continuă în franceză.

La dreapta noastră — curentul ne împinge într-acolo — se află un vas mare. Arată destul de impozant. Un individ apare pe punte cu o lanternă, începe să se certe cu barcagiul în franceză. Mi se pare o harţă în toată regula.

Îl împung în coastă pe barcagiu.

— Spune-i că Lemmy Caution ar dori să discute pe scurt cu *Señora* Fernanda Martinas şi c-a uitat cartea de vizită acasă.

Începe să răcnească din nou. După o vreme cineva iese pe punte cu o lampă. Văd un tip care se apleacă şi apoi pe Fernanda !

Mă ridic în picioare.

— Hei, Fernanda ! urlu eu. Ce mai faci ? Domnul Caution e gata să urce pe vas, aşa că pregăteşte garda de onoare !

Tipul de pe punte strigă ceva la barcagiu şi ne tragem lîngă vas, alături de scară.

Mă sui pe vas.

— Poţi să pleci acum, îi spun barcagiului. Ai primit banii de la Hinks, nu-i aşa ?

Zice că da, apoi îşi schimbă direcţia şi se întoarce.

Am terminat de urcat pe scară. Cînd ajung în vîrf, mă opresc. În faţa mea sînt doi tipi şi o damă. Unul din ei e Tony Scalla, cu un pistol calibrul 44 în mînă, apoi Fernanda, înfăşurată într-un mantou de cincila care trebuie să-l fi costat pe un fraier o puzderie de bani. Cel de-al treilea e un mexican care pare să fie căpitanul vasului.

— Ce pofteşti ? se răsteşte Tony ? Latră la mine ca un cîine.

Fernanda îşi lasă mîna pe braţul lui.

— Fii calm, amice, zice ea. Asigură-te doar că domnul Caution, Lemmy scumpul, nu are o armă asupra lui.

— Nu-ţi face griji, scumpo, îi spun eu. N-am nici măcar un stilou cu mine. L-am lăsat acasă pentru că mi s-a spus că una dintre canaliile de aici ar putea să mi-l fure. Dar, n-ai decît să mă percheziţionezi, dacă asta te încîntă. În plus, sînteţi vreo douăzeci şi cinci pe bord şi-aş putea să cad pe unul din voi şi să vă muşc.

Tony se apropie şi mă percheziţionează. Apoi se bălăbăne înapoi, ca şi cum ar fi băut. E beat criţă.

— Am mare chef să te împuşc, copoi blestemat, zice el. Eu unul... Aş vrea să-ţi găuresc măruntaiele şi apoi să te arunc în apă cît mai eşti viu... Aş vrea...

— Sigur c-ai avea chef, crocodil împuţit şi laş, îl reped eu. Ai avea chef să faci o mulţime de lucruri, nu ? Dar n-ai să le

faci. Şi n-ai să le faci fiindcă dama de aici, patroana, e foarte necăjită în ce priveşte mutra ei nostimă, tot întrebîndu-se cum am dat de voi şi cum de-am avut tupeul să urc pe acest vas cu bandiţi fără ca măcar să am o armă cu mine.

Înaintez spre el cu un aer oarecum degajat şi calm.

— Nu-mi placi, Tony. Nu mi-ai place nici dacă ai fi treaz şi n-ai puţi a usturoi şi-a *hamburgers* şi atît de tare a băutură.

Mă trag într-o parte şi-l lovesc cu dosul mîinii în stil japonez peste gît, îi smulg arma din mînă şi o arunc peste bord. Mai înainte ca să-şi revină, îi trîntesc un genunchi în burtă, dar tare de tot. Totul s-a petrecut aşa de rapid, că nici măcar nu-şi dă seama ce i s-a înîmplat. Se prăbuşeşte scîncind. Poate că l-am lovit prea jos.

— Aşa stau lucrurile, îi spun. Dacă îţi închipui c-am venit aici ca să ascult tot felul de tîmpenii ieftine de la nişte gangsteri de duzină, te înşeli.

Se scoală. Îl doare rău. Se sprijină de grilajul vasului şi îşi ţine strîns stomacul.

O privesc pe Fernanda. Arată colosal. Poartă un fel de rochie de seară din dantelă, lungă în spate şi scurtă în faţă şi i se văd picioruşele. Fernanda e o damă ce merită să fie privită.

Îmi zîmbeşte. E acelaşi zîmbet lent pe care mi l-a oferit în casa din Mexic atunci cînd încerca să-mi dea Lecţia Numărul Unu din „Ghidul de-a săruta al tinerilor“.

— Lemmy, zice ea cu o voce dulce, care face ca spaniola să sune ca melasa turnată peste o plapumă de mătasă. Eşti la fel de încîntător, de curajos ca întotdeauna. Eşti cu totul şarmant. Ce plăcere să vorbesc cu tine din nou. Avem aşa de multe de discutat. Şi, fiindcă eşti aici, ne poţi scuti de o seamă de neplăceri.

Îşi scoate tabachera de aur şi ia o ţigară din ea. Mă priveşte

peste flacăra brichetei.

— Tony e înclinat să fie ridicol uneori, zice ea. Fie că nu judecă de loc, fie că judecă prea mult. Dar trebuie să vii jos. Trebuie să iei o băutură.

Îmi aruncă un alt zîmbet grozav. Apoi spune acelaşi lucru pe care l-a spus cînd eram în Mexic la ea acasă, cînd se întreba cum ar fi putut să mă tragă pe sfoară cel mai uşor.

— Casa mea şi tot ce e înăuntru îţi stau la dispoziţie, spune ea.

Îmi face o mică plecăciune.

— În regulă, Fernanda, îi spun eu. Am şi eu să-ţi spun ceva, dar dacă vrei să beau ceva, atunci va trebui ca altcineva să încerce băutura mai întîi. Am mai fost otrăvit înainte.

E o adevărată adunare a bandiţilor. Stăm jos în cabina căpitanului, o cabină destul de mare, şi ne uităm unii la alţii. Un mexican în costum de stewart, cu o jachetă cam murdară, şi cu un rînjet neplăcut pe faţă, pentru care aş da zece dolari ca să i-l şterg, aduce nişte băutură.

Ce aranjament grozav ! Încep să mă gîndesc, aşa cum face orice bărbat într-o asemenea situaţie, la toate momentele grele prin care am trecut şi să-mi fac socoteala cum am să ies din asta. Şansele mele de eşec sînt cam şase la patru. Pentru că, aşa cum sînt sigur că v-aţi dat seama, dacă banda de aici află cum stau lucrurile, atunci mă au la mînă.

Eu unul mă bazez pe un singur lucru şi anume că escrocii sînt întotdeauna puţin speriaţi pe undeva în mintea lor. Un escroc face un plan şi îl pune în aplicare, întrebîndu-se tot

timpul dacă n-a scăpat cumva vreun amănunt care să-l facă vulnerabil.

Mă uit de jur-împrejur. Îmi spun că banda de aici ar cîştiga premiul întîi de fiecare dată cînd cineva ar începe un concurs

de banditism, crime, jaf şi tot ce-aţi mai dori.

Fernanda, care nu bea, stă de cealaltă parte a mesei, cu blana lăsată pe spate şi dezvăluind un gît frumos. Tony Scalla, care se pipăie încă la stomac, s-a trezit pe jumătate şi stă alături de ea.

Căpitanul vasului, cu o mutră ca harta munţilor Sierra, e în picioare lîngă un perete şi fumează o ţigară ieftină de foi, care miroase a ceapă. Alţi trei indivizi se află răspîndiţi prin încăpere. Cunosc pe doi dintre ei. Unul e Willie (Suedezul) Munskill, care a bătut mortal un poliţist rănit cu ajutorul unui picior de scaun, altul e un mexican pe nume Mesa Parallio, expert în a cauza o groază de durere. Nu-l cunosc pe cel de-al treilea, dar e tînăr şi are o mutră crudă şi nişte mîini nervoase. Mă privesc ca nişte pisici ce urmăresc un şoarece. Fernanda continuă să zîmbească.

— Dragă Lemmy, zice ea, ce plăcere să te văd aici.

Îmi expediază un zîmbet prin salonul vasului.

— Aşadar, zice ea, vorbeşti tu, sau vorbesc eu ? Dar mai înainte de orice, aş dori ca cineva să meargă în cală şi să le ceară amicilor de acolo să nu mai facă atîta tărăboi, fiindcă avem de discutat lucruri foarte importante.

Tipul cu mutră sinistră iese din cameră. Undeva în măruntaiele vasului aud nişte oameni cîntînd şi un patefon.

— Ascultă, Fernanda, îi zic eu, sîntem cu toţii prieteni aici şi-am venit ca să discutăm afaceri. Dacă vrei să ştii cum am aflat unde te găsesc, am să-ţi spun. Am bănuit c-ai să dirijezi lucrurile dintr-un loc unde erai în siguranţă, cum ar fi

vasul ăsta. Ştiam că te hotărîseşi asupra Franţei. Aşa c-am adunat doi cu doi şi-am căutat un vas spaniol care stătea de mai mult timp undeva, şi te-am găsit.

— Vezi că nu-ţi ascund nimic, continui eu. Joc cu toate cărţile pe masă fiindcă n-am de ales. E singurul fel în care pot să rezolv afacerea asta.

— Baţi cîmpii, zice Tony Scalla. Ai mai fost dus odată, poliţai şmecher. Şi cum ţi-a plăcut ? Te avem pe tine şi pe guvern la labă, exact aşa cum am vrut... Noi...

Fernanda îşi lasă mîna pe braţul lui. Tony se opreşte. Se pare că ea e patronul aici.

— Ascultă, Fernanda, îi şoptesc eu încet şi calm, vreau să-mi spui ceva. Ce s-a întîmplat cu acel tip Grearson ? Chimistul american. Îl ai cumva pe undeva ?

Fernanda ia un aer trist.

— Îmi pare extrem de rău pentru nefericitul domn Grearson, zice ea. Ne-a fost atît de folositor şi a mai fost aşa de amabil cu noi. Dar după ce-am aplicat un anume grad de forţă de convingere ca să ne furnizeze informaţia necesară, a cedat şi-am obţinut întreaga formulă. Ce nenorocire că după ce-a fost atît de bun, a căzut peste bord. Un accident oribil mă tem, dar un accident. Ai să găseşti toate amănuntele în jurnalul de bord al căpitanului.

Dau din cap înţelegător.

— Mda, zic eu, bănuiesc c-a fost unul din acele accidente care se petrec în larg. În regulă. Şi ce s-a întîmplat cu iubita mea ?

Fernanda rîde.

— Te referi la Georgette Istria ? întreabă ea.

Se uită la Tony Scalla care începe să rînjească.

— Asta, Lemmy, zice ea, este lovitura cea ma frumoasă a întregii afaceri. Trebuie să-l felicit pe Tony de felul în care a

operat. Vezi, Georgette, încerca tot timpul, cu multă onestitate, să te ajute. Nu avea nimic de-a face cu planul nostru. Era cu totul nevinovată. Aşa că s-a potrivit planului nostru.

O privesc cu gura căscată şi cu ochii ieşiţi din orbite.

— E în completă siguranţă, zice Fernanda. Atît că e cam nervoasă de cîte ori aude propunerile amoroase pe care i le face Tony din cînd în cînd. Trebuie să înţelegi că Tony a dezvoltat o pasiune ridicolă pentru Georgette şi îşi închipuie că şi ea trebuie luată în consideraţie cînd e vorba să împărţim banii în afacerea asta. Şî de ce nu ?

Scalla îşi aprinde o ţigară. Rînjeşte la mine ca o hienă. E foarte mulţumit de sine. Îi merge bine !

Scot un fel de zîmbet vag.

— Aşa că eu am fost fraierul, îi spun. Eu şi cu Georgette Istria am fost doi mari fraieri.

Fernanda rîde, un rîs discret şi dulce.

— Încearcă să înţelegi, Lemmy, zice ea. După ce-am găsit că-i de cuviinţă să-mi împuşc pe nefericitul meu soţ, Pedro, am luat legătura cu deşteptul de Tony care fusese trimis în Mexic de către Jake Istria ca să descopere ce se întîmplă acolo. I-am explicat situaţia lui Tony şi a căzut de acord că putem lucra împrună.

— S-a întors deci la Chicago şi i-a spus lui Istria care era situaţia. I-a declarat că singura lui şansă era de-a obţine jumătate din formula lui Jamieson şi de-a o da lui Yatlin, care era stabilit în Franţa, şi că odată operaţia terminată atît Istria cît şi el aveau să fie în siguranţă, iar Yatlin avea să împartă banii pe jumătate. Tony nu i-a spus, firește, că noi aranjasem între timp să scăpăm de Yatlin la momentul potrivit.

— Cam în acest timp, Istria a primit telegrama lui Zellara, cea pe care ai silit-o s-o trimită din Mexico City. S-a cam speriat, dar lui Tony i-a venit o idee nemaipomenită. I-a sugerat lui Jake Istria că era sigur c-ai să vii la Chicago în urma telegramei. A propus să discute în secret cu Georgette, să-i explice că avea o şansă unică de-a scăpa de Istria şi din

ghearele bandei şi că nu putea să iasă din încurcătură decît dacă te contacta pentru a-ţi sugera o cale de-a obţine jumătate din formula lui Jamieson, iar, în acelaşi timp, să găsească în Franţa locul unde se afla cartierul general al lui Yatlin.

— Tony şi-a dat seama că din clipa cînd aveai să crezi că pui mîna pe formulă, supravegherea porturilor avea să scadă. Dacă puteai fi dus cu o falsă formulă, Tony avea destul timp ca să sosească în Franţa cu cea adevărată.

— Lui Istria, planul i s-a părut excelent. Ştia că Georgette îl ura şi ideea de-a o face complice la micul nostru plan l-a amuzat colosal.

— Tony a luat apoi legătura cu Georgette şi i-a dezvăluit planul. I-a spus că m-a văzut, că eram o femeie foarte simpatică ce se temea că s-a vîrît în ceva ilegal şi că-i dădusem informaţii complete pe care le obţinusem de la Pedro. I-a mai spus că nu i-a raportat încă nimic lui Jake Istria, că nu i-a mărturisit absolut nimic şi că el, Tony, era speriat de moarte şi că exista şansa ca atît el cît şi Georgette să scape de bandă, ajutînd mersul justiţiei şi purtîndu-se, în general, ca doi îngeraşi.

— Georgette a profitat imediat de ocazie. Tony i-a spus c-avea să te aştepte la aeroport şi să te aducă la ea. Cred că ştii ce-a urmat.

Îşi aprinde o ţigară şi mă priveşte cam sarcastic.

— Apoi a avut loc bomba. Tu l-ai împuşcat pe Jake Istria. Cînd am auzit, ne-am amuzat fiindcă toţi căzusem de acord, atît Tony cît şi eu, împreună cu amicii noştri, că la momentul potrivit trebuia să ne ocupăm de Jake. Ne-ai scutit de această mare neplăcere.

Îşi scutură cenuşa ţigării.

— Mai rămînea o singură persoană de care trebuia să ne ocupăm, şi anume Yaltin. Yaltin îşi închipuia că avea să vină aici şi să preia comanda lucrurilor. Noi am avut o altă părere, aşa că am scăpat de el.

— Iar micuţa ta soră Zellara s-a ocupat de el, îi spun eu. Ascultă, Fernanda, eşti foarte deşteaptă. Trebuie s-o recunosc. Ai control complet asupra situaţiei de aici, cu foşti parteneri morţi de-a binelea, aşa că nu mai ai de împărţit banii decît cu Tony Scalla, aici de faţă.

Îi rînjesc lui Tony.

— Nu intri niciodată la idei ? îl întreb. Nu ţi-a trecut niciodată prin minte că poate doamna de aici are să ajungă la concluzia că nu-i bine să mai împartă cu cineva, aşa că într-o bună zi te trezeşti mort ?

Se strîmbă la mine. Apoi se gîndeşte la ceva şi rînjeşte şi el.

— În regulă, poliţaiule, zise el. Poate că-ţi închipui că glumele tale sînt bune, dar n-au să te ajute. De fapt, continuă el, sînt oarecum încîntat de tine. Mai întîi te-am dus cu povestea aia pe care ţi-am spus-o la Chicago, că Georgette era sora mea şi că nu ştia !

Se uită în jurul lui, aşteptînd aplauze şi le primeşte. Toţi rîd cu hohote.

— Iar în al doilea rînd, spune el, dacă n-ai fi tras concluzia greşită în privinţa lui Georgette şi n-ai fi ameninţat-o, n-aş fi putut să pun din nou laba pe ea.

Dau din cap în semn de asentiment.

— Presupun c-ai înşfăcat-o cînd a ieşit din Armine Lodge, îi spun.

— Mda, răspunde el. Ştiam că avea să meargă acolo, fie ca să se declare de acord cu planul tău original — şi chiar aşa
s-a şi întîmplat — fie ca să descopere de ce-am înşelat-o.

Se uită din nou de jur-împrejur.

— A fost nostim, nu ? spune el. Georgette a venit la Lodge

cu o armă, spunîndu-mi c-avea să mă ducă înapoi şi să mă dea pe mîna lui Caution pentru a dovedi că era nevinovată. Ar fi putut s-o facă, continuă el, atît că nu ştia că Parillo era la parter şi cînd a auzit-o bătînd cîmpii, a venit sus şi i-a dat peste mînă, aruncîndu-i arma jos. Ce surpriză !

Nu spun nimic. Mă mulţumesc să fac un juramînt că într-o bună zi am să-l iau pe acest Scalla şi am să-i sucesc gitul. Îmi produce scîrbă.

Fernanda intervine dulce.

— Toate astea sînt foarte interesante şi chiar excitante, spune ea, dar în acelaşi timp sînt absolut sigură că Lemmy n-a venit pe bordul lui „Madrilena Santaval“ doar ca să discute lucruri care s-au petrecut în trecut. S-ar putea să aibă o propunere pentru noi.

Îmi zîmbeşte peste masă.

— E adevărat, Lemmy ? întrebă ea.

— Sigur, îi răspund eu. Am o propunere pentru voi şi e una bună. Vă face milionari.

Mă ridic de la masă şi scot din buzunar scrisoarea ambasadorului. I-o arunc lui Fernanda.

În scrisoare scrie că pot să achit două milioane se dolari oricui, fără chitanţă, îi spun Fernandei. Uite care e oferta.

Îmi dai formula completă a lui Jamieson şi Grearson iar eu am să-ţi plătesc Două Milioane de Dolari, şi asta-i tot ce am de spus.

Fernanda citeşte scrisoarea. Zîmbetul ei vag îi joacă încă pe buze. Mă întreb ce frumos ar arăta dama asta atîrnînd de-o frînghie.

— Nu există decît o condiţie ataşată ofertei, spun eu. O singură condiţie şi eu am s-o pun. Cînd am să plec de pe vas astă-seară, am s-o iau cu mine pe Georgette Istria şi asta e o condiţie finală.

Scalla sare de pe scaun.

— Ah, da ? zice el. Nici vorbă de-aşa ceva. Stă pe loc şi are să-i placă !

Dau indiferent din umeri.

— În regulă, spun eu. Dacă aşa vrei.

Fernanda intervine.

— Trebuie să ţinem seama de ofertă, Tony, spune ea. Sîntem cu toţii parteneri în afacerea asta, inclusiv căpitanul şi echipajul vasului. Oferta trebuie discutată şi, în orice caz, nu vom putea da un raspuns astă-seară.

Se îndreptă spre mine. Cînd ajunge aproape îi simt parfumul. Vă spun că e un parfum superb. Îşi pune un deget pe mîna mea.

— Astă-seară ai să fi oaspetele nostru, Lemmy, spune ea. Vom avea o mică *fiesta* în salonul principal, şi vreau să ni te alături.

Îmi aruncă un zîmbet răutăcios.

— Hai, Lemmy, zice ea. Eşti bine venit, nu numai fiindcă ne placi, dar mai ales fiindcă ne-ai adus veşti bune.

Iese prima din încăpere. În salonul principal, au reluat muzica. Reflectez rapid. Aşadar, n-au să ducă trative pînă

mîine dimineaţă. Bănuiesc că ştiu de ce. Rînjesc de unul singur.

În timp ce merg pe punte, mă uit la ceas.

În salonul principal sînt vreo douăzeci de oameni. Unii dintre ei sînt parte din echipajul vasului, iar alţii sînt amici de-ai Fernandei şi ai lui Tony. Cam jumătate din ei sînt americani, iar ceilalţi sînt mexicani, spanioli şi sud-americani în general. Ce bandă !

La capătul salonului se află Georgette care stă de una singură. Poartă aceeaşi rochie ca atunci cînd a ieşit de la Grande-Claremont. Pare cam obosită şi nu mă miră.

Mă apropii de ea şi mă aşez alături. Nimeni nu-mi dă mare atenţie. Căpitanul şi Fernanda, ca şi cîţiva dintre bandiţi sînt în partea opusă a salonului. Un individ începe să danseze. Toată lumea bea solid. Încep să-mi spun că dacă „Madrilena Santaval“ nu-i un vas din iad, aş dori să văd un astfel de vas.

Georgette se uită la mine. În ochi i-a apărut un mic zîmbet.

— Salut, scumpo, îi spun. Se pare c-au încercat să ne ducă pe amîndoi la plimbare, şi poate c-au reuşit sau nu. Nu trebuie să explici absolut nimic, cred că ştiu povestea şi dacă ai încercat să-mi spui ceva în timp ce urlam la tine în Grande-Claremont, nu te-aş fi crezut. Fernanda mi-a relatat totul. Tu şi cu mine am fost nişte fraieri.

— E în regulă, Lemmy, spune ea. Ştiu asta. Nu există nici un motiv ca tu să faci altceva. Mi-am dat seama că nu slujea la nimic să încerc să-ţi explic.

Îmi cobor vocea şi încep să zîmbesc larg, de parcă i-aş fi făcut curte.

— Am găsit vasul cu ajutorul colţului din revista pe care ai scris nota şi pe care ai aruncat-o pe fereastra maşinii, îi spun eu. Frumoasă operaţie, fetiţo. Stai pe loc şi, indiferent de ce se întîmplă, nu te enerva. Totul are să fie în regulă, sau cel puţin aşa sper.

Stewardul cu rînjetul caraghios se apropie de noi şi ne întreabă ce voim să bem. Îi spun că vrem nişte coniac. Se duce şi ne aduce băuturile. Cînd ni le dă, îi pregătesc una serioasă lui Georgette. Departe, de cealaltă parte a salonului, observ că Tony ne priveşte cu atenţie.

Mă scol şi mă întorc cu spatele la el ca să nu-şi facă idei greşite de ce-am să spun.

— La momentul potrivit, Georgette, fă ce-ţi spun şi fă-o rapid. Pe curînd.

În timp ce mă întorc, trei tipi intră în salon, doi americani şi un mexican. Se duc la Fernanda care stă jos. Mă apropii şi eu degajat, îmi aprind o ţigară şi trag cu urechea la ce spun.

Ei, zice ea, e sau nu e aici ?

— Nu-i aici, spune tipul mai voinic. Mama lui a murit azi-după-amiază şi-a trebuit să se ducă la ea acasă ca să aibă grijă de înmormîntare. A lăsat un mesaj c-are să se întoarcă la unu fără un sfert şi să-l aşteptăm. A mai spus să aducem la bord tot echipamentul lui care e gata împachetat şi e foarte numeros. Are să ne aştepte pe chei la ora unu fără un sfert.

Fernanda dă din cap satisfăcută.

— Perfect, spune ea. Unde aţi pus echipamentul ?

— În cala motoarelor, unde e şi restul. Avem acolo lumină şi tot ce ne trebuie.

Fernanda dă din nou din cap. Se scoală. Are în mînă un mic pahar cu şampanie.

— Prieteni, zice ea, un moment de linişte, vă rog, ca să discutăm afaceri.

Toată lumea tace. Cineva închide picupul. Un individ urlă beat şi vrea să vorbească, dar un altul îl pocneşte şi-l trînteşte într-un colţ.

Apoi se liniştesc cu toţii. Poţi să auzi un ac căzînd.

— Cred că pot să spun că munca noastră grea şi energia noastră au dat rezultate, spune Fernanda zîmbind de jur-împrejur ca preşedinta Clubului Literar de Doamne din Fork Plaines. Domnul Caution ne-a adus o ofertă de două milioane de dolari din partea guvernului american. Cred că va trebui s-o acceptăm.

— Există însă un punct asupra căruia trebuia să insist în ce-l priveşte. Nu vom înmîna formula decît după plata banilor şi numai cînd vom avea o garanţie clară că nu vom fi persecutaţi pe viitor.

— Aşa cum ştiţi cu toţii, am reflectat la acest lucru. Indiferent de cît de mult îmi place domnul Caution, scumpul meu Lemmy, mă tem că într-o chestiune de o astfel de importanţă ca aceasta nu ne putem bizui pe cuvîntul nimănui. Iată deci ce precauţii am luat.

— Un fotograf are să sosească în curînd la bord. Are să facă copii după formule. O să le păstrăm. Mîine dimineaţă propun să dăm domnului Caution originalele formulelor Jamieson-Grearson. Le ia cu el şi poate aranja să ne plătească cele două milioane aici la bord. Uite ce tîrg propunem. Noi păstrăm copiile formularelor ca să ne asigurăm plata şi siguranţa noastră în viitor.

Ridică paharul de şampanie.

— Domnilor, spune ea, propun să bem în cinstea a trei oameni strălucitori, domnul Jamieson, domnul Grearson, care au fost probabil cei mai mari chimişti din istorie,

împreună cu scumpul nostru Lemmy Caution care a avut mare succes în trecut, deşi nu şi în prezent !

Ridică din nou paharul. Toţi rîd să moară. Toată lumea bea.

Mă uit la ceas. E ora douăsprezece fără şase minute noaptea. Fac cîţiva paşi rapizi şi mă întorc cu spatele la peretele din fund al salonului. Apoi mă uit la ei.

— În regulă, tipilor. Aţi dat lovitura. Vreau să vă dau un sfat, să staţi liniştiţi şi să mă ascultaţi cu atenţie, cu mare atenţie. Dacă n-o faceţi, are să vă pară rău. Nu eu sînt fraierul. Voi toţi, toată banda asta împuţită sînteţi fraieri. Vă închipuiţi c-are să vină un fotograf la bord. N-are să vină. Am pus laba pe el. Şi-a expediat însă echipamentul la bord. A fost dus jos în cala motoarelor, locul pregătit de voi ca să facă

copiile.

În acele pachete nu se află aparate de fotografiat sau mai ştiu eu ce. Sînt doar două mici şi simpatice maşini infernale. În cazul cînd nu mă credeţi, staţi pe loc şi ascultaţi. Mă uit la ei. Se holbează la mine. Fiecare dintre ei se întreabă dacă nu cumva încerc să-i trag pe sfoară.

Scalla pare gata să facă o mişcare, dar Fernanda îl apucă de braţ. Văd cum degetele ei lungi şi albe îl apucă de mînă. Ochii ei mă priveau fix. La ce oare se gîndeşte ? Se întreabă dacă n-a făcut greşeala obişnuită a tuturor escrocilor. Se mai întreabă ce-am de gînd să fac. Îmi dau seama că situaţia nu-i place de loc.

Mă uit la ceas. Continui să vorbesc repede.

— Prima bombă are să explodeze la ora douăsprezece. E vorba de bomba mai mică. E totuşi destul de mare ca să demoleze cala de maşini şi să vă arate, ticăloşilor, că vorbesc serios.

— Patru minute şi jumătate mai tîrziu explodează şi cea de-a doua bombă. Cea de-a doua e în marea valiză cu aparatul de fotografiat. Sînt înăuntru patruzeci de capsule explozive, pentru cartuşe de dinamită, lungi de douăzeci şi cinci de centimetri. E aşa de mare, că atunci cînd va exploda întregul vas şi toţi cei de pe el, inclusiv eu, se fac bucăţele.

Aşa că va trebui să vă gîndiţi bine, canaliilor. Aţi crezut că nu fac nimic ? Aţi crezut c-o să scăpaţi basma curată de răpiri, crime, torturi şi şantajarea a două guverne pentru o groază de bani ? În regulă, aveţi banii, dar îi veţi primi cum vreau eu, sau ăsta are să fie ultimul meu caz.

— În regulă, nu vă enervaţi. Sînt încă dispus să tratăm. Pot să opresc cea de-a doua bombă. Am cheia de la cutie în buzunar. Pot să întrerup cronometrul, dar sînt singura persoană pe bord capabilă s-o facă şi nu mai aveţi timp să

suiţi cutia şi s-o aruncaţi peste bord.

Mă uit la ceas. E ora douăsprezece.

— Fiţi atenţi ! Canaliilor, le spun eu. Am să opresc bomba mai mică, dacă cineva îmi dă cele două formule.

Fernanda deschide gura să vorbească, dar prima bombă explodează. Se petrecu o mare comoţie şi explozia răstoarnă o groază de sticle şi de pahare.

Toţi mă privesc cu gura căscată. Fernanda e prima care se trezeşte.

— Parallio, răcneşte ea cu o voce stridentă, ia-l pe Lemmy în cala motoarelor ! Dă-i formula ! Nimeni nu mişcă !

Parallio se repede la uşă. Îl urmez. Aleargă ca un iepure. Sare cîte patru-cinci trepte o dată. Eu rămîn pe urmele lui.

Cala motoarelor e scăldată în lumină într-o parte, în timp ce toate lămpile sînt distruse în partea cealaltă, unde explozia, deşi a făcut mult zgomot, nu a produs mari

pagube. Văd că au şi lămpi cu arc, alimentate de baterii electrice pentru a-i da mai multă lumină lui Pierrin. Parallio se apropie de o cutie mare de oţel, o deschide şi îmi arată echipamentul dinăuntru. Ochii i s-au bulbucat.

— Senor ! strigă el. Uite formulele. Opriţi bomba ! *Por Madre de Dios* !

Mă apropii şi-l pocnesc sub bărbie. Se prăbuşeşte. Îl caut de armă şi o iau. O pun în buzunarul hainei.

Mă uit la formule. Bănuiesc că de data asta sînt cele autentice.

Le pun la loc în cutiile de piele. Le iau la subsuoară şi mă întorc în salon. Cînd intru, aud un fel de suspin general. Băieţii sînt bine speriaţi, dar au început să-şi revină. Au luat un aer ameninţător. Fernanda stă pe loc şi mă priveşte cu ochi de şarpe.

— Aşadar, domnule Caution, ai oprit cea de-a doua bombă.

Începe să zîmbească din nou.

— Şi ce se întîmplă acum ? zice ea.

CAPITOLUL 15

IEŞIREA PE AICI

Nu scot nici o vorbă. Mă mulţumesc să-i rînjesc lui Fernanda cam indiferent şi scot o ţigară din buzunar. O aprind frumos şi degajat şi mă sprijin de peretele salonului, exact unde am stat şi mai înainte.

Este genul de scenă pe care un autor dramatic ar numi-o intensă. Îmi spun că în orice clipă unul din aceşti bandiţi ar fi în stare să scoată o armă şi să mă împuşte, dacă nu se decid să-mi facă ceva mult mai neplăcut, doar din proastă dispoziţie. Le trece prin minte că i-am păcălit.

Fernanda continuă să stea în picioare şi să mă privească ca o reptilă. Ceilalţi tipi au format un fel de semicerc în faţa mea în salon.

Încep să mă gîndesc la Daniel în groapa cu lei şi îmi spun că Daniel avea o mai bună situaţie decît am eu acum.

Arunc o privire rapidă la stînga unde se află Georgette. E încă acolo, îmi zîmbeşte şi ea scurt. Fetiţa se ţine bine. Îi zîmbesc la rîndul meu.

Fernanda stă ca o statuie. Aşteaptă mişcarea următoare în acest joc.

— În regulă, băieţi, le spun eu încercînd să vorbesc firesc. Am deci formula şi prietena mea Fernanda vrea neapărat să ştie care e mişcarea următoare.

Mă uit la ceas. Nu-i decît douăsprezece şi zece? Încep să sper ca un idiot că s-ar putea ca lovitura mea să reuşească.

— Mai întîi, iubito, îi spun eu Fernandei, spune-i căpitanului cu privirea pierdută că dacă nu s-a uitat cu atenţie pe punte, ar trebui s-o facă acum, fiindcă acolo s-ar putea să se întîmple ceva dintr-o direcţie din care nu se aşteaptă.

Nimeni nu mişcă. Rămîn pe loc şi se uită la mine şi nu vorbesc. Cred că arată ca o haită de cîini turbaţi şi e normal dacă ţi-ai închipuit c-ai pus laba pe două milioane de dolari, iar apoi un tip oarecare începe să te tragă pe sfoară, cum am făcut eu.

— Uite canaliilor, le spun eu. Uite cum stau lucrurile! Am luat formula, dar nu sînt atît de prost ca să-mi închipui că o să lăsaţi treaba baltă, şi n-o să faceţi nimic. Cred că toţi sînteţi puţin disperaţi, ca nişte cîini care au furat o bucată mare de carne şi nu sînt siguri dacă alţii n-au să vină să le-o ia. În regulă, deci. Aţi făcut o mare greşeală, şi dacă îmi daţi cîteva minute, am să vă explic despre ce e vorba.

— V-aţi închipuit că guvernul american n-are să lase pe nimeni să se ocupe de treaba asta. Aţi crezut c-are s-o ţină secret şi pe tăcute, fiindcă nu voiau ca să afle cineva de existenţa formulelor Jamieson- Grearson. Aţi avut dreptate.

Cînd am aflat însă că intenţionaţi să faceţi fotocopii, mi-am

zis c-a venit vremea să mai bag pe cineva în treaba asta în afara mea, pentru că aşa cum v-aţi dat seama, m-am cam săturat să car de unul singur toate problemele. În plus, vederea voastră mă scîrbeşte.

Fernanda începe să vorbească. Are o voce scăzută şi glacială.

— Spune care e problema principală, Lemmy, zice ea. Eu în locul tău, m-aş grăbi. Prietenii mei de aici au devenit nerăbdători.

— Fireşte c-am să ajung la problema principală, Fernanda, îi spun eu. Iată care este. Voi toţi aţi fost destul de bine organizaţi pînă acum. Aţi operat bine şi informaţiile voastre au fost temeinice, aşa că lucrurile v-au reuşit.

Îmi arunc ţigara departe, după ce-am stins-o de perete. Încerc să pierd cît mai mult timp.

— Recunosc că are să fie un şoc pentru voi, băieţi, continui eu, că nimeni pe bordul acestui vas nu s-a deranjat să cerceteze dacă nu cumva un submarin american se află în vizită de prietenie aici în portul Le Havre. Eu unul m-am ocupat să-l informez pe comandantul submarinului că un agent federal va vizita „Madrilena Santaval“ astă-seară pentru a ancheta o acuzaţie de piraterie făcută împotriva vasului de autorităţile maritime mexicane acum cîteva luni. I-am cam sugerat căpitanului că lucrurile s-ar putea să devină neplăcute. Mă înţelegeţi ? Perfect. Am cele două formule şi vreau să le scot de pe vas şi...

Un tip dă buzna în salon. E transpirat şi are ochii holbaţi.

— Ascultă, îi spune el căpitanului, un vas de lîngă noi tocmai a semnalizat. E torpilorul american „Tucson“. E cam la un kilometru de aici. Spune că aşteaptă să ia pe bord un

agent federal american şi că dacă nu dăm semnalul că sîntem de acord, are să aresteze întregul vas cu acuzarea de

piraterie.

Rînjesc.

— Ei, tipilor, ce v-am spus eu ?

Prin salon trece un fel de mîrîit surd. Acum e timpul. Dacă are să se întîmple, am dat de dracu. Gura mi s-a uscat. Ştiu foarte bine că oricare dintre aceşti bandiţi ştie că dacă va fi arestat, îl aşteaptă o condamnare pe viaţă sau scaunul electric.

Fernanda ridică mîna. Zgomotul încetează.

Face un pas înainte şi vă asigur băieţi că în acea clipă arată grozav. Ochii îi ard, pieptul îi palpită de parcă ar fi ridicat pompe pneumatice. Arată ca regina Boadicea, conducînd pe britoni împotrivă cui o fi fost, ca Regina Elizabeta comandîndu-i lui Drake să distrugă rapid Armada spaniolă, sau ca o întîlnire de şefi de indieni apaşi care nu se pot decide daca să fiarbă, să ardă sau să prăjească nişte colonişti.

— Prostule ! strigă ea. Îţi închipui c-am să te las să pleci de pe vas cu acea formulă ?! Îţi închipui că după toate planurile şi pregătirile mele ai să scapi aşa uşor ?

Se întoarce către gloata din salon.

— E doar o păcăleală. Torpilorul n-are să îndrăznească să aresteze pe nimeni de pe acest vas !

Le arunc o privire rapidă. Văd că îndoiala începe să se întindă pe mutrele lor. Nu ştiu încă ce să facă, dar există şanse c-au să-mi facă ceva !

— Ascultaţi, fraierilor ! urlu eu. Băgaţi-vă minţile în cap măcar o dată în viaţa voastră mizerabilă ! Acel torpilor nu are să aresteze pe nimeni. Fernanda spune că guvernul

american vrea să ţină afacerea secret. Are toată dreptatea. Acel torpilor are ca scop să ia pe bord două persoane, pe Georgette Istria şi pe mine, împreună cu formulele. Cînd ajungem la bordul

lor, sînteţi în siguranţă.

— Aşadar ce alegeţi ? Vreţi două milioane de dolari ca să ne lăsaţi să plecăm cu aceste hîrtii stupide, ori vreţi să ajungeţi pe scaunul electric, toţi, pentru nimic ?

Un tip voinic se repede înainte.

— Cum dracu ştim că vom primi două milioane ? spune el. După ce pleci, n-o să ne mai alegem cu nimic.

Se întoarce către Fernanda.

— Ce dracu înseamnă asta ? urlă el. Ne-ai spus că totul e în regulă. Ne-ai mai spus că guvernul american n-are să îndrăznească să facă scandal pe chestia asta, iar acum avem un torpilor alături de noi, gata să ne arunce în aer dacă nu-l lăsăm pe banditul ăsta să plece. N-o să mai fie nici un fel de tratative dacă scufundă vasul şi ne înecăm.

Urmează un fel de murmur de asentiment. Ridic şi eu mîna.

— Ascultaţi, canalii demente ! zbier eu. De ce vă faceţi griji în privinţa banilor ? Vă spun că sînt la bord aici. Două milioane de dolari americani în cutia cea mare, cea în care se află cea de-a doua bombă. Parallio zace peste ea de cînd l-am pocnit !

Mai mulţi îşi trag răsuflarea. Fernanda se uită la Tony. Dă din cap. În clipa următoare vreo şase tipi ies buzna din salon de parcă ar fi un incendiu.

Fernanda începe să zîmbească din nou. Se uită la mine cam răutăcioasă. Şi-a recăpătat tupeul.

— Lemmy, zice ea, cred că eşti mai deştept decît am crezut. În orice caz, ai un superb sens al dramaticului. Mi-

am spus c-ai jucat rolul foarte bine. Sper să ne întîlnim din nou în împrejurări mai plăcute.

— Şi eu sper acelaşi lucru, îi răspund, deşi îmi spun că mai degrabă aş alerga un kilometru şi jumătate prin desişuri care ard, iar apoi să înot nouă kilometri prin trei metri de zăpadă decît să mai dau ochii cu gorila asta de femeie.

Scalla se bagă în vorbă. Transpiră de atîta nervozitate.

— Dumnezeule ! zice el. Spune adevărul ! Banii sînt aici ! Două milioane în bancnote mari !

Traversez salonul. O iau pe Georgette de mînă şi o ridic de pe locul ei.

Mă întorc şi mă uit la ei toţi.

— În regulă, le spun. Plec şi vă urez noapte bună. Aveţi două milioane şi fac pariu pe zece dolari cu fiecare dintre voi că n-au să vă ajute la nimic. O să muriţi alcoolici în şase luni. Şi mai e ceva, le spun eu batjocoritor. Ascultaţi sfatul meu, şi staţi departe de Statele Unite, fiindcă dacă văd mutra
vreunuia dintre voi, am să vă înscenez orice ca să vă bag la zdup.

Un alt hohot de rîs. Cineva spune :

— Întinde-o, copoiule !

Ne fac loc să trecem. La uşă întorc capul.

Fernanda rînjeşte ca o pisică cu două cozi.

Rămînem pe punte lîngă scară. În dosul nostru se află Fernanda, Tony şi vreo şase alţii. Jos aud gloata care ciocneşte pahare. Bănuiesc că sărbătoresc evenimentul.

Georgette îmi arată ceva cu degetul. O barcă cu motor se îndreaptă spre noi, tăind apa. Are un far aţintit asupra noastră. Face un ocol şi se opreşte la picioarele scării. La volanul ei se află un ofiţer cu o armă în mînă.

O aud pe Georgette suspinînd.

— Suie-te repede în barcă, îi spun. Rapid !

Mă întorc.

— *Adios, Fernanda*, îi urez eu sarcastic, şi tu, Tony. Poate că într-o bună zi ne întîlnim din nou !

Fernanda ridică mîna în semn de binecuvîntare.

— Să te aibă Dumnezeu în pază, *caro*, zise ea.

Poate c-a devenit religioasă de cînd a pus mîna pe bani.

Cobor scara. Cînd ajung în barcă, încerc să ma controlez, fiindcă ofiţerul de marină e Cy Hinks. Are o haină două mărimi prea mică şi şapca i-a alunecat peste ochi.

Arată ca un actor prost de cinema.

— Hai s-o întindem rapid de aici, îi murmur eu.

Slavă Domnului că-i o noapte întunecoasă fiindcă îmi închipui că oricare dintre bandiţii care s-ar fi uitat cu atenţie la Cy, ar fi fost gata de înmormîntare.

Ambreiază motorul şi pornim.

În timp ce „Madrilena Santaval“ dispare de la vedere, Larvey Rillvater, cu o mitralieră la subsuoară şi înconjurat de ceilalţi băieţi care arată ca armurăria naţională de la Washington, intră în cabină.

— La naiba, zice Larvey, iar eu care n-am apucat nici măcar să trag într-un peşte !

În dosul lui se afla Juanella. Are o puşcă în mînă şi sînt sigur c-are mare chef s-o folosească.

Se uită de sus pînă jos la Georgette.

— Aşa se întîmplă întotdeauna, zice ea. E o altă damă care joacă rolul principal în marea operaţie de salvare. Eu nu mă aleg decît cu aerul marin şi cu tenul ruinat de mîncarea de peşte. La dracu !

Ne suim pe vas. E un vas de transport închiriat de Cy, aşa cum am convenit. Mă uit la el şi mi pare în regulă.

Sus pe punte, Georgette îmi strînge bine mîna.

— Nu am prea multe să-ţi spun, Lemmy, zice ea, atît doar că eşti un om minunat !

Îi zîmbesc.

— N-o mai spune la nimeni altcineva, scumpo, cu excepţia mea. Am fost aşa de speriat, că mi-am făcut rugăciunile în chineză.

— Totul e în regulă, Lemmy, spune Cy care îşi scoate uniforma şi începe să arate din nou ca o fiinţă omenească. Am aranjat totul cu căpitanul. A obţinut o garanţie diplomatică de la ataşatul naval al ambasadei. Totul e în perfectă ordine.

— Exact, îi spun eu.

Mă întorc către Georgette.

— Scumpa mea, îi zic mergi jos cu Juanella. Are să aibă grijă de tine. Pe curînd.

A apărut puţină ceaţă.

Căpitanul a întors vasul şi merge lent. Mă aplec pe marginea lui şi mă uit. E un vas lat, mare şi greu. Un vas cum ne trebuie.

Cy Hinks urcă pe punte şi ne salută.

— O treabă bună, Lemmy, deşi foarte costisitoare.

Îi dau o ţigară.

— Cît a costat ? îl întreb.

— Am plătit douăzeci de mii de franci, spune el şi mai avem de plătit alte douăzeci de mii mîine.

— Nimica toată, îi răspund eu. Pentru o astfel de treabă e ieftin !

Înaintea noastră se înalţă ceva din ceaţă. Sirena dă cîteva semnale. Aud căpitanul urlînd la megafon.

— Asta e, spune Cy, oarecum nervos. Asta-i „Madrilena Santaval“ !

Sirena noastră începe să urle din nou.

Cy mă înşfacă de braţ.

— Asta înseamnă că va trebui să ne întoarcem, zice el. Bandiţii se agită la bord. Văd cum se grăbesc să atîrne de pereţii vasului protectori împotriva ciocnirii.

Îi aud pe Larvey şi pe băieţii lui cum urcă în urma noastră. Rămîn pe loc şi privesc. Răsuflă din greu.

Sirena noastră începe să urle din nou. Cînd ultimul urlet al sirenei s-a stins, văd o siluetă la stînga noastră. Zăresc luminile din salon şi nişte tipi care se ceartă pe punte.

În dosul meu, Larvey răsuflă printre dinţi.

— Dumnezeule ! strigă el.

Ne înfigem direct în coasta vasului „Madrilena Santaval“. Ciocnirea mă face să-mi pierd echilibrul. În timp ce mă scol, îl aud pe căpitan spunînd sa se coboare bărcile de salvare.

N-am văzut niciodată un accident pe mare. Dar ăsta mi se pare grozav.

Îmi aprind o ţigară.

Vasul nostru începe să se îndepărteze de „Madrilena Santaval“. După cîteva minute aţintim un far asupra ei şi puntea arată ca un film de groază. Văd tipi fugind de colo-colo, cei mai mulţi beţi, încercînd să coboare bărcile de salvare. După o vreme, reuşesc să dea jos două bărci şi să

se îndepărteze de vas, în timp ce una din bărcile noastre, cea cu o mitralieră, se ia după ele.

În curînd, „Madrilena“ începe să se scufunde şi apa ajunge la pupă. Zăresc cîteva siluete pe puntea de sus, una din ele fiind Fernanda. Încep să rînjesc fiindcă îmi spun că dama se va uda la picioare.

Bărcile vasului nostru stau în apropiere, aşteptînd să salveze pe cei din apă.

Mă reped sus pe pasarelă şi înşfac megafonul căpitanului.

— Arestaţi-i, băieţi ! Şi nu uitaţi pe mica doamnă cu haină de blană şi pe tipul care e cu ea. N-aş vrea să se înece... amîndoi au întîlnire cu scaunul electric.

Fernanda stă pe punte şi arată ca o pisică ce a fost cufundată într-o găleată cu apă. Cineva i-a pus o pătură pe umeri.

Tony Scalla e jos pe punte şi plînge. Poate că se gîndeşte la ce-l aşteaptă.

— Ascultă, Fernanda, îi spun eu. Ai intrat în joc şi ai pierdut. Nu-ţi pare rău acum că nu m-ai omorît cînd ai avut ocazia ?

Îmi trage o înjurătură. Mă cheamă pe tot felul de nume. E foarte furioasă.

— M-am gîndit că poate eşti curioasă să ştii ce s-a întîmplat cu prietenii tăi, îi spun eu. Cred ca i-am salvat pe cei mai mulţi pentru Unchiul Sam. Unul sau doi s-au înecat. Nu i-am putut găsi şi nu cred că cineva are să le ducă lipsa foarte mult.

Se îndreaptă din spate.

— Te felicit, Lemmy, zice ea. Se străduieşte să rămînă calmă. Dar trebuie să-ţi dai seama că te-am costat două milioane. Nu le-ai salvat, nu-i aşa ?

În dosul meu îl aud pe Larvey rîzînd.

— Două milioane nu înseamnă nimic, îi răspund. Iar banii erau falşi, oricum.

Îi rînjesc.

— Îngăduie-mi să ţi-l prezint pe cel care i-a falsificat, domnul Larvey Rillwater, pe vremuri cel mai priceput falsificator de bani din Statele Unite, şi dacă am să-ţi spun că Larvey şi băieţii lui au falsificat toţi banii în două zile şi două nopţi, cred că merită un rînd de aplauze !

Fernanda se uită la Larvey. Apoi face un pas înainte şi-l pălmuieşte peste faţă.

— În regulă, cucoană, zice Larvey, doar pentru asta şi merită să vin să te văd cînd te prăjeşte pe scaunul electric !

Cy îl ridică pe Tony Scalla în picioare. E un spectacol grozav. Mă uit la el şi la Fernanda.

— Fernanda Martinas şi Tony Scalla, le spun, eu sînt agent al Departamentului de Justiţie al Statelor Unite şi vă arestez pe acest vas pentru asasinarea lui John Ernest Jamieson, cetăţean al Marii Britanii, pentru asasinarea lui Arthur Willby Grearson, cetăţean al Satelor Unite, ca şi pentru
conspiraţia de-a fura documente, proprietatea guvernului Stalelor Unite şi al Marii Britanii. Vă iau cu mine în Anglia unde am să fac formele de extrădare pentru Statele Unite.

Tony continuă să plîngă. Fernanda mă scuipă în faţă.

— Luaţi-i, băieţi, le spun eu. Băgaţi-i la zdup cu ceilalţi bandiţi şi, dacă aveţi o scuză, împuşcaţi-i ! Îmi fac silă !

Iau o pătură şi mă duc la proră. Georgette stă acolo şi se uită la mare. O înfăşor în pătură.

— Nu-i aşa că-i frumos, iubito ? o întreb. Nu crezi că atunci cînd toate neplăcerile, aventurile şi urletele au să înceteze niţel, balansarea uşoară pe valuri e exact ce-a prescris doctorul ?

Se întoarce şi se uită la mine. Ceaţa se risipeşte şi departe, peste nori, apare luna.

Mă uit la Georgette. Ochii îi sunt violeţi, cum v-am mai spus, şi înoată în lacrimi. Eu unul încep să mă simt poet, lucru care mi se întîmplă de cîte ori sînt pe mare într-o seară frumoasă.

Îşi pune mîna într-a mea.

— Lemmy, zice ea, ai să fi vreodată serios ?

Mă uit la ea cu un aer vag surprins şi jignit.

— Georgette, îi spun, sînt întotdeauna serios. Mă căznesc să vorbesc, fără a fi încordat. Vreau să-ţi spun, Georgette, că sînt îndrăgostit nebuneşte de tine. Îmi pierd complet minţile de cîte ori eşti în apropiere, deşi ştiu că nu merit să sărut nici puntea pe care stai.

— Oh, Lemmy, răspunde ea. Nu glumeşti?

— Cîtuşi de puţin, zic eu. Dar am citit-o într-o carte şi voiam să aud cum sună. Nu mai vorbesc că nu ţin să sărut punţile.

Nu vorbeşte. Continuă să privească marea. Mă trag lîngă ea şi mai înainte de-a şti ce se întîmplă, Georgette e în braţele mele, mă sărută şi mă simt aşa de îngrozitor de poetic, că prin comparaţii Lord Byron ar apărea drept un *hamburger* sleit.

Aud pe cineva tuşind în spatele nostru. Îi dau drumul lui Georgette şi mă întorc. E Juanella Rillwater.

— În regulă, zice ea. Am priceput. Femeia plăteşte la urmă. Bănuiesc că numai elementul matern din mine are atracţie la bărbaţi. Dar, continuă ea, după tot ce-am făcut pentru tine, după toate bombele oribile şi grija pe care ţi-

am purtat-o, cred că am dreptul să te ocupi de mine, în loc de dama asta. Sînt... sînt jignită !

— Ascultă, scumpo, îi zic. De ce nu vrei să fi bună cu Larvey. La urma urmei, e soţul tău, nu-i aşa ?

— Mda, aşa cred.

Îmi rînjeşte foarte ironic.

— Şi după ce-am primit de la tine, bănuiesc că-i mai bine să mă ocup doar de plăcinte de casă, zice ea. La revedere, copoiule.

Pleacă.

Georgette s-a apropiat de parapetul vasului. Se sprijină de el şi priveşte marea.

Stau acolo şi mă gîndesc la ce obişnuia să-mi spună bătrîna mea mamă, că mă gîndeam aşa de mult la viitor încît nu băgam de seamă ce se petrecea sub nasul meu.

Mămica Caution se înşelase, fiindcă în timp ce mă uit la dama asta, încep să mă gîndesc că după ce termin toată treaba asta am să mă ocup serios de ea. Pentru că atunci cînd nu lucrez, sînt un tip foarte poetic şi un tip poetic trebuie să încerce întotdeauna să înţeleagă ce se întîmplă.

Iar dacă voi, băieţi, aţi sărutat vreodată o damă ca Georgette, atunci ştiţi despre ce vorbesc...

Şi să nu mă înţelegeţi greşit !

CUPRINS :

CAPITOLUL 1 VI-L PREZINT PE PEDRO 3

CAPITOLUL 2 CACEALMAUA.....17

CAPITOLUL 3 SCUMPA DE FERNANDA.....32

CAPITOLUL 4 ADIO, PEPPER !.....49

CAPITOLUL 5 DAMA BRUNETĂ.....66

CAPITOLUL 6 SÎNT ÎN STARE ?.....82

CAPITOLUL 7 SPUNE ADEVĂRUL, TONY !.....100

CAPITOLUL 8 GEORGETTE.....119

CAPITOLUL 9 JAKE E TOTUL.....134

CAPITOLUL 10 O SĂ VĂ SURPRINDĂ.....153

CAPITOLUL 11 GEORGETTE DISPARE.....170

CAPITOLUL 12 AFACERI CIUDATE.....185

CAPITOLUL 13 DINAMITĂ.....203

CAPITOLUL 14 ADUNAREA BANDIŢILOR.....219

CAPITOLUL 15 IEŞIREA PE AICI.....237

Tiparul executat sub comanda nr. 30577
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria CORESI Bucureşti
ROMÂNIA

Agentul federal Lemmy Caution, eroul din "Ce le pasă damelor", revine într-o aventură bizară, în căutarea unei formule de gaz otrăvitor. Investigaţia devine un viraj amoros la Mexico City, în compania Fernandei Martinas, cîntăreaţă de varieteu, şi a unui amant de profesie criminal. Acţiunea se mută la Chicago. Un nou personaj, Georgette Istria, nevasta unui gangster notoriu, iar apoi, măritată cu un spărgător de bănci şi specializată în bombe cu întîrziere, dă conflictului o componentă tensionată.

În stilul lui amuzant, inimitabil, Peter Cheyney îşi plimbă eroul printr-o lume pitorească, ciudată şi cosmopolită.

Vivaldi

ISBN 973-9139-29-9

Lei 950